

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Gyllembourg-Ehrensverd, Thomasine.; Udgiven af Johan Ludvig Heiberg.

Titel | Title:

Maria : Novelle : af Forfatteren til "En Hverdags-Historie"

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1839

Fysiske størrelse | Physical extent:

267 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

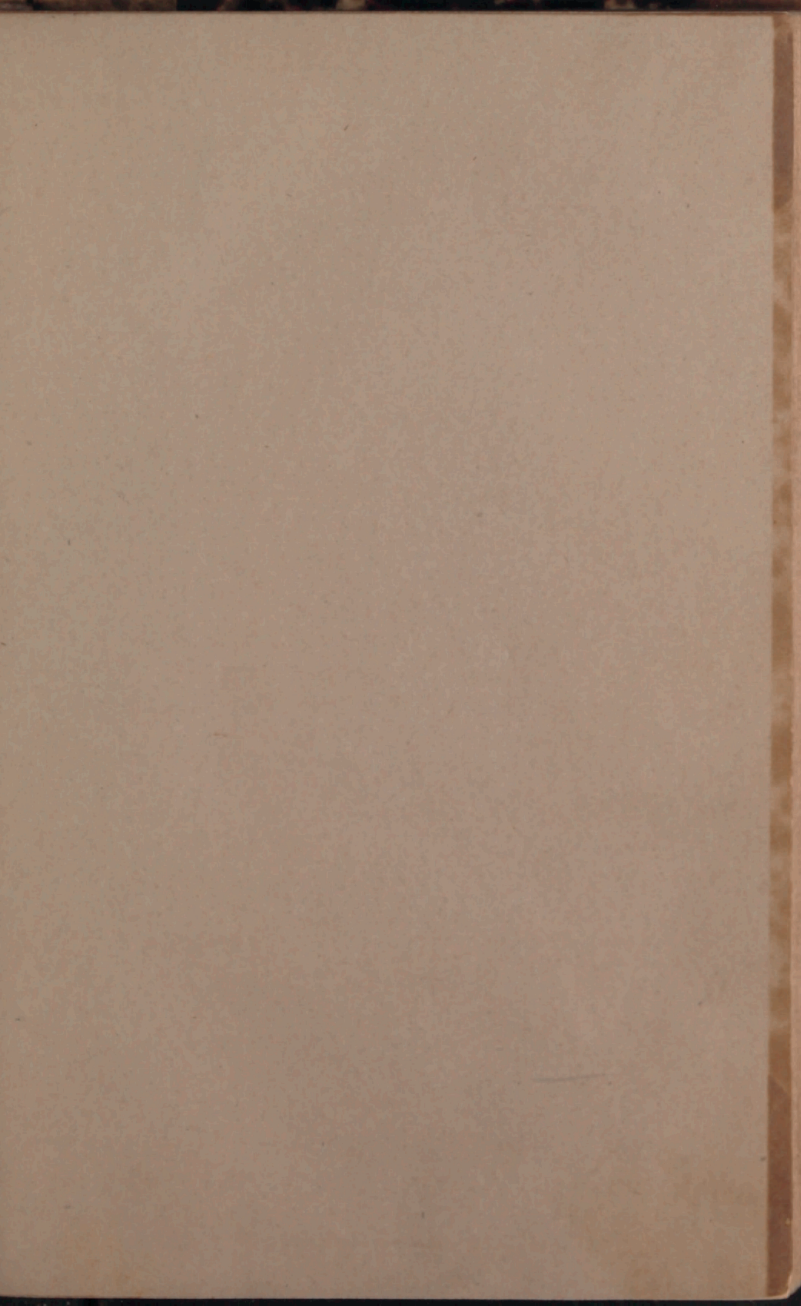
57-145

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020349248

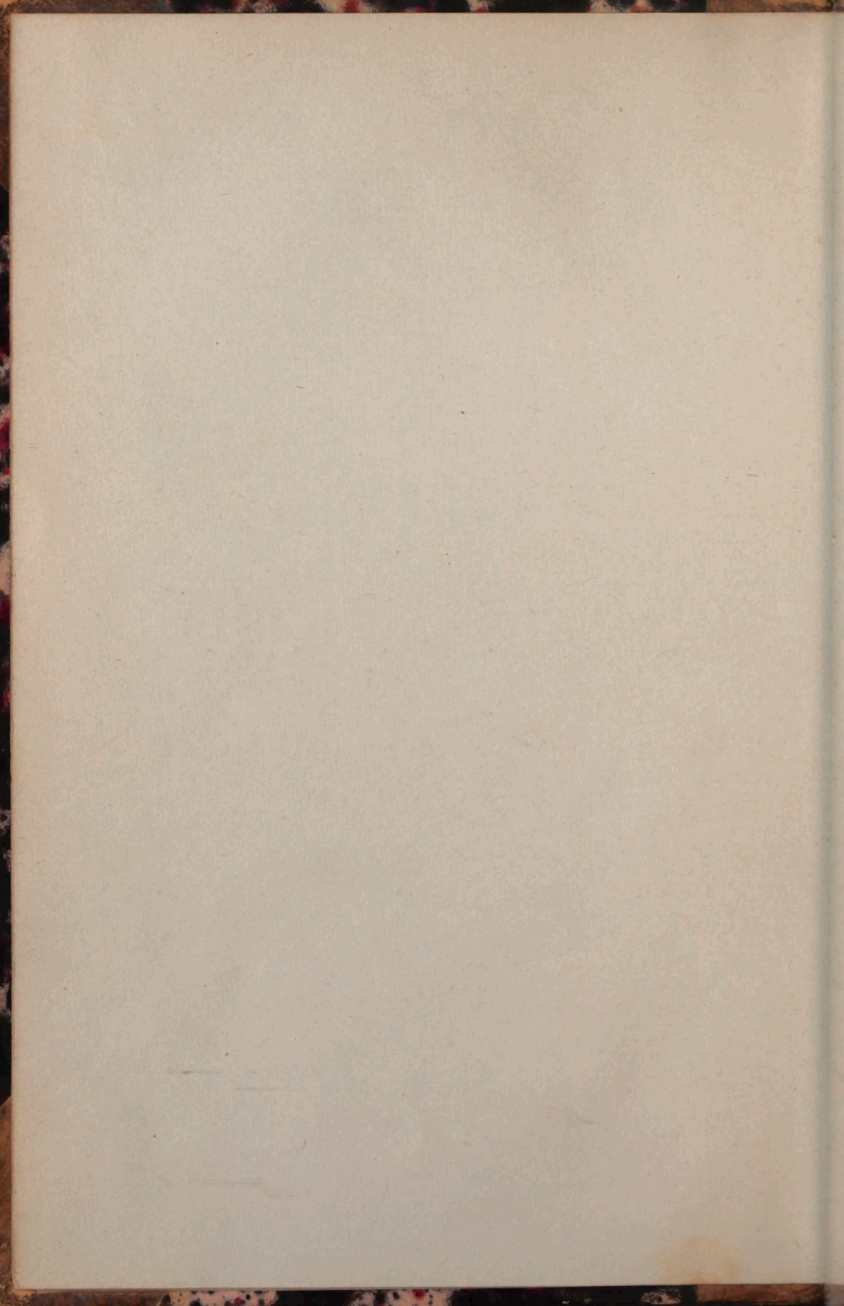

BR 0 1 0

Woolly

M a r i a.

Novelle.

THE

LIBRARY

M a r i a ,

Novelle

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie.”

Udgiven

af

Johan Ludvig Heiberg.

„Ritter, treue Schwesterliebe
„Widmet euch dies Herz.“
Schiller.

Kjøbenhavn.

Paa Universitets-Boghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1839.

Første Capitel.

Det lille, beskedent Huus paa Toldbodveien sad i et simpelt, men yderst reenligt og hyggeligt Værelse et ungt, smukt Fruentimmer med sine to faderløse Stedborn, en Dreng paa ti og en Pige paa fire Aar. Det var i Skumringen, Dagen før Juleaften; gennem de halv tilfrosne Ruder blinkede Stjernerne allerede ind i den lille Stue, medens Kaffelovnsilden med sin røde Flamme oplyste Marias milde, fine Skikkelse og det blomstrende Barn, der sad ved hendes Fodder. Med sit Strikketoi i Haanden, men det tankefulde Ansigt vendt mod Vinduet og den stjerneklare Himmel, sad hun, som det syntes, henjunken i stille Betragtninger, imedens den lille Lise sad paa Knæe paa Gulvet og smaasnakkede med to af Papiir udklippede Duffer, som hun opstillede paa Skammelene ved Moderens Fodder. Ved det ene Vindue stod Victor og søgte med sin Næse og sine Hænder at optøe en Rude, for bedre at kunne see ud paa Gaden.

Efter en lang Pause lod endelig Marias melodiske Stemme: „Lille Victor! gaa nu fra Vinduet, at jeg kan trække Gardinerne sammen og tænde Lys; jeg har ikke Tid til at lade mit Sytøi hvile længer.“ Victor adlød strax, men kastede dog endnu et Par længselsfulde Blikke til Gaden, idet han sukkede: „Jeg stod og saae efter Jomfru Holm, det er grueligt, hvor jeg længes efter hende.“ En halvboren Tjenestepige bragte et Lys i en Plade og satte det paa Bordet, medens Maria løftede den lille Lise op paa en Stol og stillede hendes Papiirs-Dukker op for hende paa Kanten af Bordet, idet hun selv satte sig ved Siden og tog fat paa sit Arbeide. Victor gik sagte bag ved hendes Stol, slyngede sine Arme om hendes Skuldre og sagde: „Søde Moder! troer du ikke nok, at Jomfru Holm bringer Penge hjem med til dig?“ Maria vendte sit Ansigt til ham og sagde smilende: „Jeg haaber det, min Dreng.“ — „Du er da ikke vis paa det?“ — „Nei! hvor kan man være vis paa Slikt? Den Dame, som skal betale mig den lille Regning, kan jo være gaaet ud eller have Forsald; hvem kan vide det?“ — „Men ifald hun er ude, saa kan jo Jomfru Holm eller vores Pige bringe Regningen til Damen imorgen tidlig, og saa kan vi endnu faae Penge tidsnok, til imorgen Aften at faae det Juletræ istand, som du har lovet os, ikke sandt?“ — „Jo det mener jeg vel, vi kan. Men min gode Dreng! det Juletræ bliver meget

tarveligt ialfald." — "D!" raabte Lise, "jeg faaer dog en lille Duffe, der ikke er flad, saadan som disse Papiirs-Madammer." — "Og jeg", udbrod Victor, "jeg faaer en Farvelade, Papiir at tegne paa og Sortkridt og Blyant. Al naar jeg kun maa tegne, saa er jeg lykkelig! Det forstaaer sig, et Juletræ med smaa Lys, Rager og Gøbler er heller ikke at foragte. O mit Hjerte slaaer af Glæde!" — "Ja mit med!" raabte Lise. Maria trak den lille Pige hen til sig og kysfede hende, medens hun slog den anden Arm om Victor og sagde til ham: "Kjære Victor! Du har været flittig i Skolen, du er en god og fornuftig Dreng, og jeg vil være ligesaa glad, som du og din lille Søster, ved at kunne glæde jer paa den hellige og skønne Juleaften; men seer du, den hele Rigdom, vi haabe paa, er syv Rigsdaler; af dem vil jeg anvende de fire til vor Juleglæde, det er næsten mere, end jeg kan gjøre, og for fire Rigsdaler faaer man ikke meget prægtige Ting. Den femte er bestemt til en Kasket til dig, som du trænger til." — "Fem Rigsdaler! ja det er jo grumme mange Penge. Men kan du undvære saa mange? Saa eier du jo kun to Rigsdaler igjen!" — "Jo vore daglige, nødvendige Udgifter kan jeg nok bestride dermed til Dagen efter Helligdagene, saa venter baade Jomfru Holm og jeg at faae nogle Penge ind, og medens jeg broderede Pelerinen til den Dame, som Jomfru Holm informerer, saa for-

nøiede jeg mig ved den Tanke, at Indtægten var bestemt til mine Børns Fornøielse i Julen, og Tomfru Holm har ogsaa Penge tilgode for noget Arbeide, som hun vil anvende til et lignende Brug i den Familie, som hun omgaaes saa meget."

"Der er hun! Gud skee Lov! der er hun!" raabte begge Børnene og fløi hen imod en høi, tør Figur, som idetsamme treen ind ad Døren, indsvøbt i en mørk Raabe, med en sort Hat ned for Ansigtet. "Bedste, gode Holm! hvad har du til os? Hvad bærer du der?" ndbrød den lille Lise, medens Victor, mere beskedn, indskrænkede sig til med sine Blikke ligesom at sluge den Indtrædende. "Afveien, afveien, I Smaafreature!" sagde Tomfru Holm: "Lad mig dog komme ind i Stuen. See her! Det, jeg bringer, er en Julekage til to Mark. Den er ikke meget stor; men Vorherre veed, at jeg har givet min sidste Skilling ud for den, thi Noget synes mig, maatte jeg dog have med her hjem, og des værre!" — tilføiede hun med sagtere Stemme, idet hun henvendte sig til Maria, — "forresten kommer jeg tomhændet. Fruen Emma var ikke at faae itale, hun lod sige, at hun ikke havde Leilighed til at brodere med mig idag. Jeg bad Tjeneren gaae ind til hende igjen og sige, at jeg heller ikke kom for at give hende Time iaften, men for at vise hende de Mønstre, hun havde forlangt, og bringe hende Pelerinen, som hun havde hastet saameget med; og at jeg udbad mig blot et Die-

blik at maatte tale med hende. Men hun lod svare, at hun havde Selskab og kunde ikke komme ud til mig, men at hun bad mig at aflevere Pelerinen og komme igjen Dagen efter Helligdagene, for at hente Betaling for den samt mit eget Tilgodehavende. Saa var jeg da nødt til at gaae." — Maria sukkede og rystede paa Hovedet med en bedrøvet Mine, uden at svare. Den Anden vedblev: "Ja det er slemt! men hvad som nu er allerværst: Vi have vel ingen Ting i Huset af Madvare?" — "Nei ikke Mere, end netop til iaften, og knap det." — "Ja det tænkte jeg nok, og derfor vil jeg nu strax løbe hen til Fru Nissen og laane nogle faa Rigsdaler af hende. Hun er min gode Veninde, og nægter mig det ikke. Jeg skal strax være her igjen, det er kun et Par Skridt herfra. Juletræet maa I slaae jer af Hovedet, Børn, for den Gang! Maa staa nu ikke og tviin over det! Saadan er Verdens Gang." — Med disse Ord ilede hun ud af Bærelset.

Victor var imidlertid thyet hen til en dunkel Krog af Stuen. Han sad paa en Skammel med bortvendt, nedbøiet Ansigt, og meente, at Ingen kunde see, hvorledes Taarerne strømmede ned i hans tykke, dunkle Haarlokker, hvormed han astørrede sine Dine. Lise havde lagt sig paa Knæ foran ham, hun rakte sine smaa Hænder op til hans Kinder, klappede dem og astørrede hans Taarer, medens hendes egne flød stille og ubemærket. Maria

saae taus og beemodig paa denne Gruppe, hun lod Børnene udgræde deres første Smerte, og kaldte dem endelig hen til sig. Hun satte Lise paa Skjødets, løstede kjærligt Victor's grædende Ansigt iveiret og sagde mildt bebrejdende: „Victor, min gode, fornuftige Dreng, som skal opvære til at være min bedste Ven og min Støtte, er det for dig, at tage dig saadan en lille Modgang saa nær?“ — „Er det en lille Modgang? At miste en Lykke, som man i saa lang Tid har glædet sig til og tænkt paa Dag og Nat?“ — „Men du behøver jo ikke ganske at miste den; Dagen efter Helligdagene faaer jeg Penge, saa vil vi lave Juletræ til Nytaarsaften.“ — „Tak, kjære Moder! ja du er altid god! men der er saalænge til Nytaar for os, som hver Morgen og hver Aften i — o jeg veed ikke, i hvormange Uger og Dage! — have regnet efter og sagt med Glæde til hinanden: Nu er der kun saa og saa mange Dage til Juul. Og iaften skulde vi have sagt: Imorgen! imorgen!“ Taa-
 rerne gvalte den stakkels Victor's Stemme. — „Imorgen,“ gjentog Maria, „saa har du udgrædt din Sorg og trøster dig til Nytaarsaften.“ — „Na Nytaarsaften! Det er jo ikke nogen Helligdag mod Juleaften. Men hvad Mart er der heller ved Julen uden Juletræ og Fornøielse?“ — „Fy Victor! Det er hæslige Ord! Har du saa lidt tænkt paa hvad Julen betyder?“ — „Juleaften,“ sagde den lille Lise, „saa kommer det deilige Jesusbarn

og besøger alle gode Børn, og saa ere de Alle glade.“ — „Ja,“ udbrod Victor, „alle Børn have Glæde, undtagen vi, vor Dør gaaer Jesusbarnet forbi.“ — „Nei Victor!“ sagde Maria alvorlig: „Han gaaer ikke vor Dør forbi, naar han seer os sidde herinde taalmodige og kjærlige. Jesus var selv et fattigt Barn, og de fattige Børn ere ham nærmest; og vi see ofte, at dem stjænker han Gaver, som de rige gjerne tilkjøbte sig for al deres Herlighed; thi Sundhed, gode Forældre, et godt Sind, og mange andre saadanne bedre Goder blive mangengang nægtede de Stakler, der have Alt, hvad der kan kjøbes for Penge. Julen vender desuden hvert Aar tilbage og kan mange Gange bringe dig, hvad den nægter dig dennegang; og du kan heller ikke vide, om den ikke endnu kan bringe dig en eller anden uventet Fornøielse.“

Naar Maria saaledes talede med Barme, hvilede et ubeskriveligt, ligesom forklaret Udtryk over hendes indtagende Ansigt. En indre Ild farvede hendes Kinder og oplivede hendes ellers temmelig blege Ansigtssfarve. Efterhaanden som Victor opmærksom lyttede til hendes Ord, antog hans Træk meer og mere en rolig Character, han hæftede smilende sine smukke, fløge Dine paa den moderlige Benindes, og da hun taug, slog han begge Arme om hendes Hals og lovede af et ærligt Hjerte den tilbørlige Resignation. Han opsogte nu et Stykke Papiir og satte sig hos den lille Søster, til hvem han

udslippede alleslags Duffer. Legen vilde dog ikke ret komme i Gang; de sukede Begge af og til og syntes at fjæmpe med Kjedsomhed.

Nu kom Jomfru Holm hjem og sagde til Maria: „Ja jeg kommer igjen tomhændet forsaavidt; men imorgen tidlig kan vi sende Stine hen til Fru Nissen, saa faae vi fire Rigsdaler. Hun havde ingen Penge, førend hendes Mand kommer hjem iaften sildigt; men saa vilde hun lægge fire Rigsdaler i en Convolut til mig og flye dem til sin Pige, saa jeg imorgen, saa tidlig jeg vilde, kunde sende Bud efter dem. Saa beholder De de to Rigsdaler, og jeg hjælper mig, som jeg kan, med de andre to til mine Juleforæringer. Maria takkede den velbillige Veninde, beklagede, at hun i Aftenens Mørke havde maattet gaae i et saa lidet behageligt Grinde, og forlod derpaa Værelset for at besørge Aftensmaaltidet. Hun kom strax tilbage tilligemed Stine, der bar en stor Theebakke med Theetsi, Brød, et lille Fad med kogte Kartofler samt en ringe Portion af Smør. Medens hun nu tilligemed Pigen dækkede Bordet, sagde Maria: „See engang, hvor ferm vor Stine bliver, see hvor net og ordenligt hun har besørget Altting uden Hjælp eller Paamindelse.“ — „Ja,“ svarede Jomfru Holm, „Stine kan aldrig nok takke Dem, thi De har gjort hende til Menneſke; inden De flyttede sammen med mig, var hun en god Sjofke.“ — Maria nikkede venlig til

den unge Pige, der blev meget rød ved denne temmelig ublide Nos. Børnene nærmede sig til Bordet og betragtede Julekagen med saa glade Dine, at de lod til at forglemme deres Sorg ved dette Syn. Man satte sig tilbords, og medens Maria tillavede Theen, sagde hun: „Vi maae takke vor gode Holm for denne Julekage, den kommer ret tilpas iaften, da vort øvrige Forraad er meget knapt.“ Jomfru Holm skær imidlertid Kagen for og sagde: „Ja denne er, Gud bedre det, heller ikke stor, men nu deler jeg den i syv Dele, een til Hver af os Børne, een til Stine og to til hvert af Børnene.

De Smaa smilede fornøiet, da man i det Samme hørte en Larm paa Trappen, ledsaget af en vred Menneskestemme og ynkelige Skrig, som det syntes, af en Hund. Pigen, som idetsamme paany kom ind, sagde: „Det er intet Andet, end en stakkels fremmed Hund, som er løbet hjem med Jomfruen her ovenpaa, og som hendes Broder, den grove Karl, pryglar og sparkar ned ad Trappen.“ — Det lod, som om det forfulgte Dyr i sit Fald tumlede mod Døren til Værelset. Victor sprang hen og aabnede den, og en Hund foer ind ad den, og krybende hen ad Gulvet for hans Fodder, saae den op til Barnet med saa rørende Dine, som om den vilde anraabe ham om Beskyttelse. Med den varmeste Omhed boiede Drengen sig ned over den; den lille Lise ilede til i samme Hensigt, ogsaa Fruentimmerne nærmede sig og det arme Dyr,

som snart mærkede, at det var kommet i et venskabeligt Land, sprang med næsten ustyrlige Kjærtegn omkring mellem dem Alle. Det var en meget stor, udmærket skøn, tigerplettet Hund; den bar et Halsbaand med Polititegn og udenom dette et sammenbundet Toug, hvis snderrevne Gænder slæbte efter den. Jomfru Holm sagde: „Det er bestemt en fornem Hund! det seer man tydeligt paa den. Den er sikkert kommen bort fra sin Herre og har været indesluttet og bunden af Nogen, som har optaget den.“ — „Ja,“ svarede Maria, „det lader rigtignok til, at den har revet sig løs af et Fangenskab,“ derom vidner jo dette Toug, hvorfra jeg nu vil befrie den.“ — Hun løste nu Touget af dens Hals og klappede den med sine smaa, bløde Hænder, som den taknemmeligt kysjede, idet den saae op til hende med sine store, kloge Øine, som om den forstod at tale og gjerne vilde, men kun manglede Organet for at fremsføre Ordene.

Børnenes Henrykkelse over denne uventede Gæst var ubeskrivelig. All Sorg over de nys feilslagne Forhaabninger var ganske forsvunden; det var ikke uden Noie, at man kunde faae de Smaa igjen tilbords. Hunden satte sig imellem disse; dens Hoved rakte saa høit over Bordet, at det stod i lige Linie med Victor's Ansigt. Med bedende Mine saae den paa sine unge Naboer; den lod til at være meget trængende til en

Bederqvælgelse, og Victor og Lise deelte med inderlig Fryd deres Part med den; ja ikke blot det ene Stykke af de dem tildeelte Portioner af Julelagen blev offret til den, men tiltrods for Jomfru Holms Formaninger blev endogsaa Halvparten af det andet Stykke ganske hemmeligt puttet i dens store Gab. Ogsaa Maria tildeelte den Alt, hvad som paa nogen Maade kunde afknappes af det lille Maaltid, og saaledes viste sig det Særsyn, at man ligesom var bleven rigere ved gjæstfrit at dele sit allerede for ringe Forraad med en nødsidende Fremmed, og denne Fremmede var ovenikjøbet kun et Dyr. Da intet mere Spiseligt fandtes i Huset, lagde Hunden sig ved Kaffelovnen og strakte sig velbehageligt der. Børnene ilede hen til den. Victor satte sig paa Gulvet hos den og lagde dens Hoved i sit Skjød, medens Lise kastede sig ned over den, lagde kjælende Ansigtet mod dens Bryst og slyngede den spæde Arm om dens Hals. Det varede ikke længe, førend hele Triumviratet faldt i en sød Søvn. Det var en yndig Gruppe. Endogsaa isøvn bøiede Victor sit loffede Hoved ned mod den laadne Ben, og rørende var det at see den lille Pige mellem det store Dyrs udstrakte Poter og mægtige Klør. Hendes Rosenkind hvilede paa dens dunkle, pøttede Legeme, og de blonde Lokker spredte sig som skinnende Blomster over dens mørke Hals. Fruentimrene betragtede smilende dette Syn, og Maria bemær-

kede, at det erindrede hende om et Maleri, der forestillede Ufskyldigheden som et Barn, der rolig sov mellem Kløerne paa en Tiger og med Haanden i dens Gab.

Skjøndt det allerede var Børnenes sædvanlige Sengetid, nænnede hun dog ikke at forstyrre dem, og de to stræbsomme Beninder, der satte sig til deres Arbeide, taledes imidlertid med hviskende Stemme.

„Der er,“ sagde Maria, „Noget, jeg veed ikke selv, hvad jeg skal kalde det, — en Tanke, en Forestilling, som i mørkere Dieblikke ofte har oplivet mig. Det forekommer mig nemlig, som om der altid, naar noget Ubehageligt mødte og forstemte mig, strax var en lille Trost i Nærheden, som ganske uventet opreiste det synkende Mod. Med Undseelse maa jeg bekjende, at mangengang kunne ubetydelige Ting gaae mig nær til Hjertet, som for Exempel iaften. Børnenes Sorg over deres feilslagne Forhaabninger; Victors Yttring, at Jesusbarnet gif vor Dør forbi, satte mig ret i et sorgmodigt Lune; og jeg er ligesaa barnagtig som de. Smaa, thi denne Hund, der forfulgt og vildfarende har taget sin Tilflugt til os, glæder mig næsten ligesaa meget som dem; ja det forekommer mig, som om den var sendt os af en usynlig Troster, paa det at ogsaa vi skulde have noget uventet Behageligt i Julen.“ — Jomfru Holm rystede smilende paa Hovedet: „Ja da vilde saadant et stort, graadigt Bæst kun være en slet Lykke i vor lille Huus-

holdning, om vi skulde forblive belæstede med den." —

"Ja, det forstaaer sig," svarede Maria undseelig: „men jeg mener ogsaa blot, at iaften har den været os en kjærkommen Gæst." — „Ja den Hund vil nok blive efterlyst i Naisen; der er vist en stor Sorg for dens Tab der, hvor den har hjemme, men forresten, kjære Fru Blume, saa vil jeg af Hjertet ønske og troe, at Gud vil sende Dem uventet Trost og Hjelp, hvergang De er sorgmodig; thi det fortjener De visseelig. Man kunde gjerne gaae hele Landet rundt og lede med Lygte, uden at finde et ungt Fruentimmer paa fire og tyve Aar, der havde Deres Dyder og Tænkemaade og som var saadan en mageløs Stedmoder. Det siger jeg ogsaa de mange Steder, jeg saadan kommer omkring. I det sidste Aars Tid — siger jeg — siden den Kone er kommen til mig, er der blevet ligesom et Paradiis i mit simple Huus."

— Maria greb hendes Haand: „Gode, kjære Holm! De er altfor god! See det er nu en ny Glæde paa denne Aften, at De taler saaledes til mig; thi jeg har mangengang, og iblandt Andet for et Par Timer siden, med Belymring tænkt, at De sikkert havde det bedre i den Tid, da De kun havde Dem selv at sørge for. Var der da Intet hjemme, saa kunde De gaae ud til Deres Bekjendte, hvor De altid er velkommen, og lade Hjemmet skjotte sig selv." — „Bevares! hvor kan De falde paa saadanne Grillen? Uden at tale om, at jeg i

de senere Aar altid har maattet holde mig en Pige, som jeg dog ikke kunde lade sidde ene hjemme og mangle det Nødvendige, saa er det da forresten en daarlig Fornøielse for et stakkels Menneske som mig, der er over de fyrretyve, og som hele Dagen løber omkring og infor-merer og syer og mange Steder bliver behandlet, som om man tiggede den fattige Betaling og ikke snart for-tjente den, for saadant et Menneske, vilde jeg sige, er det kun en fattig Glæde at gaae i Visiter om Aftenen. Nei man kan rigtignok høilig trænge til et hyggeligt Hjem, at tye hen til, og til en god Omgang, at styrke sig ved til den næste Dag." — "Ja," sukkede Maria, „var jeg kun istand til at bidrage lidt mere til vort Udkomme!" — „Men Herregud! bidrager De ikke troelig dertil? Gjør De ikke i det Yderste, hvad De kan? Den Smule Rentepenge, De har, gaaer til Bør-nenes Opdragelse, som ret og billigt er, men af Deres lille Pension betaler De jo vor Brændsel og den halve Huusleie, uden at tale om, hvad Deres flittige Hænder bidrage til vor lille Huusholdning. Seer De! I min Gensomheds Tid, da boede jeg elendigt. Jeg havde kun eet Værelse med en lille mørk Alcove, hvori baade jeg og den unge Tøs, min Tjenestepige, sov. Om Dagen var eg ude, og naar jeg sildig om Middagen kom hjem, skyndte jeg mig at sluge lidt ussel Spiseqvartereersmad, sa a løb jeg igjen. Gik jeg nu om Aftenen til en eller

anden Familie for at adsprede mig lidt, saa hændte det mangengang at der var Fremmede, og jeg syntes, jeg var tilovers; en anden Gang traf jeg Folk i slet Humeur og tænkte, jeg var ikke velkommen. Var jeg saa kjed af det og blev hjemme en Aften eller to, saa sad min unge Tøs og sov, Stuen var dunkel og trist, og ikke en Sjæl at tale et godt Ord med. Nei, et stakkels eenligt Fruentimmer er rigtignok at beklage, og dog er Den lykkelig, der, som jeg, kan ernære sig selv, og ikke skal spise Naadsensbrød hos Andre. Ja jeg har i alt Det dog takket Gud for min Frihed og mit eget Hjem, saadan som det var; men hvad jeg vilde sige: Da jeg nu saa gjerne vilde leie denne Bolig, som anstod mig saa godt, men jeg ikke kunde betale Leien, med mindre Borherre vilde sende mig en skikkelig Logerende, saa var jeg saa lykkelig at træffe Deres Svoger, som havde fulgt Dem her til Byen og søgte om et Logis til Dem — for nogle Maaneder, sagde han; men Gud skee Lov! De Maaneder ere blevene til et Aar, og jeg haaber, at de skal blive til flere. Nu har jeg det bedre, end nogensinde. Her har vi dog Hver sit Sovestue, foruden denne nette Dagligstue, som jeg lider saa godt; og hvor pænt er ikke alt Dette blevet, siden De lod Deres Meubler komme herover fra Fyen, og hvor ordenligt og sparsomt, og dog hvor rart veed De ikke at indrette vor lille Huusholdning? Jo det var en god Stund, da

De besluttede Dem til at blive her i Kjøbenhavn, og det var fornuftigt, skjøndt jeg veed nok, at De helst var reist tilbage til Deres Søster og Svoger, som De holder saameget af." — "Ja jeg kan ikke nægte, at jeg ofte længes efter min Søster, at mit kjæreste Lustcastel er bygget ved Siden af hendes Huus i Samliv med hende, og at jeg ofte om Sommereraftenen med Veemod tænker paa, hvorledes jeg i Byen næsten hver Aften vandrede med min kjære Anna, medens hendes Børn og mine sprang foran os og omkring os. Men uagtet jeg tilstaaer Dette, saa maa De dog ikke tvivle paa, at jeg dybt erkjender, hvor lykkeligt det var, at jeg traf Dem. De modtog mig venlig hos Dem og aabnede mig Veien til ved mit Arbeide at fortjene, hvad der manglede til min og Børnenes Underholdning. See, ogsaa dengang var Hjælpen mig nær, da Nøden var størst. Min Søster og Svoger have en stor Familie og maadelige Raar. Hos dem kunde vi ikke være. Jeg husker det saa levende, da jeg kom her til Byen; mit Hjerte var tungt, jeg kom for at ansøge om en Enkepension, som man strax forudsagde mig, ikke vilde blive betydelig, jeg saae ingen Udvei til at ernære, end mindre opdrage disse to Børn, som jeg elskede saa høit, som af deres døende Fader vare bundne til min Samvittighed. Ak! han troede at sikke baade deres og min Skjæbne ved at give dem mig til Moder, da han selv skulde forlade dem.

Men Net til at turde tilegne mig dem for Verdens Dine var Alt, hvad vi vandt ved dette Skridt, men — ogsaa derfor takker jeg ham."

Efter et lille Ophold sagde nu Jomfru Holm: „Jeg erindrer een Ting, som jeg har forglemt at fortælle Dem. En Dag forleden faldt Taleren hen paa Dem et Sted, hvor jeg kommer, og der var netop en Mand fra Fyen, en meget fornuftig Mand, og han sagde, at der var omgaaet uforsvarligt med Deres salig Mand's Bo, at salig Kammerraad Blume altid havde været anseet for en meget formuende Mand, og havde selv anseet sig derfor, at det var skammeligt at tænke sig, at hans hele Eiendom var sunken sammen til de fem tusinde Rigsdaler, som er al den Arv, som baade De og Børnene fik. Dersom Kammerraaden kunde see det, sagde samme fornuftige Mand, saa vilde han vende sig i sin Grav." — „Nei det vilde han neppe. Han vilde indsee, at han ikke selv havde kjendt sin økonomiske Forsatning. Jeg troer ikke, at der er skeet nogen Urret i Boet. Min Svoger var paa mine Begne tilstede og paa saae sikkert min og Børnenes Interesse. Men saadanne Tilfælde ere jo intet Ualmindeligt i vore Tider." — „Nu ja, det være som det vil, Alting kan blive meget godt endnu. Det bæres mig for, at De vil snart gjøre en stor Lykke. De kan troe, der bliver tidt spurgt mig om den smukke Dame, som boer hos mig, og det især

af Herrer, baade unge og gamle. Pas paa! Der kommer nok den Dag, at en rig og brav Mand kommer her, som en redelig og pæn Frier." — Maria loe: „Nei det har vist ingen Nød. For Alvor at frie til en fattig Enke med to Børn, derpaa vil nok Enhver betænke sig." — „Men jeg sætter nu, at En virkelig kom i det Grinde, vilde De da ikke sige ham Ja? Vilde De ikke med Glæde ægte en god og velhavende Mand?" — „Alf nei! det synes mig ikke, jeg kunde. Det forekommer mig langt bedre at leve med mine Børn stille og tarveligt, men i Frihed og Kjærlighed, end at underkaste dem og mig en Fremmeds Villie." — „En Fremmed! Men naar De elskede ham, var han jo ikke længer en Fremmed." — „Ja naar jeg elskede ham." — „Var det da umuligt, at De kunde elske en brav og smuk Mand?" — „Jeg anseer det for umuligt, at jeg nogensinde mere kan elske i den Forstand." — „Nogensinde mere! Herregud! Vil De aldrig kunne glemme Deres salig Mand? De seer forundret paa mig! De bliver blodrød. Ih du min Gud! De behøver saamænd ikke at skamme Dem over at sørge over Deres salig Egtemand. Men nu er det jo to Aar siden han døde. De er endnu saa ung, og egentlig talt, saa har De jo aldrig været gift, thi Kammerraaden var jo allerede opgivet af Doctoren, da De blev viet til ham." — Maria taug og saae ned paa sit Arbeide, endelig sagde hun:

„At min gode Veninde! Der foregaaer Meget i et Menneskes Sind, hvorover man ikke kan gjøre Regnskab for sig selv og langt mindre for Andre.“ — „Naa, naa, min Bedste! jeg vil ikke friste Dem. Det vilde ogsaa være en Skam; thi det har ret opmuntret mig at sidde her og passiare med Dem; thi jeg skal sige Dem, jeg var ogsaa fortrædelig stemt, da jeg kom hjem. Jeg kan ret ærgre mig over saadan en tosset Tøs, som denne Fruen Emma. Saadan En er, som om hun meente, at hun var ophøiet over menneskelig Modgang og Trang, og at Touren aldrig kunde komme til hende. Fordi hun ikke gider reist sig eller forlade sit Selskab i et lille Minut, som der behøves til at gaae ind i en anden Stue og lukke sin Pengeskuffe op og i, saa lader hun en stakkels Arbejder gaae med et tungt Hjerte til et øde og tomt Hjem. Saadan En græder mangengang, fordi hun ikke faaer den Stads, hun har bestilt til en Aften, naar hun skal pyntes, og synes, at man kunde gjerne sidde oppe om Natten for at skaffe hende den færdig; men at Den, der har siddet oppe om Natten og trættet for hende, ikke skal gaae grædende fra hende, det tænker saadan En ikke paa.“ — „Ja kjære Holm! Det er Tingen: Man tænker ikke derpaa. Dersom Nogen gjorde en Pige, som denne Fruen, opmærksom paa det Onde i hendes Opførsel, saa gjorde hun sig vist ikke mere skyldig i denne Uret. De saakaldte Ulykkelige kjende Livet

kun halvt, altsaa leve de virkelig ogsaa kun halvt, og vi Andre, som kjende baade Modgang og Medgang, som strax i vort eget Indre fornemme og forstaae hvad Andre føle, vi ere i Grunden de Lykkelige, thi vi have, i den rette Forstand, levet, inden vi døe. Men denne unge Pige, om hvem vi her tale, har De dog tilforn rost, synes mig. De har sagt, at det var en Fornæielse at lære hende." — "Ja det er sandt nok, hun har Genie til at brodere og finde paa mange Slags Forandringer i sit Arbeide, og Alt, hvad hun begynder paa, det kan hun strax komme godt fra. Men der er dog Noget i Det, som Huusholdersken forleden sagde til mig: Hun har ikke Forstand paa det Nødvendigste; hun veed neppe, at man koger Suppe paa Kjød, eller kan see, om der ligger fingertykt Støv i hendes Stue. Sommetider sidder hun og græder, Ingen veed hvorfor, og hun veed det ikke selv; til andre Tider er hun som en vild, gal Dreng. Den Dag, sagde Huusholdersken, havde der været et stort Spektakel. Frokenen var faret om paa Gulvet og havde væltet Bordet foran sin Fader og spildt al hans Tobak, som stod i et stort Glas, og da Manden blev gnaben derover, fløi hun hen og løftede den lille Paryk, han gaaer med, af hans Hoved, satte den paa sin Fod og dandsede med den, til den saae ud, saa Gud sig forbarme. Der vare unge Herrer tilstede, de loe af alle Kræfter; men den gamle Statsraad blev vred og

lukkede sig inde i sin Stue. Han gjør ellers en Afgud af hende; men alligevel ønsker han nok, at blive af med hende og at faae hende vel gift. Der er en ung Mand, en Søn af en Oberst, som kommer der i Huset; han, vilde de nok gjerne, skulde frie til hende. Han eier et Gods ude i Sjælland, som han har arvet efter sin Onkel; men han er for nærværende Tid her i Byen. Forresten siger Huusholdersken: ""Det var Synd, at hun skulde faae ham, han er meget for god til hende, det var bedre, hun fik hans yngre Broder."" — Jeg har seet dem alle Tre. Obersten er en deilig Mand, det er han, han seer endnu ganske ung ud, og har et Væsen, som er ubeskriveligt, saa behageligt. Ingen af Sonnerne er saa smuk, som Faderen. Det var dem, som vare oppe hos Statsraadens i Eftermiddags, da jeg var der; derfor kunde Frøken Emma nok ikke komme fra Stuen."

Maria, der allerede længe havde tabt Traaden i denne Samtale, reiste sig nu for at vække Børnene. Jomfru Holm kaldte Pigen ind, gav hende meget vidtløftig Besked om det Pengebrev, der næste Morgen skulde hentes hos den forømtalte Frue, og sagde derpaa Godnat. Da Børnene bleve vækkede tilligemed deres fjerbenede Sovekammerat, strede de om, hvem af dem der om Natten skulde nyde den Lykke at have den liggende i sin Nærhed. Marias Dom gjorde Udslaget

til Gunst for Victor. Lille Lise sov i Moderens eget Sovelammer, Victor derimod i et lille Kammer indenfor dette, hvor der ikke var mere Plads, end til hans Seng, en Stol og et lille Bord, hvilket sidste blev flyttet ud for at give Rum til den store Hund, hvis Natteleie blev den anvist paa et Teppe, som Victor bredte udenfor sin Seng. Inden han gik til Ro, sagde han: „O kjære Moder! hvor du dog havde Ret! Dette har været en saa deilig Juleaften, at jeg slet ikke tænker paa den imorgen.“ Flere Gange i Nattens Lyl vaagnede Drengen og rakte Haanden ud til Hunden for at overbevise sig om, at den ikke var borte, eller at den hele Lykksalighed kun var en Drøm.

Silddig næste Middag kom Tomfru Holm ilende hjem med en Adressseavis i Haanden og raabte: „Hvad sagde jeg! her staaer Hunden efterlyst. I kan selv see, at det er den, der er ingen Tvivl om det! Den har været borte i mange Dage; der loves fem Rigsdaler i Douceur til Den, som bringer den. See, det er din Lykke, Victor! saa kan du endnu faae Juletræ iaften. Hunden lyder Navnet Tiger, staaer der. Lad see! Tiger... Tiger... See der kommer den strax.“ — „Ak!“ udbrød Victor, „hvem kunde falde paa det? Er det et passende Navn til det fromme Dyr? Jeg har prøvet alle de Hundenavne, jeg vidste. Men der behøves intet Navn til den lydige Hund. Den kom ved mindste Bink.

O Tiger! Tiger! gode, rare Dyr!" Med disse Ord omfavnede han Hunden med Taarer i Øinene. "Men Dreng! er du fra dig selv?" raabte Jomfru Holm: "Jeg troede at gjøre mine Sager saa godt og glæde dig. Derfor løb jeg hjem med Nvisen og skyndte mig noget umaneerligt, da det er silde og snart bliver mørkt."

— "Ja mange Tak, gode Holm! men jeg vilde saa grumme nødig miste den Hund." — "Gud frie mig! da vil du dog vel ikke forholde Folk deres retmæssige Eiendom? Det tør du heller ikke." — "Nei kjære Victor! det tør du ikke," gjentog Maria: "Saasnart vi have spist, maa Hunden sendes hjem." Victor vendte sig bort for at skjule sine Taarer. "Men derimod saaer du fem Rigsdaler," sagde Jomfru Holm: "saa kan du endnu faae kjøbt dig en Farvelade og det Øvrige, som er dig lovet, paa Juletræet nær, thi det bliver vel for sildigt; men Lys og Kager kan I nok faae, Børn."

Maria tog Jomfru Holm lidt tilside og hviskede: "Jeg synes, det er saa underligt at modtage Penge for at bringe Folk deres Eiendom; det bør man jo gjøre for Intet." — "Ih Gud forbarme sig!" udbrød Jomfru Holm: "Det er da ikke værdt at være saa fornem eller at vænne Victor til saadan en honnet Ambition. Det var jo ogsaa Synd mod Børnene. Lad nu de Stakler faae deres lille Juleglæde!" Maria rødmede, men taug, og saasnart det tarvelige Middagsmaaltid var endt og

trolig deelt med Hunden, lavede Victor sig til selv at bortføre sin Gæst, i hvis Halsbaand han bandt sit Kommeterklæde. Den Glæde at skulle gaae hele Byen igjennem med sin dyrebare Fange syntes at trøste ham noget for dens Tab; det var, ligesom om han følte sig stolt af at have det store Dyr saaledes i sin Magt. Da det imidlertid var blevet mørkt, fik Stine Befaling til at følge med til det langt fraliggende Huus, som Nvisen betegnede, og derpaa at følge Victor til de Boutiker, hvor han kunde indkjøbe de ham og Lise lovede Sager, hvortil det blev ham tilladt at anvende den hele Sum af de forventede fem Rigsdaler. — Sorg og Glæde strede i Drengens Sjæl. Medens Jomfru Holm vidtloftig forklarede ham og Pigen, hvorhen de skulde vende deres Skridt for at gjøre det bedste Kjøbmandsskab, saa han paa hende med glædedrunkne Dine; men derpaa vendte han sig til Hunden, og strax blev hans Ansigt inderlig sørgmodigt. „Ak!“ sagde han, „kære Tiger! hvem veed, om vi sees mere i denne Verden!“ Han stod lidt og betragtede Hunden, medens denne paa sin Side med logrende Hale ogsaa fæstede sine Dine paa hans. „See, hvor rørende den seer paa mig! den veed, at den siger mig Farvel. Kunde jeg dog tegne den saaledes!“ raabte han og greb i en Hast en Blyant og udkastede med saa Træk dens Billede paa en bred Kant af Adressenvisen, som laae paa Bordet,

og endelig, efterat baade han og Lise med mange Taarer havde kysset det kjære Dyr, og ogsaa Maria havde taget en venlig Afsked med det, bekvemmede Victor sig endelig til at tiltræde sin Vandring tilligemed den unge Stine, der med ungdommelig, hjertelig Latter havde bivaanet hele denne rørende Scene.

Jomfru Holm lavede sig nu ogsaa til at gaae, men vendte tilbage med travle Miner og sagde: „Hør, denne Dag er bestemt lykkelig. Der er blevet bestilt meget Arbejde hos os, som jeg skal fortælle Dem om imorgen, naar jeg faaer bedre Tid. Dog maa jeg strax levere Dem dette Broderie, som De nok seer skal blive en Sofapude, der er begyndt; men Fru Sørensen, som den tilhører, er kjed af den allerede, og gider ikke syet den færdig; den skal foræres bort til en Brudegave om en Maaned, saa De maa skynde Dem. — Og see engang! Alt det Garn, som jo er dobbelt saa meget, som der kan bruges til den, har hun overladt mig for een Rigsdaler, og det har kostet tre.“ — „Nu!“ sagde Maria, „siden De mener at Dagen er lykkelig, hvilket jeg ogsaa vil troe, da det er Juleaften, saa vil jeg strax tage fat paa Arbejdet, inden Victor kommer og maaskee behøver min Hjælp til Indretningen af Børnenes lille Fæst; imidlertid vil jeg begynde med at vinde dette Garn, der synes mig temmelig uordenligt behandlet.“ Med disse Ord tog hun den meget omtalte Nvis, og uden at be-

mærke Victors Tegning lagde hun den sammen og vandt den paa alle Kanter fuld af Garn. Hun sad imidlertid ene, thi Tomfru Holm var gaaet, og lille Lise var falden isøvn i en Krog af Værelset, og under det lette Arbeide, som beskæftigede hende, syntes hun, at en Følelse af Tilfredshed, en Fortrøstning til en høiere Styrelse som en lykkelig Afnelse lagde sig vederqvægende til hendes Hjerte.

Andet Capitel.

I det Huus, hvortil den foromtalte lille Carabane styrede sin Cours, boede netop den af Jomfru Holm tilforn nævnte Oberst, ved Navn Lidner, og hans to Sønner. Han selv sad i Skumringen ved en munter Rakkellovnssild og røg en Cigar. Ligefor ham sad paa samme Maade hans ældste Søn Adolph, medens den yngste, Philip, stod foran dem og talte med Hæftighed. Han var netop standsset i sin Tale for at tænde sin Cigar, som imidlertid var gaaet ud. Med en ironisk Mine sagde Obersten: „Jeg maa gjøre dig opmærksom paa, at det er en vanskelig æquilibristisk Ovelse at præke og ryge paa eengang; men hvad er det, hvorom I disputere? Er det om Emma Striden dreier sig?“ — „O min Gud!“ svarede Adolph, „den hele Historie er ikke en Pibe Tobak værd, og jeg havde selv ikke vidst af den, naar ikke Philip før, da vi vare ene, havde saa godt som underrettet mig om min ubevidste Synd. Han paastaar, at jeg enten har gjort mig skyldig i en galant Falskhed, eller at jeg elsker Fruen Emma, og jeg paastaar, at jeg er uskyldig i begge Dele. Hele Sagen er

denne, at da vi igaar vare samlede hos Grøndals, saa kunde Frøkenen ikke blive kjed af at tillægge mig et forstemt og ondt Lune, der, som hun paaftod, kom af Sorg over, at min Hund var bleven borte. Iblandt de tusinde Vittigheder i denne Anledning, som, sandt at sige, kjedede mig, sagde hun: at naar en Hunds Tab kunde gaae mig saa nær til Hjerte, hvad jeg da vilde gjøre, om jeg mistede min Elskede? — Jeg har ingen, svarede jeg, folgelig er jeg fri for at miste hende. — Har De ingen? spurgte hun: Har De da allerede mistet hende? — Mine Forsikringer om aldrig at have havt nogen saadan bragte hende paa alskens Yttringer, hvorved hun tilsidst kom til at spørge mig, hvorledes det Fruentimmer skulde være, som jeg kunde elske? — „Ja,“ udbrod Philip, „og derpaa svarede min Hr. Broder: Saadan som De, min Frøken!“ — „Nei, nei ikke ganske saaledes. Jeg svarede: Det er et Samvittigheds spørgsmål, som ingen Mand kan besvare oprigtigt, naar det gjøres ham af en smuk Dame; thi det Svar ligger altfor nær: Den, jeg kan elske, maa være saadan som De. — Svarer han ikke Dette, gjør han sig skyldig i Mangel paa Galanterie, og svarer han det derimod, udsætter han sig for at faae en Kurv, og ingen af Delene er behageligt.“ — „Ja!“ raabte Philip, „nu vil jeg spørge Fader, om Dette ikke er enten en Kjærligheds-erklæring, eller en Spydighed, som vil sige saa meget

som at det var et Spørgsmaal, som en Dame ikke burde gjøre en Mand." — "Det bekjender jeg," sagde Adolph, "en saadan Tanke før mig gjennem Hovedet, jeg fandt det tactløst at inddrage mig i en Samtale om mine Hjertens-Ånliggender og især at ville nøde mig til at sige sig de Ord, som du bebrejder mig, men som hun selv lagde mig i Munden." — "Og som du ogsaa ganske rigtigt sagde." — "Ikke som en Kjærlighedsserklæring sagde jeg dem. Jeg var ugalant, det er, hvad der kan bebrejdes mig." — "Na hvad!" sagde Obersten med fortrædelig Mine: "det Hele er jo noget Brevl. Skulde vi Mennesker gjøre Regnskab for ethvert saadant unyttigt Ord, saa vilde Evigheden jo knap forslaae til saa vidtloftigt et Bogholderi." — "Da anseer jeg det for en stor Synd," vedblev Philip, "at indgyde Forhaabninger i et uskyldigt Hjerte og forgifte dets No." — "Ja det gjør jeg med," sagde Adolph, "men et saadant Ord" ... — Obersten afbrød ham: "Den No og det Hjerte maatte være forbandet modtageligt for Gift, som kunde crepere af saa Lidt. Det tilkommer os Mænd at gjøre Cour, naar vi kunne, men det tilkommer Fruentimmerne at beslutte sig paa saameget Omlob i Hovedet, at de kunne skille Spøg fra Alvor. De skulde ikke være saa forsængelige at troe, at man strax er færdig at døe af Kjærlighed til dem. Og hvad Emma angaaer, saa er hun nok altfor vant til at lade sig sige

smukke Ting, til at hun skulde være saa uskyldig." —
 „Uskyldig!" raabte Philip: „Jo, uskyldig er hun som
 en hvid Due, skjondt Ingen, som nærmer sig hende, kan
 undgaae at tilbede hende. Hun skiftede Farve ved
 Adolpfs Ord, den stakkels Pige, Taarerne kom hende i
 Dinene; og hvor kunde hun ogsaa være saa blind for
 sine egne Fortrin, at hun kunde afvise den Tanke, at
 Adolph og enhver Mand i Verden aldrig kan ønske sig
 høiere Lod, end en Pige som Emma, at Ingen kunde
 sige Eligt uden at mene det, men mangen En mene det
 uden at turde sige det?" — „Jeg mener det ikke og
 har ikke tænkt paa at sige det. Jeg tænker mig min
 Elskede anderledes, ja næsten modsat. Jeg vil ikke
 vælge mig en pralende Tulipan, som enhver Forbigaaende
 skal vende sig om og see efter; jeg ønsker mig en
 beskedne Blomst, hvis fine Farvenuancer kun kunne sees
 af gode Dine, og hvis Duft udbreder sig over mit
 Hjem og møder mig vederqvægende, saasnart jeg træder
 derind?" — „Og hvor groer den rare Ur?" — „Det
 veed jeg ikke. Det forekommer mig undertiden, som om
 jeg havde et Billede i min Grindring af en saadan
 Pilleconbal; men jeg troer, det maa være en Drøm,
 thi jeg veed ikke, hvor jeg skal føre det hen." — „Ja
 Gud bevares! Drømmebilleder kan man ikke indlade sig
 paa at bedømme, og det er i det Hele ikke værdt at
 fortsætte Samtalen om en Gjenstand, der visseelig er

altfor hellig til at afhandles paa denne Maade.“ — Med disse Ord forlod Philip Bærelset.

Obersten saae efter ham og sagde smilende: „Stakkels Fyr! Han er stærkere skudt, end der er tjenligt for en Lieutenant uden Formue. Rigtignok er Pigen rig; men hun bryder sig ikke om ham, tværtimod! jeg synes, hun har ham tilbedste.“ — „Ja,“ sagde Adolph, „jeg har virkelig været ganske ilde tilmode for hans Skyld allerede forrige Vinter, da jeg var kommen her til Byen og havde fornyet mit gamle Bekjendtskab med det Grøndalske Huus; men jeg har siden noget beroliget mig ved en Betragtning, som jeg har anstillet i den Anledning. Jeg har nemlig troet at bemærke, at der i hans entusiastiske Lidenlskab for Fruen Emma var mere Forsænelighed, end sand, inderlig Kjerlighed. Hendes Skjønhed, hendes Talenter vilde tage endeel af Fortryllesen i hans Dine, dersom de ophørte at være en Gjenstand for Verdens Dmtale og Beundring.“ — „Ja saa streng Døftelse kan man virkelig heller ikke underkaste vore menneskelige Følelser, og blandt de forskjellige Elementer, hvoraf vor Kjerlighed danner sig, er det vistnok ikke det ringeste, at Verden ærer vort Valg, ja endogsaa, at den misunder vor Lykke. — „Det synes mig ikke. Fra jeg var en Dreng har jeg prisat Numas Lod: han, som i den skjulte Skov, useet af menneskelige Dine, mødte sin vise og skjøne Egeria! Min Lyksalighed maa gjerne

være et Myfterium, ubekjendt for de Uindviiede, fom ikke kunne forftaae den."

Efter en lille Pause fagde Oberften: „Efter Alt, hvad der nu er blevet talt imellem os, kunde jeg jo rigtignok tage i Betænkning at rykke ud med Noget, fom jeg havde befluttet at gribe den forfte Leilighed til at meddele dig. Jeg maatte meget tage feil, om ikke Emma foretrak dig for alle andre Mænd. Du feer forundret paa mig, men det er maafkee netop den Omftændighed, at du er den Enefte, der ikke gjør hende Cour. Det Ufædvanlige befjæftiger altid, og Modftand tiltrækker Den, fom aldrig møder den, men fom juft derfor kjæder fig ved fin Lykke, og det, troer jeg, er Tilfældet med Emma Hør mig rolig, lad mig tale ud: Pigen er smuk og har Forftand; hun er et forfjælet Barn, hun er forvænt af Smiger; men falder hun i en fornuftig Mands Haand og elsker hun ham, kan hun blive en brav Kone, fom vil være en Gæde for ethvert Huus. See nu! Du har virkelig altid haft Lykke med dig. Du har en Gave til at vinde Hjerter. Du vandt allerede fom Barn din brave Lærers, fom ikke vilde flippe dig, men tog dig med fig til Odense, hvor han var anfæt. Du vandt fiden din Onkels, i den Grad, at han indfattede dig til fin Arving. Nu er du i Forlegenhed for den fidiſte Sum, fom du har at udbetale de holfteenske Slægtninger efter Teftamentet, og nu kommer den gamle

Lykke, nu vinder du igjen et Hjerte; en rig Pige synes at finde Behag i dig, hendes Fader lader til at have samme Onske; han fortalte mig ganske uopfordret, hvor stor hendes Medgift var. Det er mange Gange mere, end du for Dieblisset behøver. Vogt dig nu for at gjøre din Lykke vred ved at støde den fra dig. Havde jeg endnu den Formue, som jeg eiede for ti Aar siden, saa kunde jeg selv hjælpe dig, men du veed, at den er floiten. Den eneste slette Side ved et Parti mellem dig og Emma er Philips Kjærlighed til den samme Pige; men han blev dog ialfald ikke den Lykkelige." — „Men desuagtet," raabte Adolph, „vilde jeg paa ingen Maade staae imellem ham og hans Onsker; men, Dette uanseet, saa er Emma ikke Den, jeg kunde elske. Min Frihed er endnu kostbarere end mit Gods; men forresten, hvad min diebliskelige Forlegenhed angaaer, saa er den saa godt som hævet. Den gamle Kjøbmand Jessen, som stod i Forbindelse med salig Onkel, har givet mig bestemt Lofte om de to Tusinde, som jeg skal udbetale Høstenerne til Juni-Termin efter Overenskomst, imod at jeg giver ham Sikkerhed i Godset. Han risquerer Intet, saavidt jeg kan indsee, ved at laane mig denne Sum. Dens Ubetydelighed i Forhold til det Hele har ærgret mig meest i denne Forlegenhed, som jeg heller ikke var kommen i, uden ved de uventede Omstændigheder, som jeg har fortalt dig. Men nu er jo saaledes min værste

Sorg slukket, thi dermed ere disse Udbetalinger forbi, og iøvrigt maa jeg see at slaae mig igjennem, som jeg hidtil har gjort. Det bliver jo hvert Aar bedre." — "Kjære Adolph! du er nu otte og tyve Aar, og jeg ønsker ret at see dig gift, jeg nægter ikke, ogsaa for min egen Skyld. Jeg er kjed af denne Pebersvendehuusholdning. Naar du bragte mig en vakker, dannet Spigerdatter, saa kunde vi udgjøre een Familie. Vinteren kunde I tilbringe i Kjøbenhavn hos mig, og en Deel af Sommeren kunde jeg tilbringe hos jer. Hvor et Fruentimmer gjør Honneurs i Huset, er der strax et Foreningspunkt, hvorom Alle gjerne samle sig, og dødt og øde bliver dog Livet tilsidst uden qvindelig, opmuntrende Omgang."

Adolph taug nogle Dieblkke; det var, som om Noget svævede paa hans Læber. Han fæstede sine Bine paa Faderens af Raffelovnsilden oplyste Ansigt, og sagde endelig, idet han tog hans Haand: "Min kjære, gode Fader, hvem jeg ærer og elsker over Alt i Verden! Som en overbærende Ven har du stedse behandlet mig; tør jeg tale til dig, som til en Ven, ikke som til en Fader? Der er jo heller ikke saa stor Forskjel paa vor Alder, som den der almindeligviis adskiller en Faders og Søns, og et Forhold, som mellem Venner, har jo altid fundet Sted imellem os." — "Tal, kjære Adolph! hvortil den lange Fortale?" Halv undseelig sagde Adolph:

„Du er endnu ingen gammel Mand, du er endnu en meget smuk Mand. Gift dig selv, og giv mig og min Broder en god og elskværdig Stedmoder!“ — Obersten loe høit: „Hvilket Indfald! Jeg er to og halvtreds! Det vilde være et fornoieligt Stof til Bysnak, at Oberst Lidner, efter i tyve Aar at have været Enkemand, nu tog sig en ung Kone!“ — „Men,“ sagde Adolph halv sagte, „det behøvede jo ikke at være en ganske ung Kone.“ — „En gammel Jomfru, eller salmet Enke? Tusind Tak!“ — „Nei!“ sagde Adolph med bestandig stigende Forlegenhed: „heller ikke det. Men et endnu tækkeligt Fruentimmer, en from, ædel Natur, En, hvis Personlighed tilforn havde behaget dig.“ — „Hvad mener du? Hvad skal Det sige?“ — Med nedslagne Dine vedblev nu Adolph: „Alde paa mit Guds lever et Fruentimmer, som jeg hændelsesviis har lært at kjende. Jeg ærer og agter hende, skjøndt den strenge moralske Verden vender hende ryggen, fordi hun i sin uerfarne Ungdom er bleven et Offer for sin Kjærlighed til en ung Mand, som hun endnu elsker og begræder. Idmyg og noisom skjuler hun sig for Alles Dine, og ved at sye for Bønderkonerne og informere deres Pigeboern ernærer hun sig og sin Søn, en herlig Dreng, som nu er serten Aar, og denne Drengs Fader er... er ogsaa min.“

Obersten taug nogle Diebliske og saae ned for sig. Derpaa løstede han pludseligt Hovedet og sagde smilende:

„Det er Line Jensen, kan jeg tænke, om hvem du taler. Du kjære Adolph! jeg trøster mig ved, at du og jeg, som du selv siger, altid have levet sammen som Venner, og jeg haaber, at din Fader ikke staaer som en Synder for dine Dine paa Grund af en menneskelig Svaghed, thi du har vel seet nok af denne Verdens Gang, for at finde Svagheden undskyldelig. Det er en gammel Historie. Jeg havde været syg og søgt Permission, for at tilbringe Sommeren paa Landet, hos min Svoger, paa det Gods, som nu er dit. Der var dødt og kjedsommeligt. Jeg besøgte alle Egnens Beboere. Degnens Datter kom mig selv imøde med en Hengivenhed, som vist var meget uskyldig, men netop derfor dobbelt fristende, og.... jeg veed ikke selv.... hvordan kommer man ind i et saadant Virvar? Jeg har aldrig lovet at ægte hende; Faderen døde paa samme Tid uden at erfare Noget om vort Eventyr. Jeg satte hende i Kost hos en Enke i næste Kjøbstad og betalte for hende i to Aar. Derpaa fik jeg et Brev, hvori hun skrev, at hun ikke længere behøvede min Understøttelse, og siden, maa jeg bekjende, har jeg næsten glemt den hele Historie. De mange Sorger, de mange Lyffens Omverlinger, jeg efter den Tid har prøvet, maae være min Undskyldning. Men Gud bevares! lider hun Nød, saa siig blot hvad hun behøver, og“.... „Nei hun mangler Intet. En af de nette smaa Boliger, som Onkel

havde ladet opføre, jeg veed ikke i hvilken Hensigt, er
 hende overladt. I et Par Aar kommer hendes Søn
 daglig til mig, og det har været en af mine kjæreste Ud-
 spredelser at lære ham, hvad jeg selv kan. Det er et
 meget godt Hoved og et meget fortræffeligt Hjerte. —
 Længes Du ikke efter at see ham?" — „Nei ingenlunde!
 Al kjære Adolph! Saadanne Børn have ikke den Plads
 i vort Hjerte, som de, vi med Glæde have modtaget i
 vore Arme ved deres Fødsel, og som ere opvokset under
 vore Dine, have deelt vore gode og onde Dage og skulde
 bære vort Navn. Det er underligt nok; men det gaaer
 alle Mænd saaledes; jeg er ikke værre end de Andre." —
 Efter et lille Ophold vedblev Obersten: „Men hvordan
 var det nu, at vi kom paa dette Capitel? Vi talte jo
 om Giftermaal! Det var dog for Pokker vel ikke din
 Mening, at jeg skulde ægte Line Jensen?" — „Jo Fader!
 jeg tilstaaer, at jeg synes, det var i sin Orden." —
 „Menneske! Er du forrykt? Hvordan vilde hun tage
 sig ud i vor Kreds? Hvad vilde Berden sige om en
 saadan Frue i vort Huus?" — „Hvad Berden vilde
 sige, er og forbliver nu og i Evighed min ringeste
 Sorg; men hvad Nesten angaaer, saa vilde du aldrig
 finde en bedre Frue i dit Huus, og baade der og i vores
 og enhver fornuftig Kreds vilde hun tage sig godt ud." —
 „Hun er uden al Opdragelse." — „Ja uden Kundskaber
 og Talenter, det er sandt! ja jeg vil endogsaa tilstaae, at

der er noget Forlegent i hendes Bæsen, Noget, som viser, at hun altid har levet paa Landet i en simpel Kredss; men en ædel Natur, en sand, indre Fiinhed og Taft, som deels er medfødt, deels erhvervet i Modgangs Skole, sætter hendes Omgangstone langt over mangen Dames, som Verden kalder velopdragen. Hun er endnu ret smuk" . . .

"Og meget gauche! Nei! Borherre bebares! Du er en underlig Fyr, Adolph! Du seer denne Verdens Handel og Wandel med sværmeriske Dine, man kunde gjerne sige med klosterlige Dine. Man skulde troe, du var opdragen i en Munkecelle. Naa! naa! bliv ikke fortrydelig! Noget Ridderligt boer ogsaa i dig og har Deel i Dette, det har jeg ofte tænkt; men urimelige ere mangengang dine Meninger, og ingen værre end den, du i denne Sag har yttret; thi seer du — heri er jeg af Philips Mening: en Mand maa være stolt af at vise sin Kone for Verden, thi den Plads, hun optager i denne, kaster Lys eller Skygge paa ham. Og en simpel, landsbyagtig, salmet Brud, en voren Dreng, der var som fallden ned fra Skyerne, skulde jeg indføre i mit Huus, og døie Damernes smaa spodske Træk ved Munden og Herrens ironiske Lykønskning allerede Dagen efter Brylluppet, og dertil vide, at de imellem dem sagde: Naa! har Oberst Lidner siddet Enkemand i tyve Aar, saa har han rigtignok ogsaa vidst, hvad han vilde have! — Død og al Ulykke! jeg bliver hed og kold bare ved at tænke der-

paa!" — Adolph rystede paa Hovedet og vilde endnu fremføre Noget, da idetsamme en Tjener hurtig kom ind og sagde med glade Miner: „Her er en lille Dreng med Tiger.“ — „Bravo!“ raabte Adolph, og løb ud i Forværelset. Tjeneren sagde: „De staae paa Trappen, de vilde ikke komme ind. Der er ogsaa en Pige med.“

Paa det øverste Trin af den store Trappe stod Victor og holdt endnu Hunden bunden. Idet Adolph aabnede Døren, saae han Drengen bryde sig over Dyret, og, med begge Arme slynge om dens Hals, at lægge sit Ansigt til dens Hoved. Denne kjærlige Stilling og Barnets Skjønhed forbausede Adolph. Med venlige Ord bad han ham komme nærmere, og med blussende Kinder traadte Victor ind i Værelset og løste Tørklædet af Hunden, der med Utaalmodighed søgte at rive sig løs ved Synet af sin Herre. Stine var fulgt bag efter og blev staaende ved Døren. „Jeg takker dig ret meget, min gode Dreng!“ sagde Adolph: „Du gjør mig en stor Glæde ved at bringe mig min Hund igjen. Hvorledes har du faaet fat paa den?“ Undseelig stammede Victor: „Den kom iafte til vor Dør og blev hos os inat; men da vi idag erfarede af Nvisen, hvor den horte hjemme, befalede min Moder mig at bringe den herhen.“ — „Du har altsaa gjæstfri givet den Husly inat? jeg er dig megen Forbindtighed skyldig.“ — Med disse Ord fremtog Adolph sin Tegnebog og rakte Victor en Femrigs-

dalersjeddel. „Nu vær saa god!“ tilføiede han, da Drengen ligesom betænkte sig ved at modtage den. Endelig tog han den med et lille Bux og nedslagne Dine. Endnu et kjærligt Blik kastede han til Tiger og nærmede sig derpaa Døren. — Adolph standsede ham: „Siig mig dog, inden du gaaer, hvad hedder du, min lille Ven?“ — „Jeg hedder Victor,“ svarede han, bestandig nærmende sig Døren. — „Hvem ere dine Forældre?“ — „Min Fader er død; jeg er hos min Moder.“ — „Her i Byen, ikke sandt? Men hvor?“ — „Langt herfra.“ Adolph, som mærkede, at hans Spørgsmaal generede Drengen, gjorde ingen flere, men fandt saa stort Behag i ham, at han dog ikke kunde afholde sig fra at tilføie: „Min vakkre Dreng! jeg vilde saa gjerne gøre dig en Fornoielse. Det er Juleaften! Er der ikke nogle Smaa-ting, som du har lyst til at købe dig? Maa jeg ikke endnu tilføie en lille Julegave?“ . . . Under denne Resplik havde han endnu fremtaget et Par Rigsdalersjedler af sin Tegnebog. Victor gjorde et Skridt tilbage og holdt begge Hænder paa Ryggen; medens han løstede Dinene op til den ham fremmede Mand med en Blanding af Taknemmelighed og Skamfuldhed. Hans Læber smilede, men Taarerne stode ham i Dinene. „Nei, paa ingen Maade!“ stammede han: „Jeg takker for Deres Godhed, men min Moder har tilladt mig at købe, hvad jeg vilde, for . . . disse fem Rigsdaler.“ De sidste

Ord fremførte han med neppe hørlig Stemme. Adolphy betragtede ham taus. „Nu vel!“ sagde han, idet han nærmede sig Stine: „Lad mig idetmindste takke denne lille Pige for hendes Uleilighed med at følge min Hund.“ Med disse Ord leverede han hende en Rigsdaler, som hun modtog med Neien og rødmende Kinder; hvorpaa hun fulgte den hurtig bortilende Victor. Adolphy saae efter ham og sagde ved sig selv: „Den Dreng forekommer mig som Løveungen i Hundehuset. Først i Striden med de ringere Dyr vil den erkjende sin ædlere Natur.“

Tredie Capitel.

Nytaarsdag, i et deiligt klart Frostveir, vare Maria og Victor vandret ud af Porten med hinanden, og Victor udøste sit Hjerte for den moderlige Veninde, medens han fortrolig hængte ved hendes Arm. „Saaledes,“ sagde han, „saaledes, som jeg nu har fortalt dig, gik det til, og det var Marsdag i, at jeg ikke var nær saa glad Juleaften, som jeg Dagen iforveien havde tænkt at blive, og som jeg vistnok burde have været. Du maa ikke være vred derfor. Jeg veed nok, at jeg saaæ muggen ud, og jeg har ogsaa siden tænkt, at det maaskee var flaut af mig, at jeg paa ingen Maade vilde modtage de Penge, som den fremmede Herre vilde forære mig; han bød mig dem saa net og kaldte dem en lille Julegave. Men det var mig næsten umuligt blot at modtage de fem Rigsdaler, som jo forsaavidt tilkom mig. Dersom det havde været en stolt Cavaleer, som havde kastet dem til mig, saa havde jeg snappet dem uden videre og løbet min Vej igjen; men nu kom denne venlige Herre og talte saa overmaade artigt til mig, takkede og sagde, at han var mig forbunden, og saa flammede jeg mig ved at tage

Betaling for at bringe ham hans egen Hund, Noget, som jeg jo maatte og skulde gjøre. Jeg blev saa undseelig; det er aldrig paa den Maade faldet mig ind, at jeg var en fattig Dreng. Jeg syntes, det var, ligesom om jeg havde tigget, da han rakte mig den Femrigsdalerfeddel. Jeg kunde neppe bare mig for at græde.“ — „Min kjære Dreng!“ svarede Maria, „jeg vil ogsaa beskjenke dig, at jeg havde en lignende Følelse, da du gik med Hunden, og at det var mig imod, at du skulde bringe den istedenfor at overlade Stine baade Grinde og Profit; men Jomfru Holm, til hvem jeg yttrede mine Betænkkeligheder, gav mig et Svar, der bragte mig selv paa den Tanke, at min Uvillie i denne Anledning kom af en daarlig Stoltthed, en Bane fra bedre Dage, som ikke passede for min nuværende ydmyge Stilling. Jeg vilde ogsaa gjerne unde jer Børn den lille Juleglæde, som jeg ellers maatte have nægtet jer. Mindst tænkte jeg, at du, min Victor, skulde dele min Anskuelse. Nu veed jeg det til en anden Gang, og vi To ville herefter være enige i heller at give Slip paa vore Ønsker, end kjøbe dem med Ydmygelse. Men vanskeligt er det vistnok i trange Kaar at finde den rette, men smalle Sti mellem ædel og taabelig Stoltthed, og i disse Helligdage, naar jeg har seet dig sidde saa lykkelig ved dine Farver og Tegninger, saa har jeg dog været glad ved den lille uventede Indtægt, som forskaffede dig dem.“ — „Åh ja,

Moder! Naar jeg kun kan sidde og tegne, saa glemmer
 jeg Altting. Jeg kommer altid tilbage til det samme
 Omqvæd: Maatte jeg kun blive Maler! Synes du ikke,
 at mine mange Portraiter af Tiger ligne den meget?
 Jeg har dog afbildet den i saamange Stillinger. Saa-
 dan kom den farende ind af vor Dør, saadan kom den
 krybende for mine Fodder, saadan laae den ved Kaffel-
 ovnen og sov, og saadan saae den paa mig til Afsted.
 O hvilke Dine havde dog det prægtige Dyr! Du skal
 ikke bryde dig om, at du har vundet Garn paa min før-
 ste Tegning paa Nvisen! Du seer, jeg har truffet endnu
 bedre efter Hukommelsen. Den gode Hund! Hvor jeg
 længes efter den! Men den tænker vel neppe paa mig;
 den blev saa usigelig glad, da den saae sin Herre, og
 sprang op ad ham." Victor maatte sukke ved disse Ord.

I Esplanaden kom Jomfru Holm de Spadserende
 imøde med den lille Lise, som hun havde havt med sig i
 et Besøg. Man gik nu sammen og var ganske nær ved
 Hjemmet, da det lille Selskab blev standset af en Be-
 kjendt, der ingen Anden var, end den meget omtalte
 Hund, Tiger, der med Gjøen og Glædesyttringer kom
 farende bag efter dem og med en saadan Hæftighed sprang
 op ad Victor, at Drengen var ganske nær ved at falde.
 Med ikke mindre Henrykkelse, end Hundens, modtog
 begge Børnene den sarnede Ven, og først efter et Par
 Minuters Forløb blev man vaer, at en velklædt Herre

stod ganske nær og hilste Selskabet. Adolph Lidner nærmede sig til Victor, tog hans Haand og sagde: „Nu! det glæder mig, min lille Ven, at jeg træffer dig her og kan ønske dig et glædeligt Nytaar! Er det din Moder?“ tilføiede han og viste paa Jomfru Holm. „Nei!“ raabte Victor! „Der staaer min Moder med min lille Søster ved Haanden.“ — Da Adolphs Dine faldt paa Maria, traadte han ærbødigt et Par Skridt tilbage og tog atter Hatten af. Den unge Kones fine, man kunde gjerne sige fornemme, Udseende, som blev snarere hævet, end fordunklet af hendes nette, men simple Dragt, var ham paafaldende. Han stod et Diebligt taus og saae paa Maria, som rødmede og bøiede sig ned til den lille Lise. Jomfru Holm neiede og sagde: „Jeg er vel ikke saa lykkelig, at Hr. Lidner erindrer sig mig? Jeg har havt den Ære at see Dem et Par Gange hos Frøken Grøndal.“ Adolph svarede med en Forlegenhed, som viste, at han ikke erindrede sig hendes Person, skjøndt han høflig ikke tilstod det. Jomfru Holm vedblev med flydende Tunge: „Jo baade Dem og Deres Hr. Fader og Broder har jeg havt den Lykke at see i de Læretimer, som jeg giver Frøkenen hver Tirsdag og Fredag. Saa det var Deres Hund, den gode Tiger, som kom til os i Julen? Det stakkels Dyr foer mod vor Dør med stort Spektakel. De onde Mennesker, som boe oven over os, sloge og sparkede den, men vi toge imod den som mod en

god Ven, og Fru Blume, som der staaer, og hendes Børn vare saa glade for den, som for en Guds Gave." De vare nu lige ved deres Huusdør. Adolph fulgte dem til Dørtærskelen, takkede for deres Godhed mod hans Hund og fjernede sig, fulgt af Tiger, der endnu engang løb tilbage og tog en kjærlig Afsked med Victor, der blev staaende i Gadedøren og saae efter den, indtil den med sin Herre var forsvunden om Hjørnet.

"Hvad var dog dette for et Syn?" sagde Adolph til sig selv: "Hvor har jeg dog seet, naar har jeg dog drømt om disse dunkle, besynderlig rørende Dine, disse fine Buer af sorte Dienbryn til dette cendreeerte Haar, denne blendende Hvidhed? Dette Billede har altid staaet i min Phantasie... Men min Gud! Denne Dame erindrer mig dog altfor levende om Maria Seeburg, den lille Pige i Fyen, som jeg holdt saameget af og kaldte min Søster, og som jeg virkelig reent havde glemt med saamangen anden Erindring fra min grønne Ungdom. Og dog var jeg ordenlig forelsket i det Tolv- eller Trettenaars Barn, Noget, som vel sjældent er Tilfældet med en Dreng paa en serten, sytten Aar... Skulde det være hende? Al umuligt! Hun kan jo ikke være mere end en tre eller fire og tyve Aar, og denne Fru Blume, som den Anden kaldte hende, er jo Moder til den store Dreng!" Endnu mere takkesfuld, mere adspredt, end sædvanligt, kom Adolph hjem til sin Faders Huus,

hvor der var Selskab, i hvilket han syntes den meest Fremmede.

„Det var jo Adolph Lidner!“ udbød Maria, saasnart hun med Jomfru Holm traadte ind i sin Stue. „Ja vist! Kjender De ham?“ — „Ja jeg kjendte ham strax. Det er jo min Ungdomsven, som jeg daglig har seet i min Søsters Huus. De veed jo nok, at da min Moder døde, og jeg kun var syv Aar, sendte min Fader mig fra Altona til min nyligste Søster i Fyen, hvor min elskværdige Anna opdrog mig og var min anden Moder. Adolph Lidner var i Huset hos sin fordums Lærer og gik i Odense-Skole; men sine fleste Fritimer tilbragte han i min Svogers Huus, som laae lidt udenfor Odense. Der legede vi i Haven som Børn, — hvilket vi jo ogsaa vare, — læste sammen og spillede Duetter sammen. Han spiller godt paa Violin. Den sidste Gang, jeg saae ham, reddede han mit Liv: Paa en Spadseretour, vi gjorde i Selskab, løb jeg efter min Søsters ældste Datter, jeg gled og styrtede i Mølledammen. Adolph, der svømmer som en Fisk, sprang ud efter mig og bragte mig strax iland. Jeg blev syg af Forstrækkelse og Forkjølelse, og da jeg kom mig, erfarede jeg, at min Ven og Redningsmand var imidlertid reist til Kjøbenhavn for at blive Student, saa jeg ikke engang kunde talke ham for min Frelse.“ — „Men Gud forbarme sig! hvorfor talte De da ikke til ham, nu da De mødtes?“ — „Al

jeg mærkede, at han kjendte mig ikke igjen, og saa veed jeg ikke saa turde jeg ikke tale til ham, saa blev jeg forlegen." — "Det var da noget sært Noget, synes mig." — "Ja nu gjør det mig ogsaa ondt. Jeg havde saa gjerne talt med ham."

Da Jomfru Holm næste Gang var hos Frøken Emma, indfandt ogsaa Adolph sig. Han hilsende den gamle Pige med stor Venlighed som en Bekjendt, og indledede strax en Samtale, hvori han fandt en villig Hører og Svarer; og som af sig selv dreiede Conversationen sig snart om Jomfru Holms Bolig og den Familie, som deelte den. Naturligviis erfarede Adolph strax, at Fru Blume virkelig ikke var nogen Anden end den fordums Maria Seeburg. „Men," udbød han, „hvor er det muligt, at hun kan være Moder til saa stor en Søn? Han er dog vist en ti, tolv Aar?" — „Ja han er paa ellefte Aar, men hun er heller ikke hans egen Moder, men baade hans og Pigebarnets Stedmoder." — „Hun er Enke? Ikke sandt?" — „Jo Stakket! hun har saamænd allerede prøvet, hvad denne Verden giver. Hun var meget ung, kun en fjorten, femten Aar, da det gik reent tilagters med Faderen, som havde været en formuende Kjøbmand. Hun maatte da tage Condition og tjene for Jomfru, og hvad det er for en bedrøvelig Stilling, det veed da nok Enhver. Tilfidsst kom hun til Kammerraad Blume i Fyen. Han var

bleben Enkemand og søgte et paalideligt Fruentimmer til at tage vare paa hans Børn og hans Huus. Der havde hun det nu ret godt, men med Et blev Manden sygelig, og da han mærkede, at hans Endeligt var nær, lod han sig vie til hende, for at hun og Børnene kunde blive sammen, og den Formue, han efterlod, ogsaa kunde blive samlet i hendes Hænder. Der var nok aparte nogle Familiestridigheder og Brøvlrier mellem ham og en Broder, hvorom jeg ikke ret veed Besked. Men mod al Formodning smeltede den hele Arv sammen til saa grumme Lidt, at hun ikke vilde kunne ernære sig selv, mindre Børnene, naar hun ikke var det arbeidsomme og sparsomme Menneske, som hun er. Lidt Pension har hun ogsaa, men den er meget ringe." — Adolph stod stille, som i Tanker. Emma betragtede ham opmærksomt og alvorligt. Endelig sagde han: „Altsaa først paa sin Dødsfeng lod Kammerraaden sig vie til hende?" — „Ja, han døde to Dage efter." — „Men," sagde Frøken Emma med et sarcastisk Smil, „den salig Herre havde vel været længere Elsker end Egtemand?" — „Elsker?" raabte Adolph med en fortrydelig Mine: „Hvorledes mener De det?" — „Jeg mener, at Kammerraaden havde elsket denne Person; deri er vel intet Ondt." — „Nei visseelig! tvertimod! thi af Steen maatte han have været for ikke at elske saamegen Ynde." Emma skiftede Farve og begyndte hurtig at arbejde. Jomfru

Holm fortsatte den afbrudte Samtale: „Hvad Kjærligheden angaaer, saa kan jeg ikke sige Noget derom; men en stor Agtelse maa jo vistnok salig Blume have næret for hende, siden han har overgivet Børn og al Eiendom i hendes Haand. Derimod har jeg rigtignok tænkt, at hun sagtens har elsket ham, det være sig nu af Taknemmelighed, eller fordi han var elskværdig; thi det er kun saa Dage siden hun sagde, at hun aldrig mere kunde føle Kjærlighed for Noget.“ En Pause opstod. Adolph gik frem og tilbage paa Gulvet uden at tale. Endelig sagde Frøkenen, at hun havde Hovedpine og kunde ikke længere taale at anstrenge sine Dine. Jomfru Holm reiste sig, pakkede sine Smaasager sammen og tog Afsked tilligemed Adolph. I Entreen hjalp han hende høflig hendes Kaabe paa og bad om Tilladelse til at maatte besøge hende og fornye sit Bekjendtskab med sin Ungdomsveninde, en Bøn, der med største Beredvillighed blev tilstaaet, og med gjensidig Tilfredshed skiltes man ad. Emma derimod var bleven saa forstemt af den foregaaende Samtale, at hun lukkede sig inde i sit Sovestue og græd; og da hun siden lod sig see, var hun i saa ondt Lune, at baade hendes Fader og Philip Lidner, som spiste til Middag hos dem, samt Huusjomfruen, og hvem som ellers kom i hendes Nærhed, ligeledes — om ikke græd — saa dog blev ligesaa forstemt som hun.

Fjerde Capitel.

Allerede næste Dag gik Adolph til Maria. Hun sad ene med den lille Lise. Jomfru Holm var ude, og Victor i Skole. Med Glæde ilede hun mod den gamle Ven, der greb hendes Hænder og kyskede dem. „D, min Frue!“ sagde Adolph rørt: „kære Maria! tillad Deres broderlige Ven at kalde Dem med dette tilvante Navn. De kjendte mig igaar og vilde ikke tale til mig. Og jeg! hvor var det muligt, at jeg kunde være i Tvivl om, at Den, jeg saae, var en Anden end De?“ — „D!“ sagde Maria, „der er Intet naturligere, end det. Det er saamange Mar, siden vi saaes; jeg var jo endnu et Barn.“ — „Men det er dog ganske de samme Træk, det samme Udtryk! Al Gud! Man tumles om i Verden, den ene Grindring udsletter den anden, men jeg forsikrer Dem, Deres Billede har dog hvilet i Grunden af min Phantasie, næsten mig selv ubevidst, som en sød Drøm; og nu, da De staaer for mig, nu er det mig saa levende, da jeg saae Dem sidste Gang. Veed De, naar det var? De saae ikke mig, De laae i Deres Seng og sov, De var syg. Ganske sagte førte Deres

Søster mig ind til Dem, for at jeg skulde sige Dem Farvel, inden jeg reiste fra Odense, hvilket skulde skee samme Dag. Men da De sov saa trygt, nænnede jeg ikke at vække Dem, og kun med mine Dine og i Tanken turde jeg tage Afsked med Dem." — „Af!" svarede Maria, „jeg græd mange Taarer, da jeg erfarede, at De var reist, uden at jeg havde kunnet takke Dem for at have frelst mit Liv; thi jeg var jo besvimet, da De drog mig op af Dammen. Hvor glæder det mig at kunne takke Dem nu!" tilfoiede hun, idet hun rakte ham Haanden, som han trykkede til sit Bryst. „O! jeg fortjener ingen Tak!" raabte han: „Det var sandelig ingen Helttegning. At springe i Vandet er for mig ikke større Fare, end for en Anden at roe i en Baad."

Tiger var fulgt med sin Herre og havde allerede indtaget sin bekjendte Plads ved Kaffelovnen, overøst med Lises Kjærtegn. Den lille Pige satte sig paa Gulvet hos den, og de gjensfundne Venner møde imidlertid den Glæde, i fortrolig Samtale paany at gjennemleve deres tidlige Ungdoms smaa Glæder og Sorger.

Maria sagde: „Mit Spring ud i Mølledammen har i senere Aar mangengang forekommet mig som et Spring fra al min Barndoms, ja fra al min Ungdoms Lykke; thi sørgelige Tider begyndte for mig fra den Dag. Først var jeg længe syg, og da jeg kom mig, fik vi Brev fra min Fader i Altona, der forlangte, at

jeg inden Vinteren skulde holde mig særdig til at reise over til ham og bestyre hans Huus. Jeg adlød med stor Smerte. Min Fader var næsten fremmed for mig, han var streng og alvorlig. Jeg var endnu ikke tretten Aar og skulde paatage mig saa store Pligter. Min gode Søster Annas fornuftige Underviisning kom mig her godt tilpas; men Adskillelsen fra hende, min dybe Ensomhed — thi intet Bæsen havde jeg, som talte et venligt Ord til mig — alt Dette gjorde mig ældre end mine Aar, og siden den Tid har jeg ikke mere været istand til at gjenvinde det uforstyrrelige gode Lune, som man altid tillagde mig i de Dage, da vi spillede Bold sammen i min Søsters Have. Men De spørger ikke til Anna og hendes Mand, der holdt saa meget af Dem?" —

— "D jeg har ikke glemt disse min Ungdoms Belyndere; jeg har flere Gange erkyndiget mig om dem. Men de sidste Efterretninger vare ikke synderlig glædelige; man sagde mig, at Deres Svoger havde nedlagt sit Embede og var flyttet ud paa en stor Landeiendom i den eensomste Egn i Fyen, hvorved hans oconomiske Forfatning meget havde forværret sig. Er det sandt?" —

"Ja desværre! Det var en meget uheldig Beregning, der bragte min Svoger til saaledes at forandre sin Stil- ling. Den Gaard, som han troede saa fordeelagtig, svarer saa lidt til hans Forventninger, at han ikke er istand til at redde sig ud af den største Forlegenhed, dersom

ikke hans Broder kan og vil hjælpe ham. I Gaab herom er han selv for en Maanedes Tid siden reist til Trondhjem, hvor denne Broder er bosat. Den stakkels Anna er bleven ene tilbage med sine Børn paa den øde Gaard og kan ikke vente sin Mand hjem, førend til Foraaret."

Jomfru Holm, saabelfsom Victor, kom nu hjem, og bleve meget fornøiede over at finde det kjærkomne Besøg, især glædede Victor sig over Adolphys Ledsager, den gode Tiger. Ved at omtale Drengens Kjærlighed til denne Hund, kom det, som af sig selv, at hans mange Afbildninger af den bleve fremtagne og foreviste. Adolph forbausedes over det umiskjendelige Talent, som udlyste af disse Skizzer, og tilbød sig i Mangel af en dueligere Lærer, til at undervise og vejlede ham i Tegnekunsten, hvori han selv var en udmærket Dilettant. Med udbrydende Genrykkelse kastede Victor sig om hans Hals, Maria takkede med synlig Glæde, og de Timer bleve angivne, hvori Victor var fri for sine Skoleforretninger, og i hvilke nu Adolph saa ofte som muligt vilde give ham den Underviisning, som længe havde været Gjenstanden for Drengens høieste Dnske.

Det var blevet sildigt, og Adolph lod sig lettelig overtale til at dele Familiens tarvelige Aftensmåltid. Begge Fruentimrene fremtog Alt hvad de besad af smaa, ellers omhyggelig gjemte Siirligheder, for at gjøre deres

Theebord og simple Anretning saa behagelig som muligt. De var første Gang, at en kjær Gæst havde oplevet deres eensomme Samliv. Og besynderlig livfuld og lykkelig var denne Aften. Usædvanlige Roser blomstrede paa Marias Kinder, Jomfru Holm loe med hele Ansigtet, Børnene sadde i stille Henrykkelse med Tager imellem dem; men Ingen var lykkeligere end Adolph. Han syntes som forflyttet til en skjønnere Tilværelse, hans Dine lyndede, han var veemodig og lystig paa eengang, og gik endelig hjem i en Stemning, som forbad ham at sove den hele Nat, uden derfor til næste Dag at berøve ham det nye Liv, som udstraaalede af hvert hans Ord og Mine.

Der hengik ikke mange Dage, førend Adolph atter besøgte Marias Bolig og i Egenskab af Tegnelærer medbragte en heel Mængde af Sager, som skulde bruges ved denne Underviisning. Med usigelig Fornoielse begyndte Lærer og Elev disse Timer, som til begge Parter største Tilfredshed fortsattes oftere og oftere, tilsidst næsten daglig. Da det altid var Aftentimer, som maatte anvendes hertil, og disse almindeligviis traal langt ud paa Aftenen, saa fulgte deraf, at Adolph de fleste Aftener var Husets Gæst, ligeledes til alle Parter Fornoielse. En ny, lykkelig Stjerne opgik over de noisomme Fruentimmers ydmyge Bolig. En deeltagende, aandrig, altid livlig Ven oplevede nu deres eensomme Aftener, og desuden forskjønnedes deres huuslige Tilværelse ved tusinde

Smaating, der ligesom kom af sig selv; paa saa delicat en Maade forstod Adolph at anbringe sine smaa Begjæringer. Han pleiede altid at henvende sig til Tomfru Holm for at bede om Tilladelse til at maatte sende af de mangeslags Producter, som han i denne Hensigt lod komme fra sit Gods, af Frugt, Wildt og meget Andet; og naar man nu en Aften festlig skulde nyde af Dette med hinanden, bragte han selv nogle Flasker fin Viin, som han skjulte under sin Kappe og listede sig til at sætte ud i Kjøkkenet, anbefalende dem til Stines Omsorg, med en Forsigtighed, som om han stjal dem istedenfor at bringe dem. Naar Stine ved en saadan Leilighed blev adspurgt, gav hun altid det Svar: „Det veed jeg ikke. Det maa Nissen have bragt herind. Det er skrækkeligt, hvor Nisserne spøge her i Vinter.“ — Denne gode Nisse var uudtømmelig i slige smaa Opmærksomheder. Saaledes tog han Anledning af Tegnetimerne til at forære Victor en Astrallampe, som han sendte tilligemed et Forraad af alt Tilbehør for en meget lang Tid, en Gave, der meget tjente til at opmuntre de hidtil dunkle, lange Aftener. Han havde længe stiltiende bemærket, at Maria intet Instrument havde. Engang spurgte han hende, hvorfor hun aldrig mere spillede paa Pianoforte; og uden at vente paa Svar gjenkaldte han hende den Tid, da de havde musiceret med hinanden, og, beklagende sig over, at han nu Ingen kjendte, der vilde tage tiltakke med

hans Accompannement, fortalte han, at han havde leiet et Pianoforte i forgjæves Haab om at kunne lære at spille dette Instrument, som var mere selvstændigt, end Violinen; men da han nu intet Brug havde for det, saa vilde det være ham en stor Glæde, om han maatte sende det til hende, og fornye ogsaa i denne Henseende deres første Ungdoms Glæder. Maria, der ubeskriveligt havde savnet den Nydelse, som Musiken tilforn havde skænket hende, følte en inderlig Fornoielse ved dette Forslag, men sagde dog med rødmende Kinder: „Kjære Lidner, De griber saa vennnehuldt enhver Leilighed til at overøse mig og Mine med Godhed, at jeg ikke veed, hvorledes jeg skal takke Dem, og yderst forlegen vilde jeg være ved at modtage saa meget Godt af Deres Haand, dersom jeg ansaae Dem som en Fremmed. Men det gjør jeg ikke. Disse Grindringer fra vore tidlige Aar, den Lykke at møde Dem, saa ganske den Samme som dengang, har opfrisket den søsterlige Hengivenhed, som jeg i den Tid nærede for Dem. Det forekommer mig aldeles, som om De virkelig var min Broder, og jeg sætter Dem i mit Hjerte ligesaa høit som min Søster Anna, som altid var Halvdelen af min egen Sjæl.“ — Saa kjærlige som disse Ord end vare, saa megen Betydning de end havde i Marias Mund, saa var der dog Noget i dem, som smertede Adolph. Pianofortet, saavel som Musicalier, blev imidlertid bragt til Marias Bolig,

og en ny Tilvæert af ædel og uskyldig Nydelse, en ny Anledning til at være sammen blev herved vundet, og al den Tid, som Adolph var i stand til at unddrage fra sømmelig Opmærksomhed for sin Fader og denne Omgangsfreds, tilbragte han i det simple Huus paa Toldbodveien. Og heller ikke er det muligt at blive modtagen med større Hengivenhed end den, som her fra alle Kanter kom ham imøde. Maria greb hvert lille Bink, om hvad der kunde behage den kjære Ven, og mangen Midnat saae hende sidde ene ved Lampens Skin og med et fornoiet Ansigt flittigt arbejde paa alleslags smaa Gaver til ham, hvilke i Smagsfuldhed og Opmærksomhed erstattede hvad de manglede i Værdi.

Naar et Forhold er saa lykkeligt, at man kan sige, det er ligesom beaandet af en paradisisk Fred, da er det ogsaa, som om den gamle Fiende fra Paradiset misundte den faldne Mennefteslægt denne No. Der hører saa Lidet til at forstyrre et saadant Forholds rene Fred. En ringe Ting, et Ord, opvækker de slumrende onde Magter. Engang da Adolph saae Maria arbejde med Anstængelse og yttrede Bekymring over at hendes Stilling ikke var hende værdig, sagde hun: „Jeg er ingenlunde at beklage. Jeg beder Gud, at ingen Forandring maa afbryde det Liv, jeg har levet i Vinter. Hos mine Børn, hos Dem, min broderlige Ven, ja endogsaa hos den, vel noget indskrænkede, men gode Jomfru Holm

føler jeg mig lykkelig. Med Tak til Gud paafskjønner jeg den Fred som er i mit Hjerte og i mine Forhold. Ingen Strid, ingen Disharmonie, kun Ro og Kjærlighed. Jeg tænker, at denne Tilstand hører til Guds Rige her paa Jorden, hvorimod de brændende Ønsker, de hæftige Lidenskaber ere de dæmoniske Indskydelser, som forstyrre vor stakkels menneskelige Tilværelse."

Ogsaa disse Ord forvirrede og bedrovede Adolph, thi forlænge siden havde han tilstaaet sig selv, at brændende Ønsker, lidenskabelig Kjærlighed havde bemestret sig hans Sjæl, og ikke kunde han antage disse Følelser for dæmoniske Indskydelser. Hans Haab, hans høieste Attraa var, at Maria skulde blive hans Hustru og give ham Ret til at leve for hendes og de Børns Lykke, som hun kaldte sine. Tilstaaelsen af disse redelige og hjertelige Ønsker svævede ofte paa hans Læber; men Marias rolige, reent søsterlige Tone imod ham bandt hans Tunge.

"Hvad skal jeg tænke?" sagde han i sine Samtaler med sig selv: "Elsker hun mig slet ikke? Indderlig kjær er jeg hende dog, det er tydeligt. Hun længes efter mig, naar jeg er borte. Naar jeg, som engang imellem er Tilfældet, tilbringer nogle Dage ude paa min Gaard, kalder hun saadan en Tid *mine* triste Dage." Hun seer paa mig med saa milde Bine, hun søger at gjætte mine smaa Ønsker og retter sig stedse

efter dem. Kan alt Dette være det blotte Benskab? ...
 Men mangengang er det dog, som om hun med rene
 Ord vilde sige mig, at hun ikke saa mig med andre
 Dine, end en Venindes, en Søsters, som hun stedse siger,
 saa at disse Ord *„Broder og Søster“* næsten ere mig for-
 hadte. Men hun er saa uskyldig. Hun er meget yngre end
 hendes Mor. Hun elsker mig maaskee uden selv at vide det.
 Hun kjender ikke Kjærlighed. Dog — hvad sagde engang
 Jomfru Holm? den hæse, uheldvarslende Fugl! Maria,
 sagde hun, havde paaftaaet, at hun aldrig mere kunde
 føle Kjærlighed for Noget, thi hun havde elsket sin afdøde
 Mand. Hendes Mand! Det Ord gaaer mig som en
 Gift igjennem alle Arter! I to Mor var hun i hans
 Huus, ene hos ham og de Børn, som hun elsker med
 en Omhed, der næsten synes unaturlig, dersom hun ikke
 elsker deres Fader i dem. De ere smukke! Han var vel
 ogsaa smuk! — Naar Victor slynger sin Arm om hende
 og kysser hendes Kind, saa seer hun paa ham med saa
 kjærlige Dine. Han ligner vist sin Fader. Den tøssede
 store Dreng! hvad skal det ogsaa sige, at han tør kysse
 hende! Hvad falder mig ind! Iforgaars, da hun
 sad paa en Skammel og slyngede Armen om Lise, der
 stod ved Siden og lagde sin Kind til hendes Skulder, og
 jeg, henreven af hendes himmelske Indighed, kom til at
 sige: *„De forener de to skønneste og ellers uforeneligste
 kvindelige Værdigheder: De er Jomfru og Moder, lige-*

som Deres hellige Navne, hvis jordiske Billede De ogsaa er i Skjønhed, Fromhed og Reenhed"" — da skiftede hun Farve, Taarerne kom hende i Øinene, hun bebrejdede mig mine Ord og sagde: ""Det er formasteligt at ligne mig ved den Hellige, med hvem jeg Intet har tilfælleds uden Navnet"" — og med et Sul tilføiede hun: ""Gud være mig Synderinde naadig!"" — O min Gud! min Gud! hvad betyder alt Dette? — Nei nei! Saa danne affyelige Mistanker ere Synd, de ere dæmoniske Indskydelser!"

Og ikke Uret havde Adolphy i denne sidste Bemærkning, forsaavidt som man kan sige, at en Gnist fra Hjelvede blander sig med den himmelske Ild i et Mennesses Bryst, som bevæges af en lidenskabelig Kjærlighed. De fredelige, skjønne Dage i hans Samliv med Maria forstyrredes efterhaanden meer og mere af den mørke Stemning, der undertiden pludselig greb ham, og ligesaa pludselig forsvandt for at give Plads for en ubændig Glæde, en ydmyg Tilbedelse af Gjenstanden for alle disse Sindsbevægelser. Hans Skinsyge tiltog med hver Dag, det smertede ham, at han ikke kunde være Alt for hende, som var Alt for ham, og hendes store Kjærlighed for Børnene, hendes Ængstelighed ved den blotte Tanke om nogen Fare, som kunde true dem, hendes Længsel efter Victor, naar han blev længere i Skolen end sædvanligt, var for den forelskede Adolphy en Kilde til martrende

Følelser. I mangt et Dieblif var han saa lidt Herre over sig selv, at han ikke kunde skjule den Uvillie, han især følte mod Victor, der næsten forekom ham som en Medbeiler. Det var kjendeligt, at han søgte at fjerne ham, og især naar han tilbragte Aftenen der i Huset, paaduttede han Victor, at han var søvnig, og nødte ham med gjentagne Paamindelser til at gaae tilsengs. Den uskyldige Dreng, der med sin hele Sjæl hængte ved sin fordums kjærlige Lærer, fortvivlede over denne Forandring i hans Omgang imod ham og beklagede sig under fire Dine med Maria, bitterlig grædende.

Maria følte sig overordenlig forvirret og forstemt over alt Dette; hun mærkede, at naar hun stod paa sin og Victors Net, gjorde hun kun Ondt værre, og søgte derfor med qvindelig Fjinhed at jævne og formilde disse Ubehageligheder saa godt hun kunde. Med Længsel ventede hun en Leilighed til at tale fortroligt med Adolph om hans forandrede Væsen; men hendes naturlige Frygtsomhed og hendes Angst for at saare og bedrøve den saa kjære Ven forvoldte, at hun lod mangan saadan Leilighed gaae unyttet forbi.

Endelig engang, da de vare ganske ene, tog hun Mod til sig og bad ham med broderlig Fortrolighed at meddele hende, hvilken Sorg og Uro, der, som det syntes, betyngede hans Sind. „Hjelp kan jeg jo sagtens ikke,“ sagde hun, „men dele Deres Betyrning, og med kjærligt

Hjerte tage min Part af den, det kan jeg. Og vilde Dette dog maaskee ikke lette den?" — Adolph var rørt og raadvild. Tilstaaelsen om hans Kjærlighed, om hans Lidelser svævede paa hans Læber, men hans Skinsyge, hans Mistanke flammede han sig for at bekjende. „Al, kjæreste Maria!" sagde han dybt bevæget: „Lyksalig vilde jeg kalde den Time, da jeg turde udøse mit Hjerte for Dem; men jeg er saa bange, at mine Bekjendelser, naar jeg skal aflægge dem med den Aabenhjertighed, som jeg skylder Dem, kunde berøve mig noget af Deres Godhed, uden hvilken jeg ikke kan leve. Een af mine Sorger vil jeg begynde med at aabenbare Dem; men den udkræver et fortroligt og aabenhjertigt Svar af Dem. Tør jeg haabe det, om ogsaa mit Spørgsmaal kunde synes udelicat? De gjør mig den Ære at fordre Fortrolighed af mig; tør jeg gjøre Krav paa det Samme af Dem?" — Maria saae alvorlig paa ham og sagde derpaa efter et Dieblis Betænkning: „Ja! jeg skal svare Dem ærligt og sandfærdigt." — Adolph vedblev med usikker Stemme: „Den Tanke trykker mig, at jeg finder Deres Skjæbne saa langt under, hvad den burde være, og at jeg frygter, at det ikke er ydre, men indre Aarsager, som forhindrer Deres Tilfredshed." — Maria afbrød ham: „Jeg er tilfreds. Det har jeg tilforn sagt Dem. Deres forandrede Sindsforfatning er min eneste virkelige Sorg. Det Øvrige er ikke værdt at tale om." — „Nei, min

Kjæreste Maria! Det troer jeg ikke. Jeg frygter, at det ikke staaer i menneskelig Magt, ja at det endogsaa ligger udenfor Mulighedens Grændser at gjøre Dem lykkelig. Med eet Ord, jeg troer, at De har elsket Deres afdøde Mand saa høit, at Deres Glæde her i Verden er begravet med ham. Er det ikke saa?" — Maria nedslog Dinene, men efter et Diebliks Tausshed løftede hun atter sit himmelklare Ansyn og sagde frimodigt: „Nei! De tager feil. Jeg har aldrig elsket den afdøde Blume, og jeg kan sige med Sandhed, at jeg kun meget lidt har kjendt ham, skjøndt jeg i tre hele Aar har levet i hans Huus og bestyret det med samme Naadighed, som om jeg var dets Frue. De vil maaskee efter denne Tilstaaelse finde det, mildest talt, udelicat, at jeg har med et helligt Baand ladet mig binde til denne Mand, men tillad mig derfor at forklare Dem de Bevæggrunde, der ledede mig og — som jeg haaber — undskyldte mig.“ Adolphe var henrykt, Glædestaarer stode i hans Øine, han kyskede Marias Haand og raabte: „O tal! tal, min bedste Veninde! skjul Intet for mig! Vær vis paa, at jeg optager hvert Ord, De betroer mig, i et trofast Hjerte!“

„De veed,“ sagde Maria, idet en yndig Rødme farvede hendes Kinder, „De veed, at jeg i min første Ungdom i nogle Aar var Lærerinde hos en Embedsmands Børn. Jeg havde ikke Mod til at forlade denne Familie, skjøndt min Stilling var temmelig tornefuld. Det

hændte sig nu, at Kammerraad Blume, som var beslægtet med Huset, mistede sin unge Kone. Han reiste til Hamborg for at adsprede sig, og besøgte ved denne Leilighed mine Huusfolk. Han behøvede et Fruentimmer til at bestyre sit Huus og til at have Omfarg for de moderløse Børn; han troede i mig at finde, hvad han søgte, og da den Familie, hos hvem jeg opholdt mig, ikke vilde modsætte sig hans Onske, fulgte jeg ham strax til Odense, hvor han boede. Her var jeg lykkelig; thi uden at tale om, at jeg daglig kunde omgaaes mine bedste og eneste Venner, min Søster og Svoger, havde jeg en Virkekreds ganske efter mit Sind og en Frihed, hvis Sødhed jeg efter saamange Mars Evang ret kunde paastjonne. Blume havde mange Forretninger, der syntes at være ham en Byrde, og i al den Tid, han kunde unddrage fra dem, holdt han sig skadesløs ved at anvende den til sin Morfskab. I en Klub, paa Lysttoure med sine Omgangsvenner, fordrev han alle sine Fritimer. Man kan uden Drerdrivelse sige, at han aldrig var hjemme. Huus og Børn overlod han mig aldeles. Saa stor Tillid til mig maatte naturligviis paalægge mig en dobbelt Iver for mine Pligter, men denne Drivesfjeder var ikke engang nødvendig. De smaa moderløse Børn opfyldte mit hele Hjerte, Lise var ganske spæd, Victor kun fem Aar. De forekom mig ganske som mine egne Børn, og jeg fælte, hvor den moderlige Kjærlighed lyfsaliggjør og ingen Tom-

hed lader tilbage i Sjælen. Disse gode Dage bleve snart forstyrrede. Et ulykkeligt Fald med en Hest ødelagde Blumes Helbred. Han laae længe syg og led meget, og ikke blot af legemlige Lidelser, men den stærke, livsglade Mand saae med Sorg sin Død imøde, og denne Sindsstemning tiltog kjendeligt, hvergang han fik Besøg af en Broder, med hvem han i sine sunde Dage næsten slet ikke havde havt nogen Omgang. Dette raae og hjerteløse Menneske talte stedse til den Syge om hans nærførestaaende Død og antog for afgjort, at det da vilde tilfalde ham, som Børnenes Formynder, at bestyre deres Formue og Opdragelse. „„I forkjælede Unger!““ sagde han i den syge Faders Nærværelse: „„I skulde komme til at tage Skeen i en anden Haand.““ — Tilslidst tog Blume ikke mere mod denne forhadte Mands Besøg, men derimod underholdt han sig meget ofte med en juridisk Embedsmand i Byen, med hvem det syntes at han raadførte sig og ordnede sine jordiske Anliggender. En Dag, da denne Mand havde været hos ham, bad han mig sætte mig ved hans Seng, da han vilde tale med mig. Meget rørende takkede han mig for min Omsorg for hans Børn, yttrede med Varme sin Bekymring for deres Skjæbne efter hans Død, og foreslog mig at sikke deres og min egen Fremtid ved at lade mig vie til ham, da han isaafald ved Testament kunde indsætte mig til Børnenes Formynderiske. Jeg blev meget forbauset ved denne Tilstale og kunde ikke

strax indvilge i hans Dnske. En indre Stemme talte mod denne Handling. En Forbindelse, som jeg ellers aldrig vilde indgaae, skulde jeg knytte i det Haab, at Døden strax skulde løse den? Med saadanne Følelser skulde jeg give min Haand til en Mand, som jeg skyldte Taknemmelighed, og hvis gode Hjerte jeg i hans Sygdoms Tid havde lært at kjende? Nei, med en saa tve- tydig Handling vilde jeg ikke kjøbe en i udvortes Henseende bedre Fremtid. Medens jeg ene og stille sad i disse Betragtninger, kom Børnene løbende ind fra Haven. De holdt nogle lange Grene af Bregner i Hænderne og løb hen til mig, de viftede mig med de grønne Toppe og omslyngede mig i overgiven Lystighed. Hvor veemodig følte jeg mig ved denne barnlige Sorgløshed i et Dieblis, hvis Bigtighed de Ustyldige ikke anede! Idetsamme traadte den haarde Onkel ind, og hurtig foer de stakkels Børn hen og skjulte dem i en Krog, som smaa Fugle, der blive vaer, at en Høg er i Nærheden. Han gif snart og strax krøb Victor frem ganske alvorlig med den lille Lise ved Haanden, der saae paa Broderen med spørgende og ængstlige Bine. „„Vi ere saa bange for Onkel,““ sagde Drengen: „„Vi vil ikke lege mere. Maae vi blive hos Dig?““ — Disse Ord forekom mig som sagte af en høiere Stemme. Med en Kjærlighed, som gennemstrømmede mit hele Væsen, omfavnede jeg de vundige Børn og gif strax ind til deres Fader, takkede

ham for hans Tillid og lovede at fortjene den i Liv og Død. Han syntes mere rolig efter denne Samtale. Tre Dage efter bleve vi viiede, og ti Dage efter besøgte jeg med Victor hans Grav."

Adolph havde lyttet til denne Beretning i en Spænding, som et Menneſke, der hører en Dom oplæſe, der gjælder hans Ære og Belfærd, og ingen Friſjendt kan med mere lettet Sind takke Gud og Menneſker, end han i dette Dieblit. Han greb Marias Hænder, kyssede dem med taarefulde Dine og med ſaa varme og begeiſtrede Udbrud af ſin Glæde over hendes Fortræffelighed, at hun undſeelig trak ſig tilbage, og en dunkel Ånſe om hans ſande Følelſer for hende berørte hendes Sind. Men denne Ånſe blev dog ikke til Tanke. Uden at vide hvorfor, rødmede hun hæftigt, men glædede ſig dog over ſin Vens lykkelige og frie Stemning.

De bleve afbrudte af Victor, der kom hjem fra Skolen og traadte noget frygtſomt ind, da han ſaae Adolph. Med den Børn egne, ſkarpe Taft havde han en Fornemmelse af at komme til Uleilighed. Men den nu aldeles forvandlede Ven gif ham imøde med ſtorre Venlighed, end nogensinde, lod ſig forelægge hans ſidſte Tegninger, roſte ham, lovede næſte Dag at komme igjen og forſætte deres Tegneøvelſer, underholdt ſig med ham og udflettede i den bløde, barnlige Sjæl enhver ubehagelig Grindring. Han ſkulde denne Aften være hjemme hos

sin Fader, hvor der var et lille Selskab. Saa seent som muligt tog han Afsked og ilede hjem som baaren paa Glædens og Haabets Vinger.

Da han var gaaet, sagde Jomfru Holm, som var kommen hjem lidt iforveien: „Maa min rare lille Frue! Nu kommer nok den Lykke, som jeg har spaaet, og det snarere, end jeg havde tænkt. Saadan en Mand er Vorherre!“ Dette var Indledningen til et Thema, som hun allerede længe daglig foresang Maria, om Adolfs Kjærlighed og Hensigter, som ingenlunde kunde kaldes broderlige. Maria lœ og sagde: „Al kjære Holm! De seer mig virkelig i et altfor gunstigt Lys. De er som en kjærlig Moder, der i enhver ugift Mand troer at see en Frier til hendes Datter. Men hvad den gode Adolph Lidner angaaer, saa ere de Baand, der sammenbinde os, af en ganske anden Art, end de, som den saakaldte Kjærlighed knytter. Ungdoms-Grindringer, en kjær Bane til at betro sig til hinanden, urokelig Tillid, lang og prøvet Troskab — o min Gud! — er alt Dette ikke de bedste Bestanddele af Kjærligheden? Er et saadant Forhold ikke altfor skjönt til at taale mindste Forandring? Jeg ønsker ingen, og Lidner tænker vist heri, som jeg.“ — „Det troer jeg ikke. Han er et Mandsfolk og ikke mere Helgen end en Anden. Men med alt Det vil jeg dog af Hjertet glæde mig og lykønske Dem, naar jeg maa see ham som Deres Mand og Børnenes Fader.“

Under denne sidste Replik var Victor traadt ind i Bærelset og studsede ved at høre de nys udtalte Ord. Han gik hurtig hen til Maria og saae paa hende med et ængsteligt spørgende Blik. „Hør, Victor!“ vedblev Jomfru Holm: „Var det ikke rart at have en god Fader?“ — „Min Fader er død,“ sagde Drengen alvorlig. — „Din Moder er jo ogsaa død, og du har faaet en ny Moder, som du er glad for; saadan kan du ogsaa faae en ny Fader.“ — „Men Herregud! Saa havde vi jo hverken Fader eller Moder.“ — „Naa! nu snakker du da som en Kjødpølse. Din store Dreng! du maa da selv kunne indsee, at der ikke er Mening skabt i din Tale.“ — „Jo,“ sagde Maria, „for mig er der Mening i hans Ord.“ — Hun rakte Haanden mod Victor. Han kysede den med blussende Kinder og sagde sagte: „Jeg kan ikke erindre min første Moder, jeg har aldrig haft noget andet Menneſke at adlyde, end dig, jeg elsker dig som din egen Søn, og jeg har altid været dig lydig.“ — Lise, som, uden at forstaae hvad de Eldre talte, dog syntes at ane, at det var noget Usædvanligt, kom ogsaa til, lagde sit Hoved kjælende i Marias Skjød og saae paa dem Alle med en vis Frygtsomhed, uden at vide, hvorfor. — „See, kjære Veninde!“ sagde Maria: „Saaledes ere mine Forhold. Vilde det ikke være Synd med formastelig Haand at indgribe i dem? Ere de ikke ogsaa for gode til at forandres?“

Disse Marias Yttringer vare visse hendes Hjertes ærlige Mening, og skjøndt hun vel ikke aldeles kunde frikjendes fra at høre til de Blinde, som ikke ville see, saa var der dog ogsaa Meget, som gjorde, at hun virkelig ikke saa. Thi foruden hendes oprigtige Idmyghed, hendes Ubvidenhed om den Magt, hendes Indigheder udøvede, var der ogsaa i Adolfs Tone imod hende Noget, der maatte bestyrke hendes Sikkerhed i Henseende til deres Forhold; thi i Forening med al hans Lidenkab, al hans Skinsyge, var der i hans Kjærlighed saa stor en Deel af Bønskab, af Omhed og Inderlighed, at Lidenkabens Tid derved blev mildere og ligesom tilsløret; og skjøndt det ikke kan nægtes, at hans hæftige Paroxysmer vel i den senere Tid havde overfaldet ham i Marias Nærværelse, saa er det ogsaa vist, at et Blik, et Ord af hende kunde stille dem, og at den Mildhed, den bestandige Rolighed, som var udbredt over hendes hele Væsen, virkede beroligende paa ham og holdt hver lidenskabelig Yttring saameget tilbage, at den endnu kunde tilskrives en varm, broderlig Hengivenhed. Marias Ønske, at forklare Alt paa denne efter hendes Mening bedste Maade, fjernede ogsaa enhver anden Tanke. Udelicat og uværdig fandt hun enhver Bestræbelse for at indblande fremmede Følelser og Planer i saa reent et Forhold.

Femte Capitel.

I Adolphs Kreds var hans hyppige Besøg hos Maria ingen Hemmelighed, uagtet han selv ikke talte derom, og de Andre heller ikke indbyrdes endnu havde afhandlet denne Materie. Hans Broder, der først havde erfaret Noget om det, nævnede det først for sin Fader, men kun løseligt i Samtalens Gang. Obersten, som i sin Sønns daglige Gang til en ung, smuk Enke i ringe Aar saae en almindelig forbigaaende Kjærlighedshistorie, var langt fra at bekymre sig om Sligt. Philip, der i denne Henseende rigtigere bedømte Adolphs Tænkemaade, havde et ganske andet Begreb om dette Forhold, men glædede sig særdeles ved at vide sin Broder paa en Vej, hvor deres Planer ikke stode Fare for at carambolere. Den Æneste, som denne Sag havde foruroliget noget, var Emma. De Formodninger angaaende hendes Sindelag mod Adolph, som Obersten i hiin Samtale havde yttret for Denne, gjorde visselig hans psykologiske Talent al Vre. For Emma, som var vant til i enhver ung Mand at finde en meer eller mindre erklæret Tilbeder, var det en piquant Opgave at beseire en Oprører, der

syntes at trodse al i hendes Omgangskreds indført god Orden. Det Frie og Mandige i Adolphys Væsen, det Gehaltrige i hans Samtale var desuden tiltrækkende for den unge Pige, der ikke manglede Forstand til at stille Guld fra Glimmer.

Strax efter Adolphys Samtale med Jomfru Holm i Emmas Nærværelse havde hun søgt at udforske denne Sidste, for saa noie som muligt at blive bekendt med den Ubekjendte, som lod til at interessere Adolph. Saa velvillig som Jomfru Holm end udbredte sig over sin Huusvenindes Fuldkommenhed, saa var der dog i hendes Skildring af Marias Personlighed en vis Blegghed og Sygelighed, der mod hendes Villie gav den ætheriske Skikkelse et mat og falmet Anstrøg. Hvad hendes Talenter angik, saa var det især de huuslige, som toge sig ret ud i Beskrivelsen, og skjøndt den velmenende Taleriske ogsaa søgte at udhæve de øvrige, og fortalte om Marias Sprogkundskaber, der satte hende istand til selv at undervise sine Børn og gjorde hende fuldkommen duelig til alene at paatage sig Datterens Opdragelse, om hendes færdige Pianofortespil og behagelige Syngestemme: saa blev det dog ved Emmas nærmere Inquisition klart, at hun vel havde ret gode Sprogkundskaber, men ingen Ovelse i at tale andre Sprog end Dansk og Tydsk, og at hun i Musikens Udøvelse indskrænkede sig til smaa Sange og mindre vanskelige Compositioner for Pianofortet. Det

blev altsaa indlysende for Emma, at denne Medbeilerinde stod altfor langt under hende til at burde blive hende farlig; og saa gjerne som Jomfru Holm end horte sig selv tale og saalidt hun end forstod at veie sine Ord, saa var hun dog verdenssklog nok til at omtale Adolphs Besøg hos dem og hans Opmærksomhed for Maria med en særdeles Discretion, for at ikke mindste Skygge skulde falde paa hendes Beninde, hvorvel hun derhos i sit stille Sind inderlig jubledede over den Grobring, som hendes simple Hjem havde frarevet det rige Huus og sammes Frosken, der altid behandlede hende med en vis Fornemhed, af hvilken Marsag hun heller ikke var den unge Dame syn- derlig gunstig.

Saaledes stode Sagerne den Aften, da Adolph kom hjem, let som en Fugl, hvis bundne Vinger pludselig ere løste. Det var silde, man havde ventet paa ham for at gaae tilbords. Under Maaltidet faldt Samtalen paa en Bynghed, som udgjorde Døgnets Conversations-Emne. En fælleds Bekjendt havde nemlig brudt sin allerede et Par Aar gamle, offentlige Forlovelse for i samme Dieblis at indgaae en betydelig Mesalliance. Man talte frem og tilbage om denne Historie. En i Selskabet brød aldeles Staven over Delingventen, en Anden paatog sig hans Forsvar. Obersten slog sig til dette sidste Parti, hvad den brudte Forlovelse angik, og sagde: „Det er dog altfor haarde Conditioner, der paalægges et stakkels

Menneſke, at fordi et enefte ulykſaligt, ubefindigt Ord
 engang er ſloiet ham af Munden, ſaa ſkal dette Ord
 ſom en Jernlænke lægges ham om Benet, ſom en ſand
 „Klog am Beine“ for al hans Levetid — et lille
 Ord, ſom han engang har ſagt maafkee i en halv Muus,
 maafkee paa et Bal, fortunlet af Muſik og Galopade-
 Bals, eller i Ungdoms=Eværmeri, eller endogsaa i et
 fortvivlet Humeur. Imidlertid gaae Aar og Dage hen.
 Han ſaaer Tid til at beſinde ſig. Den Noſe, han vilde
 plukke, har tabt Blad paa Blad, der er ikke ſtort tilbage
 uden Torne, men det hedder ſig dog: „Grib Tornen,
 min Ven! Du har forpligtet dig dertil!“ Det er,
 paa min Sjæl! tungt for Kjød og Blod.“ — Den
 forſtævnte Herre, ſom ſpillede Actors Rolle i Sagen,
 ſagde, at det var noget, ſom ialſald ikke paſſede ved
 denne Leilighed, thi den forladte Brud var ung og ſmuk,
 og Emma tilføiede: „Han kan ſaameget mindre undſkyldes,
 ſom hun ikke blot er ſmuk, men talentfuld i høieſte Grad;
 hun taler Franſk og Engeliſk og endogsaa Italieniſk med
 en Accent ſom en Indfødt, hun ſpiller paa flere Inſtru-
 menter og maler til Fuldkommenhed.“ — Philip afbrød
 hende: „Ja! Og den lille Griſette, ſom han nu har ægtet,
 er reent uvidende og uopdragen, ſaa nu kan han til
 Straf kjede ſig ihjel med hende, iſtedetfor at han med
 den Anden aldrig havde havt noget tomt Dieblif.“ —
 Deſenfor tog nu tilorde og ſagde: „Ja alt Dette taaler

visselig mange Modificationer og nærmere Dplysninger. Smuk, talentfuld er hans forrige Kjøreste, det er sandt, og med disse Fortrin gjorde hun hans Erobring; og deres Forlovelse fandt strax Sted, hvorved han kun adspurgte en reen Forlibelse, hun kun sin Forfængelighed; thi elsket ham har hun aldrig. Det er en sand Hverdagshistorie, hvoraf der foregaae mange mellem Aar og Dag. Et nærmere Bekjendtskab lærte ogsaa ham, hvis Sag jeg her plaiderer, at hans Tilbedede var fordringsfuld, lunefuld, ubehagelig i daglig Omgang, kun elskværdig for de Fremmede, egenlig hvad jeg vil kalde uopdragen, medens derimod hans unge Kone er elskværdig, from, huuslig og elsker ham, saa jeg vel tør vove den Paaastand, at han ikke staaer nær saa megen Fare for at kjede sig med hende, som med den glimrende Dame, uagtet hans Kone rigtignok mangler alt Det, som udmærkede den Anden. Jeg, som har seet Sagen nærvæd, kan ikke fordømme ham." — "Og jeg," udbroød Adolph, „som ikke har seet Sagen nærvæd, jeg fritjender ham for min Deel, ja jeg vil endogsaa bekjende, at jeg i hans Sted havde gjort det Samme. Man gifter sig for sin egen Skyld, ikke for Publicums; det kan kun lidet hjælpe mig, at min Kone taler Italiensk med en Accent som en Indfødt, dersom denne Accent ikke har nogen italiensk Bekklang for mig, dersom hun ikke i vort Modersmaal har Toner, der synge min Hæftighed og

mine Sorger til No og vække min bedre Sjæl." — Philip sagde: „Gjøre de skjøne Kunster ikke netop Dette?" — „Jo! og derfor fordrer jeg netop, at Den, jeg elsker, skal være gjennemtrængt af deres Aand, mærk vel: af deres Aand! thi Mangen udøver en og anden af dem endogsaa fortrinligt, uden selv at være gjennemtrængt af Kunstens Aand." — „Ja hvad vil det sige?" spurgte Obersten: „Jeg har vel kjendt Virtuoser paa Instrumenter, i Sang, i Dands og deslige, om hvem man kunde paastaae, at de saa lidet vare Menneſker med Aand, at deres Talent egenlig var at betragte som en medfødt Instinct; men Den, som selv har Sands for Kunsten, maa dog vel kunne kjende, om Aanden mangler eller ikke." — „Ja, Den, som selv har Aand, vil kjende det, men Mængden ikke. Det Middelsmaadige er dens rette Element." — „Men for nu ikke at komme af de Hundrede i de Tusinde," sagde Philip: „Til hvilken Grad af Mesterskab vil du vel, at et Fruentimmer skal udøve Kunsten?" — „Jeg forlanger slet ikke, at hun skal udøve den, hvad man almindelig forstaaer ved at udøve den." — „Hvorledes skal hun da være gjennemtrængt af dens Aand? Ved Kunst er det vel en nødvendig Betingelse, at den maa udøves?" — „Alf!" sagde Adolph med en næsten undseelig Mine, „jeg føler vel, at jeg her har indladt mig i en altfor vanskelig Materie, som jeg selv ikke har Talent til at udvikle med den

tilberlige Klarhed; og dog er dette mig et hjært Emne, hvis Sag jeg nødigt vilde skulde tabes ved min Mangel paa Dygtighed." Med en comist Høitidelighed rettede han sig paa sin Stol, lagde Servietten fra sig paa Bordet, rømmede sig og sagde:

„Grede Auditorium! behag med Opmærksomhed at høre mig og med billig Skaansel at bedømme mit ulærde Foredrag. Jeg har læst etsteds, at i hiin bedre Verden vilde Kunsten forsvinde af den Grund, at Alting der maa være Skjønhed. Denne Sætning vil jeg tage til Text for min Tale. Den Kunst, som man vel med Rette kan kalde Grunden til alle Kunster, hvis Lande vel maa føles i enhver af dem, dersom den skal kaldes Kunst, er Poesien — derom ere vi vel Alle enige. Enhver siger: „Der er noget Forunderligt i den Musik, der ligesom hæver Sindet over denne Jord, — der er Noget i det Maleri, som flytter mig bort fra det Sted, hvorpaa jeg staaer, — der er Noget i den Skuespillers Fremstilling, der, uagtet hans Rolle ikke hører til det rørende Genre, bringer mig Taarer i Dinene.“ — Hvad vil Dette sige andet, end at den poetiske Bestanddeel i disse Præstationer træder frem og griber Følelsen; thi det er i ethvert Kunstværk kun Poesien, som begejstrer. Naar jeg altsaa siger: „Den, jeg skal elske, maa være gjennemtrængt af Kunstens Aand,“ saa mener jeg hermed, at hendes hele Sjæl skal være gjennemtrængt

af Poesien i dennes højeste Forening med Religion og Kjærlighed, at hun skal være allevegne fulgt af disses Følgesvende, saasom Ydmyghed forenet med christeligt Mod, Beskedenhed med Værdighed, sand Dannelselse, som vel ikke i sin hele Betydning kan være til uden Bekjendtskab med de skjøne Kunster, men vel uden at man selv kan udøve dem. Jeg taler her om et quindeligt Væsen, ikke om en Mand. De mandlige og quindelige Dyder ere ikke de samme; jeg troer, at Sjælene maae have Kjon, og at de i al Evighed ville blive forskellige, og derfor vil jeg her tilføie: Det Billede, som foresvæver mig, skal have bevaret sit barnlige Sind, en uskyldig Wiisdom skal lære hende ved umiddelbar Følelse Det, som vi Andre søge igjennem mojsomt Studium og lang Grublen. Skjønheden skal være uadskillig fra al hendes Handel og Bandel, med eet Ord: hun skal selv være et høit og herligt Kunstværk, som vidner om sin Mester; og den No, den Sjæls Oploftelse, som Kunsten skænker os, skal hendes Dmgang skænke Den, der er saa lykkelig at være hendes Hjerte nær; og saaledes — for at vende tilbage til min Texts Ord — hun skal allerede her i Livet have anticiperet Noget af det Liv i Kunsten, som gjør os selv til Kunstværk og venter os der, hvor Alt er Skjønhed.“

De Tilstedeværende, som ved de første Sætninger i denne Tale havde ved et sagte Bravo eller andet saadant

Udbrud givet deres lystige Stemning tilkjende, bleve mod Slutningen mere alvorlige. Philip sagde nu leende: „Hør, Adolph! jeg troer at kjende din Smag. I det Portrait, du der udkaster af dine stille Ønskers Ideal, mangler sikkert et vigtigt Træk: Hun skal være huuslig og ordenlig; Bordet skal være godt besørget, Dækketøiet hvidt og pænt, Bærelserne propre og ziirlige“ ... Adolph afbrød ham: „Ja visseelig, det hører ogsaa til den qvindelige Elskværdighed, at dens huuslige Hjem bærer Præget af den selv, at Alting bærer Skjønhedens Stempel, at Den, som træder ind i denne stille Helligdom — selv om han, som Faust, føres derind af Mephistopheles — dog føler sit bedre Jeg opvaagne i „„Grethchens““ lille Kammer. Denne Ro, denne skjøne Orden skal være Gjenskinnet af hendes eget Væsen og Ansyn. Jeg vil kunne sige, som Egtemanden i *L'Ecole des vieillards*: „„Naar denne Stjerne har skinnet for mine Dine om Morgenens, er min Pande opklaret for hele Dagen;““ og hver min Dag, den være forresten ond eller god, vil jeg see op til denne Stjerne, ja i min Dødstime vil jeg vende mit Blik imod den og troe, at den, som hiin over Bethlehem, vil lede mig til min Sjæls Frelse.“

Adolph holdt pludselig inde, halv forlegen ved at have ladet sig saavidt henrive af en vis Lyst til ligesom at besynge sin Elskede. „Nu!“ sagde han leende: „Da

jeg nu mærker, at jeg umærkelig — som alt Levende — er kommen lige til Dødens Porte, saa er det bedst, jeg standser her og slutter min Tale, anbefalende den til mine ærede Tilhøreres nærmere Eftertanke."

"Talen var jo heel poetisk," sagde den Ene af Herrerne. — "Gid den være prophetisk!" tilføiede den Anden: "og paa dette gode Ønske ville vi tomme vore Glas."

For Adolpfs jævnlige Omgangskreds — og til denne hørte alle De, som udgjorde dette lille Selskab — var det intet Nyt, at han overlod sig til Udbrud af et Slags rhetorisk Begeistring, naar han forsøgte en eller anden Yndlingsmening. Dog vilde han vel i en sædvanlig, mere besindig Stemning neppe have valgt dette Emne, der let kunde kaste et Lys paa hans hemmelige Tanker. Men hans Samtale med Maria havde opvakt en indre Jubel i hans Sjæl, og i dette lykkelige Lune i et livligt Selskab havde han hemmeligt drukkert sin Elskedes Skaal i saamange Glas Bourgogne, at han uden at være beruset dog var ualmindelig exalteret og oplagt til Aabenhjertighed. Obersten sagde ved sig selv: "Gillemand! han lader til at være skudt lige i Hjertet. Fanden skulde dog vel ikke friste ham til at begaae en alvorlig Daarlighed? Ja, hvad er herved at gjøre? Jeg kjender ham for godt til at troe, at Formaninger vilde holde ham tilbage, hvis han har Sligt ifinde."

Faa Dage efter denne Aften reiste Adolph til sit Gods, hvor han mod sin Willie var nødt til at tilbringe nogle Uger, og Obersten tiltraadte ligeledes en længere Reise, hvorfra han ikke ventede at komme tilbage før Slutningen af August, og da lovede han paa Hjemreisen at besøge sin Søn paa hans Gaard.

Paa Emmas Sind havde Adolphs ovenansførte Ytringer gjort et dybt Indtryk. Hun indsaae, at til at vinde det Hjerte, hun ønskede sig, hørte et Værd af en anden Natur, end det hun var stolt af at besidde. Men hvorledes dette Værd dog egenlig var beskaffen, derpaa grublede hun forgjæves. Næste Dag efter hiin Aften traf Phillip hende alvorlig og takkesfuld, og deres Samtale faldt efter Begges Ønske strax paa den forrige Aftens Samtaler.

„Jeg forstod kun halvt Deres Broders skjønne Tale,“ sagde Emma spidsfindig: „For naturlig Mennekesforstand syntes det, som han modsagde sig selv.“ — „Ja min Broder er en Sværmer, som altid har været stærk i Paradorer; men hvad den angaaer, som han iafstes holdt paa, saa lader den sig bedre forklare practisk end theoretisk. Seer De, til Dem kan jeg gjerne betroe, hvad De maaskee allerede veed: at han har sin daglige Gang hos en ung Enke, den samme, som er i Compagnie med den gamle Poppegoie, som kommer her hos Dem.“ — „Ja jeg veed, at Deres Broder besøger

Jomfru Holm," sagde Emma, stærkt rødrende. — "Jomfru Holm? Nei! en god Dag! Den Anden besøger han og overvælder hende med Artigheder og Foræringer. Det Sidste er mig kjær, thi det giver dog en Formodning om, at Forholdet ikke er saa ærbødigt, at man kunde frygte for en Mesalliance som den, hvorom der blev talt iafte, — endskjønt, Gud veed, han er istand til hvad det skal være. Men hvad jeg egentlig vilde have sagt: Hendes Portrait skulde det vel betyde, som han udkastede." — "Ligner hun da denne Skildring?" — "Na! Ligner? Det er en Syemadame, en ubetydelig Person, men sagtens er hun from og godmodig og forstaaer sit Huusvæsen, thi det er jo de Dyder, som Adolph bedst paaskjønner. Et saadant et Fruentimmer er uden Pretensioner, er temmelig naturligt, det er hun da nødt til. Det er saadan En, som gaaer med en Kaabe, der er vendt een Gang og opfarvet to Gange." — "Har De seet hende?" — "Ja jeg har mødt hende paa Gaden med Jomfru Holm, og det er ikke længere, end siden iforgaars, da saae jeg hende staae i Vinduet med Armen om en lille Pige, der sad i Vindueskarmen. Det er ellers sjældent, at hun lader sig see ved Vinduet." — "Er hun smuk?" — "Ja! det er hun rigtignok," sagde Phillip udbrydende, men rettede sig selv og sagde langsomt "Na ja! saamænd! Det er, ligesom man tager det. Det er en lille ubetydelig Figur;

hun er ogsaa bleg; men hun seer meget ung ud; det er ubegribeligt, at hun skal være Moder til de to Børn, som man seer med hende.“ — Emma fandt sig ikke besværet til at underrette ham bedre i denne Henseende, hun taug med en misfornøiet Mine. Philip vedblev: „Det er mærkeligt, hvor fornuftige Mennesker, som f. Ex. min Broder, kunne blive smagløse, ja man kunde sige dumme, naar de først begynde at lægge sig efter Originalitet. En Mand med hans stolte Sjæl kan gaae hen og gjøre Cour til saadan et ubetydeligt lille Creatur, medens han næsten daglig har Den for Dine, som foræner alle Fuldkommenheder, og som det allerede er en Trøst at kunne see og høre og beundre og tilbede, selv uden Haab.“ — Ved disse Ord sukkede Philip og sendte denne sidste Bemærkning til sin Adresse med et betydningsfuldt Blik og et lille Buk. „Jeg veed ikke, hvem De mener,“ sagde Emma: „men forudsat, at der i Deres Broders Bekjendtskab var en saadan... saa dannet... saa elstværdis og talentfuld ung Dame, saa maatte hun jo let, hvis hun ellers vilde, kunne erhverve sig de ringe Dyder, som han sætter Priis paa, og saaledes seent eller tidligt, reent stikke den Anden ud.“ — Philip taug med en bekymret Mine, men svarede endelig: „Ja Gud bevares! det kunde vel aldrig slaae feil, naar det var muligt, at en saadan Dame virkelig vilde nedlade sig saa dybt.“ Siden tænkte han til sin Trøst: „Det har

ingen Nød, om jeg ellers kjender Adolph ret; er han først virkelig fangen, saa kan man frit lukke Døren op paa hans Buur, han flyver dog ikke ud.

Samme Dag indledte Emma en ret inquisitorisk Samtale med Jomfru Holm, af hvilken hun rigtignok erfarede Saameget, at hun indsaae, at Adolph virkelig syntes med alvorlige Hensigter at besøge den forhadte Medbeilerinde. Jomfru Holm troede nu at være saa sikker paa disse Hensigters Alvor og Fasthed, at hun ikke længere kunde modstaae den Fristelse at lade Emma se, at der gaves stærkere Tilløkkelser end de, hun var i Besiddelse af. Dog paastod hun, at Maria, der næsten var at ansee som en Helgeninde, ikke nærrede uden rene, søsterlige Følelser for sin Ungdomsven, og visseelig, af Kjærlighed til sine Stedbørn og deres afdøde Fader, aldrig vilde gifte sig — Noget, som Jomfru Holm halvveis meente, men dog haabede, var af de Hindringer som vel kunde overvindes. Den gamle Pige sagde Dette i den Tanke, at hun derved end mere ophviiede sin Beninde, og anede ikke, at hun gjød en Straale af Haab i Emmas Sjæl, der tænkte, at under saadanne Omstændigheder vilde der vindes Tid, og at Dette som oftest er at vinde Seir over Kjærligheden.

Allerede samme Aften lod Emma den gamle Huusholderske kalde og meddeelte hende sit Forehavende at ville lægge sig efter Huusholdningsfaget, hvortil hun

udbad sig hendes Veiledning, hvilken Denne med Glæde tilfagde hende, meget forundret forresten over denne pludselige Beslutning, som hun forklarede sig med den Formodning, at hendes Fæder vel snart tænkte at sætte Foden under sit eget Bord. Næste Morgen begyndte Emma med stor Iver sine nye Forretninger, fast i den Troe, at hun herved erhvervede sig Nøglen til de qvindelige Fuldkommenheder, som fortryllede Adolph. Ikke aldeles Uret havde hun vel ogsaa i denne Mening, thi disse Beskæftigelser, der gjøre det til en Nødvendighed at selsætte sine Tanker med Andres Velbefindende, kunde vel være en Begyndelse til at underordne sin egen Villie en almindeligere Lov, og saaledes til at opfylde den første Betingelse for qvindeligt Værd. Men allerede denne Begyndelse var ikke saa let, som Emma havde troet. Bant til den Overbeviisning, at hun kunde Alt, hvad hun vilde, forundrede og ærgrede det hende i disse aldeles ubekjendte Farvande at finde flere modstridende Strømme, end hun havde ventet, og det var ikke den ringeste af disse, at hun maatte give efter for Huusholderskens bedre Indsigt og ubøielige Villie, hvoraf der igjen flød den Ulempe, at ingen paafaldende Forandring var at kjende i Huset, og Emmas Fortjenester altsaa forbleve uden al Erkjendelse. Hendes Fader var det ligegyldigt, om hans Datter eller en Anden besørgede Huusholdningen, naar den blot blev besørget, som den burde. Ingen havde

saaledes erfaret hendes nye Talenter, dersom hun ikke selv havde udbredt sig over dem. Deraf fulgte vel, at de mandlige og qvindelige Beundrere i hendes Omgangskreds ophøiede Huusligheden ligesaa meget, som de tilforn havde syntes at ringeagte den; men Den, for hvis Skyld alt Dette skete, var i denne Tid for det meste fraværende, og naar han i korte Besøg lod sig see i Hovedstaden, var han saa takkefuld og adspredt, at alle Emmas Anstrengelser for at tælles ham, gik ham ubemærkede forbi. Ved alt Dette gjorde denne unge Pige mangel Erfaring om en Modgang, hvis Mulighed hun aldrig havde anet; og de første Lærdomme om den Resignation, som de menneskelige Vilkaar især paalægge hendes Kjon, bleve hende givne paa en temmelig haard Maade. Vel kan det ikke nægtes, at hendes brændende Attraa efter at vinde Adolfs Kjerlighed egenlig udsprang af hendes Forsængelighed, hendes tilvante Utaalmodighed for at sætte sin Villie igjennem; men paa den anden Side var dog en klar Erkjendelse af hans Fortrin, en ungdommelig Tilboielighed for hans Person saa sandt og varmt tilstede i hendes Sjæl, at hans Gjenkjerlighed vistnok havde formaaet at opvække alt det Gode, som en forkeert Opdragelse og Omgivelse havde ladet udrykket i denne med Talenter og Færdigheder overlæssede Piges Bæsen.

Sjette Capitel.

Saaledes stode Sagerne, da Adolph i Juni-Termin kom til Kjøbenhavn fra sit Gods. Med denne Eiendom havde det en egen Beskaffenhed. Adolphs Morbroder, som ved Testament havde indsat ham til sin egenlige Arving, havde Slægtninge i Holsteen, som vare nærmere til Arven, naar intet Testament havde fundet Sted. Skjøndt disse Slægtninger vare formuende, folte de dem dog forbittrede over, at den Afdøde havde bortgivet Godset og kun tilstaaet dem en Capital udbetalt til Erstatning. Denne Capital, som skulde udbetales i bestemte Terminer, der vare temmelig langt fra hinanden, var ikke meget betydelig i Forhold til Godsets Værdi, men blev dog ved mange indtrædende Omstændigheder svær at udrede for Adolph; desuden vare disse fraværende Arvinger saa strenge i deres Fordringer, og den Commissionair, de paa deres Begne sendte til Kjøbenhavn, forstod saa snildt at dreie Testamentets Ord, at i Mangel af prompte Udredelse af de bestemte Udbetalinger kunde Eiendomsretten til Godset gjøres Adolph stridig, eller idetmindste give Anledning til en vidtloftig Proces.

Den sidste af disse Udbetalinger stod nu for Døren, og ved sin Ankomst fra Landet modtog Adolph Efterretning om, at den forømtalte Commissionair ogsaa var i Byen og allerede havde spurgt efter ham. En værre Nyhed kom ham ogsaa for Dre, nemlig, at den gamle Kjøbmand, der havde givet ham Løfte om Bistand, laae meget syg. Han ilede til ham, men fandt ham bevidstløs og fik næste Dag Efterretning om hans Død. Adolphs Belymring ved denne Leilighed forøgedes endnu derved, at hans Fader var bortreist, saa at han ikke vidste, hvorhen han skulde vende sig for idetmindste at faae et godt Raad. Hans Broder, som Tilfældet gjorde til hans Fortrolige, opregnede ham mangfoldige Udveie, der ikke tjente til Andet end at gjøre ham mere forvirret. Mod Aften besluttede han at gaae til Maria. „Raad eller Hjelp kan jeg ikke hente der,“ sagde han ved sig selv: „men naar jeg seer hendes Ansigt, saa glemmer jeg alle denne Verdens trivielle Sorger.“

Disse Sorger efterlode dog et Spor i hans Bæsen, som ikke undgik Marias Blik, og da det just traf sig, at de vare ene, udspurgte hun ham med en saa om Deeltagelse, at han ikke var istand til at dølge Sandheden. Maria reiste sig hurtig, aabnede sit hemmeligste Gjemme, og med blussende Kinder nærmede hun sig Adolph og sagde undseelig: „See her er 2000 Rigsdaler i kongelige Obligationer. De ere vel lovligen mine, thi en lidt

større Sum staaer i Overformynderiet, som Børnenes
 Formue, men heller ikke disse anseer jeg for min, men
 for Børnenes Eiendom. Jeg forstaaer mig ikke paa slige
 Pengejager, men jeg tænker, at disse Penge ikke kunne
 være sikkrere, end i Deres Hænder, og er det saa, saa
 vil Deres fattige Veninde føle sig rig og lykkelig ved at
 erstatte den afdøde Kjøbmands gode Villie.“ — „Maria!“
 raabte Adolph: „Er det da ikke sandt, at jeg her skal
 finde Trøst mod enhver Modgang? Deres og de elskede
 Børns Eiendom vil De betro i min Haand? Ja jeg
 kan ikke indsee Andet, end at den skal være vel bevaret
 der; jeg vover at modtage Deres Godhed. Det gjør
 mig altfor lykkelig, at De skal eie Deel i det Guds,
 som er mit, og at Hjelpen rækkes mig af Deres elskede
 lille Haand.“ — Med disse Ord greb han denne Haand
 og trykkede den hæftig til sine Læber. Marias Dine
 hvilede paa ham med et Udtryk af Mildhed og Glæde.
 Hendes Ansigt var ham saa nær, den største Fristelse
 greb ham til at trykke et Kys paa den lille rosenrøde
 Mund; dog vovede han ikke at give efter for dette
 brændende Dnske, der allerede ofte var overvundet med
 tantalistisk Smerte. Imidlertid gif han paa denne Aften
 hjem i en sand Glædesruus, ikke saameget over at være
 reddet af sin Forlegenhed, som ved Tanken om Marias
 Tillid og Hengivenhed for ham. Desuden forekom det
 ham som et lykkeligt Forvarsel, at hendes Formue skulde

være i hans Bærge. Det Haab, at hun snart skulde blive hans Hustru, at hendes egen Fordeel saaledes var forenet med hans, var i denne Time saa levende i hans Sjæl, at det syntes ham let at erklære hende den Kjærlighed, som hun jo umulig kunde være uvidende om, og som Saameget taledes for, at hun deelte. Han havde ikke villet modtage Obligationerne, førend han havde stillet den samme Sikkerhed for Pengene, som var tilbuden den afdøde Kjøbmand. Da det endnu ikke var fildigt, gik han samme Aften til en Forretningsmand for at aftale det Fornødne. Det var ham en Glæde ved denne Leilighed at see Marias Navn i et ham vedkommende Document, og han fornøiede sig ved at tænke, at han vilde give høiere Renter, end hun ellers vilde have erholdt af Obligationerne.

Da han kom hjem, var det fildigt. Det var ham derfor paafaldende, da Tjeneren sagde, at der havde været to Gange Bud fra Statsraad Grøndals for at bede ham komme derhen, naar han kom hjem, da man ønskede at tale med ham. Han begav sig strax derhen, og saasnart han traadte ind i Huset, blev han ført ind til Frøkenen. Emma var ene, hun var omhyggeligt og smagfuldt klædt, og saae nydelig ud; en jomfruelig Rødme foer som en let Sky over hendes Ansigt ved Adolphs Indtrædelse; hun var i dette Dieblif virkelig fortryllende. Med nedslagne Dine sagde hun, at hendes

Fader allerede var gaaet til No, men havde overladt hende den Fornoielse at levere Hr. Lidner en Billet, hvis Indhold han haabede, vilde være ham behageligt. Adolph aabnede hurtig Seddelen, der var uforseglet og lød saaledes: „Da min Datter siger mig, at hun af Deres Hr. Broder har erfaret, at Kjøbmand Jessens Død har sat Dem i Forlegenhed for 2000 Rigsdaler, saa har jeg herved den Ære at melde Dem, at det skal være mig en Fornoielse at overlade Dem denne Sum mod den Sikkerhed, De selv behager at bestemme.“

„Jeg er Deres Hr. Fader overmaade forbunden,“ sagde Adolph: „Jeg skal imorgen selv have den Ære at bringe ham min Tak for hans Godhed, som jeg imidlertid ikke for Diebliffet skal misbruge, da jeg allerede et andet Sted er bleven hjulpen.“ — „Ja saa!“ svarede Emma kjendelig forstemt: „Det gjør mig . . . det vil gjøre min Fader meget ondt, at en Anden har berøvet ham den Fornoielse at tjene Dem.“ Hun paatog sig en lystig, ironisk Mine og sagde smilende: „Vi troede . . . De selv sagde forleden — saadan i Samtalens Løb — at der mellem Deres Benner ikke var en Eneste egentlig formuende. Da min Fader har det ringe Fortrin at være temmelig rig, saa tænkte jeg, at nu kunde jeg uden Hereri gjætte, at De ikke regnede os til Deres Benner, men idag . . .“ Adolph afbrød hende: „Min bedste Frøken! jeg veed ikke at erindre mig at have sagt disse

Ord; men naturligviis har jeg i det Dieblig forstaaet
 Jævnnaarige, Ungdoms=Forbindelser, hvad man saadan
 almindelig forstaaer ved Venner, ikke en ældre Belynder,
 som Deres Hr. Fader" . . . "Eller en yngre Belynderste,
 som mig, paa hvem der er Saameget at udsætte, at en
 Mand, som Hr. Adolph Lidner, ikke kan bryde sig om
 hendes Venskab eller regne det for Noget." — "Bedste
 Frøken! I Sandhed! De gjør mig heel forvirret.
 Enhver Mand maa jo være stolt af Deres Venskab.
 Det er aldrig faldet mig ind, at jeg kunde enten erhverve
 eller fortjene det. Men jeg veed ikke, hvorledes vi ere
 komne paa en saa besynderlig Afvei fra den egenlige
 Materie i vor Samtale; og for at komme tilbage dertil,
 saa vil jeg sige Dem, at denne Sum, for hvilken jeg
 var i Forlegenhed, er bleven mig tilbuden ganske uventet,
 fra et Sted, hvor det aldrig var faldet mig ind at søge
 den." — "Dog fra en formuende Ven, som De forleden
 glemte at regne til Deres Venner?" — "Nei! fra en
 meget Uformuende. At eie to tusinde Daler som en
 Capital, man ikke kan eller tør formindske i det Aller-
 ringeste, er vist ikke at være rig." — "Den meget
 værdige Ven har altsaa leveret Dem al sin Formue?" —
 "Maaskee! Englene glæde sig, naar de Fattige hjælpe
 hinanden; saa siger jo Folke-Viisdommen." En Pause
 opstod, Adolph gjorde Mine til at tage Afsted. Emma
 betvødede ham ved Tegn at blive siddende. "Siig mig,

„Fr. Lidner!“ sagde hun med nedslagne Dine: „hvorfor
 tænkte De slet ikke paa at henvende Dem til min Fader
 i denne Sag?“ — „O! jeg havde virkelig endnu ikke
 havt Tid til nogensomhelst Speculation i den Anledning.“
 — „Det troer jeg at vide bedre. Vær oprigtig! De
 meente herved at blive os forbunden, og det vilde De
 ikke være. Jeg siger os; thi naturligviis er jeg den
 Eneste, som har Fordring paa min Faders Formue.“
 Adolph taug og saae forlegen paa hende. Emma vedblev
 bestandig med et tiltvunget Ansigt af Ironie: „Jeg er
 ikke vant til at paatrænge Nogen mit Venskab, og det
 er visseelig heller ikke min Hensigt i dette Dieblis; men
 vore Fædre ere nu engang gamle Omgangsvenner, jeg er
 saa dristig at agte Dem meget høit, og mit taabelige
 Pige hoved tiltrods, erkjender jeg klart Deres Overlegenhed
 over alle yngre Mænd i mit Bekjendtskab, og det smertes
 mig at være saa aldeles Intet i Deres Dine, at ingen
 Opmærksomhed fra min Side nogensinde kan møde mindste
 Belvillie fra Deres.“ — „Men min Gud! kjæreste
 Frosken! jeg troer, jeg maa drømme. Naar har De
 værddiget mig nogen Opmærksomhed? Og naar skulde
 jeg have været saa overmodig at vente nogen saadan af
 Dem? Eller saa utaknemmelig at overse den? Jeg
 beder Dem, nævn mig dog et Exempel!“ — „O!
 Exemplerne, jeg kunde nævne, vilde ialfald være saa
 ubetydelige, saa jeg maatte skamme mig ved at anføre

dem, og De vilde lee mig ud." — „Nei! i Sandhed! jeg vil ikke lee! Jeg beder Dem, svar mig!" — Emma taug lidt; derpaa sagde han uden at see paa ham: „Nu vel! Erindrer De den Sonate af Kuhlau, som De engang omtalte med saamegen Barme? De sagde, at naar De blot hørte de første Toner af den, saa var det som naar De vaagnede en smuk Foraarsmorgen efter en lang og dunkel Vintertid. Jeg forskaffede mig denne Sonate; Gud veed, jeg kjøbte den for mine egne Penge; jeg indstuderede den med Flid og *con amore*; og en Aften, da De var tilstede, satte jeg mig pludselig til at slaae disse Accorder an, ved hvis bekjendte Lyd De skulde vaagne til et friskere Liv, og sandelig det syntes mig ønskeligt, thi De sad med saa mørke Møiner, saa fordybet i Dem selv, at De kunde trænge til at vækkes af noget Opmuntrende; men De lod ikke til at høre den ellers saa kjære Sonate, De reiste Dem og gik ind i det andet Bærelse til nogle gamle Herrer, som sad derinde. — Engang sagde De, at det aldrig slog feil, at Duften af Lavendler jo virkede oplivende paa Dem. Da vi næste Gang ventede Dem, havde jeg opfyldt begge vore daglige Bærelser med en saa stærk Lavendelduft, at alle Tilstedeværende bemærkede det, ja nogle beklagede sig derover, men jeg tog ikke i Betænkning at lade dem gvaæles Allesammen, for at De skulde leve op ved den oplivende *Esprit de lavande*; men De kom og lagde slet ikke

Mærke til den Duft, hvis oplivende Kraft aldrig slog feil. — En anden Gang... Dog! hvad vil jeg opregne disse Exempler, hvormed jeg aldrig vilde blive færdig! Og desuden er det jo Altsammen kun Bagateller.“ — „Nei!“ svarede Adolph alvorlig, „det er ikke Bagateller. Jeg kjender for vel det store Værd, den lægende, velgjørende Kraft, som ligger i disse smaa Opmærksomheder, som i Grunden ikke ere smaa. Jeg veed for vel, hvad der mangengang driver os til de store Opoffrelser, hvor lidet de bevise et virkelig vennefuldt Sindelag mod Dem, som skulde nyde Godt af dem, medens derimod disse daglige Bestræbelser for at opfylde en Andens smaa Ønsker, udspringe af Hjertets dybe, velvillige Grund; og har jeg virkelig været blind og utaknemmelig for Deres Godhed, saa føler jeg mig meget strafværdig imod Dem, kjæreste Frøken, og beder Dem oprigtig om Tilgivelse.“ — „Al, Hr. Vidner! Det er ikke saaledes meent; jeg har Intet at tilgive Dem; men jeg tilstaaer, at jeg længe har ønsket en Leilighed til at sige Dem, at jeg ikke var saa uværdig til et udmærket Menneskes Benskab, som det maaskee undertiden kunde synes Dem. Al! hvad vil De, at en stakkels Pige skal gjøre, som er uden Veiledning og maa tage ethvert Raad af sit eget Hoved? Min Moder er død, da jeg var et lille Barn, min Fader har tænkt at anvende Noks paa min Opdragelse ved at give mig en stiv Gouvernante, som forgudede mig,

og alleslags Lærere, som alle smigrede mig. Det Samme gjøre den Dag idag alle mine Omgangsvenner og Veninder; De, Hr. Lidner er den Første, hvis Ord har opvakt en sand Eftertanke hos mig." — "Jeg, min Frøken? Hvor har jeg kunnet...?" — "O ved mangen Yttring; for Exempel: en Aften — det er alt længe siden — da De med Varme omtalte de huuslige, stille Dyder. Strax næste Dag begyndte jeg at tage mig af min Faders Huus og stræbte at indhente, hvad jeg i den Henseende havde forfømt. Det veed De nu heller Intet af. Det Gode taler Ingen om." — "Al ja! Det hører til den qvindelige Skjæbne at arbejde uden Paaskjønnelse, stille og i Løndom; men Dette er just det Skjønne i denne Virksomhed. Den er som Kornet, der staaer uden Pragt og Farver, ubeundret, men uden hvilket intet Menneske kunde trives." — "Al, Hr. Lidner! Ethvert af Deres Ord tænder et nyt Lys i min Sjæl. Jeg beder Dem, skjænk mig Deres Venstab, Deres Raad og Veiledning." — "Al, bedste Frøken! Jeg kan selv trænge til Raad og Veiledning i de mange uflare Tanker, som ofte omspænde mig."

Emma, der i den hele foregaaende Scene havde gjort sig Umage for i en vis let, halv spøgefuld Tone at fremføre sine alvorlige Ord, havde imidlertid afslagt denne Tone under Samtalens Gang, og nu taug hun, og Taarerne stode i hendes Dine. Adolph følte sig inderlig

forvirret. Han erindrede sig hiin længst forglemte Samtale med sin Fader og Broder. Utroligt forekom det ham dengang, at denne saa afgjorte Pige kunde give ham et Fortrin, hvortil han aldrig havde beilet; men hendes egne Ord og Udfærd syntes nu tydeligt at røbe en Følelse for ham, som paa eengang rørte og smertede ham. Med Omhed tog han hendes Haand og sagde: „Kjære Frøken Emma! Til Raadgiver, til Veileder duer jeg visseelig ikke; men derfor er jeg ikke ufølsom for den ufortjente Gødhed, De viser mig; og trængte De nogensinde til en trofast Ven, til en Broders Beskyttelse, da vær vis paa, at denne Time har erhvervet Dem en Ven og Broder i mig.“ Med disse Ord kysede han hendes Haand og vilde gaae. Emma holdt ham atter tilbage og sagde med en glad, men dog spændt Mine: „Jeg takker Dem, men nu giver De mig en Søsters Rettigheder, og derfor vover jeg at spørge Dem: Hvad er det for en Byrde, som synes at hvile paa Deres Sind, hvad er det, som gjør Dem mangengang saa aldeles fraværende og kort sagt, saa ganske anderledes end tilforn?“ — „Saadan har jeg vist altid været. Vort Bekjendtskab, min Frøken, er jo ikke ældre, end fra forrige Vinter; thi først siden den Tid har jeg fundet min Faders Huus saa forbundet med Deres. Tilforn boede min Fader saa langt herfra, jeg kom sjelden til Byen og vi saaes næsten aldrig.“ — „Dog har jeg seet Dem nok til at vide, at

De i mange Henseender er ganske forandret. De er langt mere fri og i Sandhed . . . ja jeg vover at sige det, mere elskværdig, men tillige meget mere tankefuld, adspredt, sværmerisk, — jeg veed ikke, hvad man skal kalde det; man skulde næsten troe, De var forelsket." — Disse Ord sagde Emma, som En, der med Magt tager Mod til sig for at gjøre et fortvivlet Spring. „Forelsket!" gjentog Adolph: „Ja om saa var, saa vilde vel De, som selv er Fruentimmer, ikke fortænke mig deri?" — „Nei langt fra! men . . . det vilde bedrøve mig . . . af Benskab for Dem, om det var, som det lader til, en ulykkelig Kjærlighed." — „Ulykkelig! ja jeg veed det ikke; jeg har ikke havt Mod til at spørge derom. De seer, jeg svarer Dem med Benskabets Oprigtighed. Men ialfald, en ulykkelig Kjærlighed, som opfylder hele Hjertet, er altid bedre end slet ingen, og jeg er jo ikke den Eneste, som tilbringer sine gode Aar i en urolig Ontumlen mellem Haab og Frygt. Og siden vi nu ere komne i en saa fortrolig Samtale, saa tillad, at jeg nævner Dem en fælleds Ven, der er i dette Tilfælde. Min Broder elsker Dem, han beundrer Dem med saa stor Varme; ja, man kan sige, at han tilbeder Dem. Tor jeg gjøre Dem opmærksom paa hans frygtsonne Kjærlighed, som han vel neppe selv har ladet Dem mærke? Tor jeg vove at tale en Broders Sag og gjøre mig Haab om en saa elskværdig Søster?" — Med blussende Kinder

svarede Emma: „Hvad den Sag angaaer, Hr. Vidner, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke kan modtage Raad og Beileledning.“ — „Saa tilgiv min Ubefkedenhed,“ svarede Adolph, „og glem, hvad jeg har sagt.“ — Med disse Ord fjernede han sig.

Begge Parter fandt sig inderlig misfornøiede med sig selv, da de nu hver for sig i Genrum betænkte denne Samtale: „Herregud!“ tænkte Adolph: „hvilken flau Rolle har jeg dog spillet! Jeg var jo saa forlegen, at jeg neppe vidste, hvad jeg sagde. Hvor vilde min Fader lee mig ud, om han vidste dette mit besynderlige *tête-à-tête* med en smuk Pige, saa nær den tause Midnatsstund! — Og dog — vilde han ikke have handlet ligesom jeg? Jeg veed ikke, hvorfor jeg egentlig er saa misfornøiet med mig selv; thi har jeg ogsaa været klodset i min Tale og min Opførsel, saa har jeg været ærlig, og det vilde jeg være; jeg vil ikke bedrage den stakkels lille Pige. Hvorledes er det dog gaaet til, at hun har fattet saadan en Godhed for mig? Skulde man dog ikke troe, at en skadefro Aand styrede disse Kjerlighedshistorier? Philip elsker Emma, Emma mig, jeg Maria, og Maria? . . . Al! for to Timer siden var jeg saa lykkelig, saa fuld af Haab, og nu! . . . Et forelsket Sind er som en Sky: den danner sig i ubegribelige Former, truende og smilende, de komme og gaae og oplose sig, naar man ret betragter dem.“

Emma var endnu langt mere misfornøiet med sin egen Opførsel i hiin Sammenkomst. Hun gjennemgik i sine Tanker hvert Ord, der var vexlet mellem hende og Adolph, og veiede dem med en bitter Følelse. At den meget omtalte Pengesum var kommen fra den forhadte Medbeilerinde, gjettede hun ogsaa af Adolfs Ytringer, thi Jomfru Holm havde engang nævnet, at Maria eiede en ubetydelig Formue. Den gamle Benindes Paastand, at Maria ikke gjengjeldte Adolfs Kjærlighed, var det eneste Haabets Anker, hvortil Emma nu støttede sig: „Thi,“ sagde hun, „Saameget troer jeg dog at have vundet, at han ikke mere ringeagter mig; nei! hans Benskab har jeg dog vist erobret, og en ubelønnet Kjærlighed kan vel umulig være af Varighed.“ Et Raisonnement, der maa synes meget besynderligt i en Sjæl, der netop selv nærede en ubelønnet Kjærlighed.

Trang til Meddelelse er saa dybt indgroet i vor menneskelige Natur, og den stakkels Emma var ligesaa fattig paa fortrolige Venner, som rig paa Beundrere. Det var derfor naturligt, at Philip, deels begunstiget af denne aandelige Trang, deels af Tilfældet blev Emmas Fortrolige, saavidt som Dette lod sig gjøre, uden at hun tilstod ham sin Kjærlighed til Adolph, hvilket hun behændigt vidste at undgaae. Philip anede vel — og ikke uden indre Uro — den sande Drivefjeder til Emmas Iver for hans Broders og Families Vel, men desuagtet

folte han sig særdeles glad ved hendes Fortrolighed. Den Agtelse og Venlighed, hvormed hun nu behandlede ham fremfor tilforn, den fortrolige Tone imellem dem, som Philip selv stræbte at gjøre synlig for alle sine formeente og virkelige Medbeilere, gjorde hans Forsængelighed saa godt, at han forglemte den ubehagelige Grund til denne behagelige Forandring. Emma ønskede med Utaalmodighed at erfare noget ret Bestemt om Adolpfs Forhold til Maria, om hendes Personlighed, om hendes sande Sindelag, om Begges Planer. Af Jomfru Holm var intet Videre at erfare; Philip lovede at skaffe nærmere Efterretninger; men de to eenlige Fruentimmers indskrænkede og tilbageholdne Levemaade gjorde enhver Nærmelse umulig. Philip havde flere Gange søgt at indsnigtre sig hos Jomfru Holm, for om muligt at faae Adgang til hendes Huus, men forgjæves; han havde givet sig Grinde hjem til hende, og han havde været saa heldig at træffe et Dieblit, da Maria var i Værelset; men den hele Gevinst af dette Møde var netop at see hende; intet Ord hørte han af hendes Mund. Da Jomfru Holm præsenterede ham som Hr. Adolph Lidners Broder, hilste Maria ham venlig og rødmende, men ganske taus; og det eneste Udbytte af denne saa længe attraaede Sammenkomst bestod i den Opdagelse, at hun var endnu smukkere nærvæd og i et Værelse, end paa Gaden og i Afstand; og denne Bemærkning var oven-

ikjobet ikke af dem, som Philip var tilbøielig til at meddele Emma, men viselig betænkte at beholde for sig selv.

Der ligger i alt Frygteligt en vis ængstelig Tiltrækningskraft. Børn lytte med størst Begjærlighed til Spøgelsehistorier, uagtet de vide, at denne Underholdning vil opfylde dem med Skræk om Natten; og med brændende Iver forske de Børne efter Oplysninger, om hvilke de ligesaa godt vide, at de i endnu høiere Grad ville forstyrre deres Nattero. Den utaalmodige Emma var saaledes usigelig begjærlig efter ret at gjenneuskue det Forhold, som ængstede hende, efter ret at kjende de Kræfter, hun havde at stride imod, sin Medbeilerindes Skjønhed, Elskværdighed og Følelser for Adolphe. Ekinsygen forførte hende til at ønske, at hans Valg maatte være ret uværdigt og ulykkelig. Philips Yttringer i denne Henseende smigrede stedse hendes hemmelige Ønsker, men Frygten for det Modsatte opstod dog i mangt et Dieblis. I et saadant fik hun det Indfald selv at begive sig til det forhadte Huus, som hun flere Gange paa sine Spadseretoure var gaaet forbi og havde betragtet, ligesom drevn af den ovenomtalte Tiltrækningskraft. Det var let at udfinde et Grinde til Jomfru Holm, med hvem hun jo stod i stadig Berøring.

Det var Aften i den lyse Sommertid. Med skjælvende Fod betraadte Emma denne Dørtærskel, denne Indgang, som Adolphe daglig pleiede med glad Iver at

betræde. Hun sukkede ved denne Tanke, og bankede frygtfuld paa en Dør til et Værelse, hvorinde hun hørte Musik af et Pianoforte og en Violin. Skulde det være Adolph, som spillede med Maria? Var det ikke bedst hurtigt at gaa bort igjen? Men Adolph var jo ikke i Byen? — Medens Emma saaledes med Tankens Hurtighed anstillede sine Betragtninger, blev pludselig en anden Dør aabnet, og Tomsfru Holm viste sig i denne med forundrede Miner over at see Frøkenen i sit ringe Huus. Hun bad hende med megen Artighed at træde ind i sit Værelse, hvortil denne Dør førte. Her satte den stakkels Emma sig ganske mat paa den Stol, Tomsfru Holm bød hende, fremførte forlegen og ganske adspredt sit Grinde og saae ofte til Døren til det tilstødende Værelse, fra hvilket Musikken ikke mere lød, men hvorfra nogle talende Stemmer lode sig høre, og Emma troede tydelig at skjelne Adolphs. Endelig tog hun Afsked og sagde til Tomsfru Holm, der fulgte hende ud: „De havde en smuk Musik hos Dem, da jeg kom.“ — „Ja!“ svarede den Anden, „det er inde hos Fru Blume, hun spiller med Hr. Lidner, som De kjender.“ — „Er Hr. Lidner her i Byen?“ — „Ja han er kommen hertil i aften og reiser igjen imorgen tidlig.“ — „Ja saa! Godnat!“ svarede Emma og skyndte sig bort; Tomsfru Holm gik tilbage og lukkede Døren efter sig. Musikken begyndte igjen. Emma, som allerede var i Gadedøren, listede sig

nogle Skridt tilbage og' lyttede til de langsomme, sammensmeltende Toner, hvori Musikken nu lød, medens hendes Hjerte slog i et meget hurtigere Tempo. Inderlig forstemt gik den stakkels Pige hjem, bestormet af tusinde martrende Tanker. Den eneste lille Trøst, hendes Genius kunde finde paa at tilhviſke hende, var den Bemærkning, at det Musikstykke, hun havde hørt, var hende bekjendt som let, at der ingen Virtuositet behøvedes til at udføre det, og at hun selv var sig en langt større Kunstfærdighed bevidst.

Syvende Capitel.

Adolphs hurtige Rejse og korte Ophold i Staden denne gang havde intet andet Siemed end at formaae Maria til at tilbringe en kort Tid af Sommeren paa hans Gods. Ved denne Herregaard, hvis Hovedbygning var meget simpel, var der — som før er omtalt — et Par nydelige smaa Huse, med ganske smaa haver, som stødte til den yderste Ende af den meget store og prægtige Lustskov, som omgav selve Gaarden og dens haver. Til at beboe en af disse Leiligheder under Ferietiden, da Victor var fri fra Skolen, indbød han nu Maria med Jomfru Holm, Børnene og Pigen. De skulde, sagde han, finde Alt indrettet saaledes, at deres lille Huusholdning kunde gaae sin vante Gang. Han bad saa hjerteligt; saa megen Glæde over denne Plan lyfte ud af hvert hans Ord og Mine; Børnenes Jubel ved dette Forslag, Jomfru Holms lyst til denne uformodede Fornøielse, Marias egen Kjærlighed til Landlivet og Hengivenhed for Adolph forenede sig med hans Overtalelser; og den Aftale blev gjort, at han næste Uge selv skulde afhente det lille Selskab. Jomfru Holm tog sig nu

ogsaa Ferie for sine Informationer, men søgte at samle saa mange Bestillinger paa Arbeide, som muligt, paa det at deres Erhvervskilde ikke altfor meget skulde lide under en Maanedes Fraværelse fra Byen; og paa den bestemte Dag førte den henrykte Adolph med mange glade Anelser sine fornøiede Gjæster til den dem bestemte Bolig, for hvis Dør den venlige Tiger allerede kom dem farende imøde, delende sine Kjærtegn mellem dem og sin Hæder, der ikke havde tilladt ham at følge sig paa denne korte Reise. Med Glæde hilkede de Ankomne den gamle Ven og ansaae dette første Møde som et lykkeligt Forvarfel.

Ganske fortryllede bleve begge Fruentimmer ved Synet af deres landlige Bolig. Det var et lille smagfuldt Huus, over hvis røde Tag høie Lindetræer hævede sig. Op ad Murene slyngede sig rige Biinranker, blandede med Rosenhækker, som for Diebliffet vare fulde af Blomster. Svaler byggede under Taget, en Stork havde sin Nede i et nærestaaende gammelt Egetræ, og Frøerne kvækkede i en Dam paa Engen bag ved den lille, af duftende Blomster opfyldte Have. Det Indvendige af Huset var udstyret og indrettet med saa megen Smag og en saa høi Grad af Omhyggelighed og Omfarg for alt Fornødent og Behageligt, at Tomfru Holm, efter ret at have beseet Alting, ikke kunde afholde sig fra at udbrøde i Forundring og tilføiede: „Men bedste Hr. Lidner!

Det er dog næsten umuligt, at De, som en Mandsperson, kan have saa stor Forstand paa Alt, hvad der hører til et Huus, at De uden Fruentimmers Hjælp kan have indrettet alt Dette saa fuldkomment." — „Nei!" svarede Adolph, „jeg har vel tildeels, dog ikke allene Wren, isald jeg er saa lykkelig at have truffet, hvad der behager Dem i dette simple Arrangement. Et Fruentimmer har virkelig gaaet mig tilhaande med Raad og Daad, en vakker Kone, som boer i det Huus paa hiin Side Engen; det er en Enke, som lever stille og arbeidsom med sin Søn, et prægtigt ungt Menneske, som jeg beder om at maatte præsentere Dem."

Maria var barnlig glad og lykkelig, hendes Kinder blussede af Fornøielse, hun fløi af det ene Bærelse i det andet, betragtede de landlige Udsigter fra alle Vinduer, løb ud i Haven og Engen, fulgt af de jublende Børn og den lystige Hund, der i vilde Glædespring kappedes med den overgivne Victor. Marias Glæde og varme Taksigelser gjorde Adolph saa overvættes lykkelig, at denne Aften forekom ham som det lyseste Dieblit, han endnu havde oplevet.

Næste Dag ønskede Maria at besøge den ovenomtalte Naboerske, for at takke hende for den Deel, hun havde i hendes huuslige Indretning. Denne Naboerske var ingen Anden end den Lene Jensen, som Adolph i hiin Samtale havde stræbt at gjenkalde i sin Faders

Grindring. En sympathetisk Følelse greb Maria ved Synet af denne blege, af udstandne Sorger kjendelig berørte, men dog endnu smukke Skikkelse, der med ydmyg Venlighed modtog hende og indførte hende i sit simple, pæne Huus, hvor et ganske ungt Menneske kom dem imøde. Adolph forestillede ham for Maria: „De seer her,“ sagde han, „min kjære unge Ven og Lærling Carl Jensen, om hvem jeg tilforn har talt til Dem.“ — Maria studsede og kunde neppe svare. Det unge Menneskes Lighed med Adolph var saa paafaldende, at hun neppe kunde undlade at yttre sin Forundring. Da hans og Adolphs Alder imidlertid ikke gjorde nogen Mistanke mod den Sidste tænkelig, vovede hun paa Hjemveien at nævne denne overordenlige Lighed, ikke blot i Ansigtstræk, skjøndt disse hos Carl endnu bare noget af Barndommens Blødhed, men endogsaa i Stemme og Manerer. — Adolph svarede: „Det maa være et særeget Naturspil; thi jeg troer ikke at have mindste Lighed med den udmærkede smukke Mand, som . . . var hans Fader.“ — „Saa De har kjendt hans Fader?“ Adolph bejaede Dette, men afbrød forresten denne Samtale. Line og Maria saaes efter denne Tid jævnlig, dog var det steds, som om Line med en vis frygtsom Ydmyghed holdt sig tilbage, uagtet det var kjendeligt, at hun søgte sig smigret og lykkelig, naar Maria nærmede sig hende. Marias fine Takt afholdt hende steds fra al Bestræbelse

efter at udforske den sørgelige Hemmelighed, som hun anede i denne Kones Skjæbne. Med venlig Opmærksomhed kom hun hende imøde og indlod sig gjerne i de to Materier, hvorom Line helst talte, nemlig: om hendes inderlig elskede Søn og om Adolph, hvis Dyder hun med Begeistring udhævede. „Hvert Menneske,“ sagde hun, „hver Familie paa Godset skylder ham al sin Velværen og velsigner ham. Mig,“ tilføiede hun, „fandt han forladt med mit stakkels Barn, fattig, modløs og nedtrykt. Jeg skylder ham Alt, ogsaa min største Trøst, den Glæde, jeg har af min Søn, som han selv har op- lært og antaget sig som en Fader; ogsaa hænger Carl ved ham med sin hele Sjæl, følger ham overalt, naar han er herude hos os, og længes hjerteligt, naar han er fraværende.“

Allerede var Halvparten forsvunden af den til dette landlige Ophold bestemte Tid, og alle Parter beklagede disse skjønne Dages altfor hurtige Flugt. Paradisisk forekom dette Levnet den til al Forlystelse og Udspredelse saa uvante lille Familie, og et sorgfrit Liv forhøiede Behageligheden, thi som Noget, der var almindelig Brug paa Gaarden og aldeles faldt af sig selv, lod Adolph sine Gæsters Huus daglig forsyne med Overflodighed af Levnetsmidler. Den største Tilfredshed, Munterhed, Enighed, Frihed og indbyrdes Hengivenhed krydrede alle fælleds Lystpartier og Vandringer, og alle daglige Sammen-

komster i Marias lille Have. Endnu havde Adolph ikke povet at udøse sit Hjerte for Maria. Det var, som om han frygtede for at forandre det Mindste i Dieblifkets Tilværelse. Dog erindredes han af hver Dag, som svandt, om den Elskedes snart forestaaende Bortdragen fra hans Hjem. At fængsle hende til dette var ham altfor vigtigt, og skjøndt ikke uden Skjelven besluttede han nu rask at gribe det første gunstige Dieblif.

En varm og deilig Aften sad han ved Bredden af en Aa, som dannede en naturlig Canal, der gjennemskar Lysstoven. En lille Baad laae bunden ved den Bro, som paa dette Sted var anbragt. Adolph satte sig i Baaden og stirrede tankesuld ned i det stille, let krusede Vand. Pludselig hørte han en Bevægelse mellem Buskene, og Maria stod paa Broen og bød ham venlig Godaften. Hun kom fra en lang Spadsferetour, usædvanlig røde Noser luede paa hendes Kinder. En Straahat, bunden med et grønt Baand, beskyggede de løse Haar, der syntes at ville gjøre sig frie for dens Tvang, og slyngede sig om de sneehvide Tindinger, hvis Glands de dunkle Dienbryn forboiede. Skjelmiske Binde legede med den hvide Kjole og viste Eloifen paa Skobaandene, som omslyngede det fine Been. „At Maria!“ udbrød Adolph: „Som De der staaer over mig paa Broen, saa lysende hvid mod den mørke Baggrund, som Træer og Buske danne, saa mild, saa rolig, saa forekommer

De mig som en Fee, der pludselig bliver synlig for den eensomme Vandringsmand, — af nei! lad mig heller sige: som disse Steders beskjærmende Skytsengel. See, hvor Deres Skikkelse speiler sig i Vandet! Det seer ud, som om Vandfladen gjorde sig Umage for at være stille, paa det den kunde fastholde Deres Billede, men ikke formaaede det af indre Bevægelse, af Hjertebanken ved Synet af Deres Skjønhed.“ — „O Lidner!“ sagde Maria leende: „tal dog ikke i saa pragtfulde Ord til Deres simple Veninde! Siig mig heller et hjerteligt Godaften! Jeg har ikke seet Dem hele Dagen og søgte Dem.“ — „Tak, kjæreste Maria! Mine Tanker søgte ogsaa Dem. See, hvor Aftenen er deilig! Vil De ikke stige her ned i Baaden og tillade mig at roe Dem et lille Stykke hen ad Aaen. De veed ikke, hvor smukt det er at see Skoven fra denne Canal.“

Maria fulgte hans Indbydelse, og nu flød den lette Baad med ringe Anstrengelse fra Adolfs Side langt ind under de høie tætte Træer, der bøiede sig ud over Vandet og dannede ligesom en Grotte, der skjulte ham og hans Elskede for hele den øvrige Jords, ja for Firmamentets Blikke. „Hvor her er besynderligt smukt paa dette Sted!“ sagde Maria: „Saa klart speile de høie Træer sig i det stille Vand. Det er som en dobbelt Skov, een over os, og een under os i hemmelighedsfuld Dybde. O hør, hvor en Fugl synger deilig! Dens

Sang er jo som Nattergalens; den kan det dog ikke være!" — "Nei Nattergalens Tid til at synge er forbi. Dette er imidlertid en Fugl, hvis Sang ligner dens. Om Foraaret er her mange Nattergale, og netop paa denne Mæt var der for faa Uger siden et Par, som slog udmærket skjönt. En Aften laae jeg her i Baaden ligesom nu, og lyttede til deres Toner."

Under disse sidste Replikker havde Adolphy taget Marerne ind, og Baaden laae stille og gyngede sagte. Han vedblev: "Jeg husker saa tydelig alle mine Tanker den Aften; jeg glemte reent Tiden og kom meget sildt hjem. Nattergalens Sang rørte mig saa forunderligt. Den har noget Særegt og vækker en Længsel, en Veemod! Det er ikke for Intet, at man kalder den: Kjærligheds Sanger. Det er tydeligt, at den besynger sin Elskede, sin Lyksalighed og sin Smerte." — "Mig er det altid forekommet," sagde Maria, "som om den sang sine Børn isøvn." — "Sine Børn!" raabte Adolphy: "Fy! havde jeg nær sagt. Tilgiv mig! men naar jeg erindrer, at jeg undertiden har været Vidne til, hvorledes en stakkels Moder, med brændende Ansigt, krumbøiet og træet, er gaaet op og ned ad Gulvet med en skraalende Unge i Armene, og hæs og kortaandet har istemmet en monoton, trist og trivial Sang, saa finder jeg det ubegribeligt, at De kan have en saadan Tanke ved Nattergalens erotiske Toner." — "Nattergalens Sang er, om ikke egenlig

monoton, saa dog med en stedse tilbagevendende Melodie, som en stille sød Buggesang, der, beroligende og trøstende, med Omhed indluller det grædende Barn. Den stiger og falder i stærkere og svagere Toner, den gaaer som i Bolgegang eller Buggegang, den lyder veemodig, kjærlig og glad tillige. Det ligger mig saa nær at tænke mig en ung Moder, der i Nattens Stilhed og Gensomhed vaager ved sin Søns Leie. Hvorfor tænke sig den moderlige Buggesang forenet med saa uskjønt et Billede, som det, De udmalede? Fremstiller ikke Kunsten os den høieste og skønneste qvindelige Skikkelse som en Moder med sit Barn i Armen?" — En lille Pause opstod, hvori kun den foromtalte Fugls Stemme lod. Adolph stirrede ned i Vandet og legede med en af Marerne mellem de stille Bolger. Maria brød Tauskeden og sagde: „Det er maaskee en prosaisk Smag, jeg lægger for Dagen, naar jeg beklender, at Nattergalens Sang, saa skøn som jeg finder den, rører mig mindre end Lærkens. Naar jeg seer denne kjære Fugl med sine letbevægede Vinger svinge sig op over Marken og stige, indtil Skyen skjuler den for mine Øine, medens jeg endnu hører dens klare, frimodige Sang, da kan jeg ikke unddrage mig den Forestilling, at den svinger sig mod den høie Himmel med Tak for Sommeren, for Solen, for Livet, for Sangens Gave; og mig synes, at min Sjæl med Tak og Glæde maa hæve sig paa dens Vinger til de Regioner, hvorhen

ikke Diet, men kun Hjertet kan naae.“ — „O Maria!“ sagde Adolph, idet han reiste sig iveiret og lagde Aaren hen: „Er De af en anden, en høiere Natur, end andre Dødelige? Er det kun Moderkjærlighed og himmelsk Fromhed, der kan finde Plads i Deres Hjerte? Tor jeg, som har Dem saa kjær, ikke høre mine Dine til det Helgenstin, som omgiver Dem?“ — Med disse Ord greb han hendes Haand i begge sine. Hun følte, at de skjælvede. Forundret saae hun paa ham, hans Ansigt blussede og røbede en hæftig Bevægelse. „Kjære Lidner! jeg forstaaer Dem ikke! Deres Ord klinge jo som Spot. Jeg! et Helgenstin! hvad mener De?“ — „Al! jeg mener... jeg skjælver ved den Tanke, at De ikke gjengjelder min Hengivenhed!“ — „O min Gud! Gid De kunde læse i mit trofaste Hjerte!“ — „Al, kjære Bende! hvor skal jeg finde Ord?... Ja jeg veed vel, at De ... o Gud være lovet, at jeg veed det!... at De har Venskab før mig, at De tager Deel i, hvad der angaaer mig; men et saadant Venskab, som jeg maa dele med“ ... „Med Ingen!“ sagde Maria, afbrydende: „Nei ingen Ven som Dem har jeg, eller har nogensinde havt. Selv min kjære Anna gjør Dem ikke Rangen stridig; thi maa jeg end tilstaae, at en mere fri, mere ubetinget Fortrolighed har bundet mig til min Søster, saa er det dog vist, at forunderlig er den Tillid, den Forvisning om Beskyttelse, den høie Grad af begejstret Agtelse, som binder mig til

min Broder." — „Al! hvor kan en Tiltale begynde i saa søde Toner og ende i en saa skjærende Dissonans! Broder kalder De mig ofte, og veed ikke, eller vil ikke vide, at denne Benævnelse er mig ubehagelig. Kan De virkelig misforstaae mine Følelser for Dem? Elskede, yndige, tilbedelige Maria! det er ikke Deres Broder, jeg vil være, men Deres Elsker, Deres Egtemand. Nu er det sagt! O Maria! hvad skal jeg tænke? De ned-sænker Deres skønne Hoved, som om en Storm foer hen over det. — Al! lad mig dog see Deres Ansigt! Gode Gud! Har mine Ord forjaget Roserne fra Deres Kinder? Er min Kjærlighed Dem en Skræk?" — „O Lidner! O min Ven!" hviskede Maria med det smerteligste Udtryk. Adolph slog sin Arm om hende og holdt hende fast til sig. „Lille Helgen!" sagde han indsmigrende: „Er Elskov dig et fremmed Ord? Staaer din lille Fod allerede i Paradiset og har afkrystet alt jordisk Støv? Dog er der i dine Dine et saa elskende Udtryk, dog flyder jo det røde Blod næsten synligt i dine Aarer, saa frisk, ungdommeligt og varmt. Jeg føler dets søde Varme, og hvert Pulsflag trækker mig nærmere." — Adolphs saalænge indesluttede Liden-skab var i dette Dieblis som en Strøm, der gjennembryder sin Dæmning. Med brændende Hæftighed trykkede han Maria til sit Bryst og søgte med sine Kys at naae hendes bortvendte Ansigt. Som med sine sidste Kræfter

rev Maria sig løs, hun var dødbleg, en Gysen gik igjennem hendes hele Væsen. Han slap hende og beholdt kun hendes Haand i sin. Bortvendt fra ham kastede hun sig ned paa Kelingen af Baaden og skjulte sit Ansigt i sin Arm. „O tilgiv mig!“ sagde Adolph: „Vær ikke vred paa mig! jeg er kun et Menneſke! er De ikke ogsaa Dette? Foragter De en Mands ærlige, trofaste Hengivenhed! Al! om De vidſte hvad jeg har lidt, hvor jeg har ſtridt med Haab og Frygt i al den Tid, ſiden vi mødtes paa Nytaarsdagen! thi ſiden det Dieblif har jeg elſket Dem, . . . ja før! lige ſiden De var en lille Pige! Deres Billede har beſtandig, uden at det var mig ſelv klart, ſvævet for mig ſom mine Onſkers Ideal, og da jeg nu fandt Dem igjen, fandt Dem ſaa vennehuſt imod mig, da har De været al min Tanke.“ Hæſtig kyſſede han hendes Haand, idet han vedblev: „Bliv min Huſtru, elſkede Veninde! Lev med mig her paa dette Sted, ſom behager Dem, hvor Alting ſkal opbydes for at gjøre Deres Dage ſaa lykkelige, ſom det kan ſtaa i den ømmefte Elſkers Magt. O ſig mig ikke Nei! jeg kan ikke bære det. Al! fatter De det ikke, hvorledes en Mand elſker? hvilken Ild der fortærer mig ved Synet af Dem, hvilke Dromme der Dag og Nat male Deres Billede for mig?“ — „O ti, Lidner!“ ſagde Maria, idet hun reiſte ſig iveiret og trak ſin Haand tilbage: „Sæt mig iland! jeg beder Dem ind-

stændig!" — Adolph saae paa hende med et usigelig bedrøvet Udtryk. Hun rakte ham Haanden igjen med et veemodigt Smil, idet hun stærkt rødmede. „D yndige Jomfru!" sagde Adolph, „har De ikke læst, at selv Bestialinden nærede den hellige Ild?" — „Den hellige Ild," gjentog Maria alvorlig, „men ikke Lidenstabelens dunkle Glød." — „Er lidenskabelig Kjerlighed Synd?" — „Det veed jeg ikke, nei jeg troer det ikke; men for mig er den ængstelig, den forfærder mig, som en Synd." — „Men Maria! De kjender den jo ikke?" — „Jo! jeg kjender den nok til at skjælv for den." — „Hvorledes? Død og Liv! elsker De en Anden?" — „Nei! nei!" — I dette Dieblis hørte man Stemmer, som raabte: „Moder! Moder! hvor er du?" Ogsaa Jomfru Holm kaldte i en Fraastand. „Der har vi den kjedsommelige Garde, som til min Fortvivlelse evig omgiver Dem!" sagde Adolph. — „D lad mig komme iland!" bad Maria: „Lad mig komme fra dette Mørke, at jeg kan see den lyse Himmel og drage min Aande!"

Børnene og Jomfru Holm bleve nu synlige ved et Landingssted ikke langt borte. De vinkede og raabte. Adolph havde imidlertid grebet Marerne og roede med fortvivlet Hast. De taug Begge. Han sprang iland og rakte Maria Haanden for at hjælpe hende ud af Baaden. Med matte Skridt steg hun ud, og uden at svare paa de Omstaaendes Tilstale kastede hun sig paa en nærliggende

Bænk, neppe istand til at holde sig iveiret. „Herregud! Hvad fattes Dem?“ raabte Jomfru Holm. Maria kunde ikke længer tvinge sig, men brast hæftig i Graad. Den lille Lise krøb op paa Bænken, klyngede sig til Moderen og begyndte ogsaa at græde, Victor satte sig halvkælende foran hende, omslyngede hendes Knæ og fremstammede enkelte kjærlige Ord, medens den snaksomme Holm i eetvælt gjentog det ene Udraab og Spørgsmaal efter det andet. Endelig sagde Maria: „Jeg har en forfærdelig Hovedpine.“ — „Men du min Gud! Naar pleier De at græde for saadant Noget?“ — „Jeg er“ ... stammede Maria, „jeg veed ikke selv! ... Al jeg er ret hjertesyg!“ Adolph, som imidlertid havde bundet Baaden fast, nærmede sig nu og blev heel forfærdet ved at see Maria i en saadan Sindsbevægelse. Med usikker Stemme talte han nogle usammenhængende Ord til hende og bad om at maatte følge hende hjem. Hun reiste sig og tog hans Arm, som han bød hende; undervejs fik han Leilighed til ubemærket at tilhviiste hende: „Siig mig, Maria! Elsker De en Anden?“ — „Nei.“ — „I Sandhed ikke?“ — „Al nei! nei!“ — „Saa forklar mig Deres Adfærd. Hvad kan sætte Dem i en saadan Bevægelse? Hvormed har jeg fornærmet Dem? — „Fornærmet mig! Al Lidner! Troer De, at jeg ikke føler det Udførlige i at være elsket af Dem?“ — „Men saa siig mig dog, bedste Veninde!“ ... „Jeg beder Dem! lad mig fatte mig! Imorgen!“ ...

„Al! mellem nu og imorgen er en lang Nat. Dog, jeg vil ikke plage Dem. Lov mig, at De imorgen vil skænke mig en fuldkommen Fortrolighed, den hele, rene Sandhed, en klar Fremstilling af Deres Følelser! Lover De mig det?“ — Maria taug et Dieblis, derpaa sagde hun: „Ja! jeg lover det!“

De vare nu ved Indgangen til hendes Huus, og med et taust Haandtryk tog Adolph Afked. Børnene løb ham forbi og fulgte Moderen; men Jomfru Holm, som kom tilsidst, holdt ham tilbage og sagde: „Kjære Hr. Lidner! De som er saa klog paa alle Ting, siig mig dog, hvad mener De om Fru Blume? Troer De, hun er meget syg? Det skulde dog ikke være farligt?“ — „Bevares! Nei! en lille Upasselighed, en Hovedpine sagde hun jo selv,“ svarede Adolph, utaalsmodig over denne uvelkomne Samtale. „Na siig mig! troer De, at hun virkelig er upasselig? Mon hun ikke har havt nogen Fortræd? Hvad talte De om, medens De vare alene i Baaden?“ — „Hvad vi talte om? ... Det erindrer jeg virkelig ikke.“ — „Jo gode Hr. Lidner! De erindrer det vist, fortæl mig dog, hvad kan det vel have været? Jeg har aldrig seet hende saaledes.“ — „Vor Samtale kan ikke have bedrovet hende, det jeg kan indsee. Vi talte om mange Ting, jeg veed ikke selv mere, hvad det var.“ — „Naa! om ligegyldige Ting?“ — „Ja ligegyldige!“ — „Naa! i Guds Navn! Saa har det Hele

vel ikke noget at betyde, saa kommer det vel af Barmen. Det har været en behagelig Aften. Ikke sandt? Gid den næste maa være ligesom denne!" — Hendes Replik forekom Adolphy som et ildevarslenende Fugleskrig, og han skyndte sig bort med et kort „Godnat!"

Midnat var forbi, Alle sov i Marias Bolig, hun selv undtagen; stille og forsigtig, for ikke at bemærkes, stod hun op, tændte Lys og anvendte den øvrige Deel af Natten til at skrive til Adolphy.

Ottende Capitel.

Hendes Brev lød, som følger:

En fuldkommen Fortrolighed, den hele, rene Sandhed, en klar Fremstilling af mine Følelser! Det er, hvad De forlanger af mig, og hvad jeg har lovet Dem, kjære Vidner! Det er min Pligt imod Dem, det er mit eget Ønske. Dog forekommer det mig som en vanskelig Opgave. Tilgiv, at jeg vælger at gjøre det skriftligt. Jeg er undseelig og frygtsom ved Det, jeg har at sige, og behøver al min Besindighed til det Skriftemaal, som jeg vil aflægge for Dem. Hav Taalmodighed til at læse det. Jeg haaber, at det ikke skal saare eller bedrøve Dem. Men for saavidt muligt at kunne gjøre mine Følelser klare for Dem, ja maaskee for mig selv, maa jeg gaae langt tilbage i Tiden, til en Periode af mit Liv, som er Dem ubekjendt.

Jeg troer at gjætte Deres Tanker, medens De læser Dette. Det er ikke en vidtloftig Fortælling om forbigangne Begivenheder i et ubetydeligt Liv, som De længes efter at erfare. Det er Resultatet af alt Dette i Henseende til vort Forhold, det er et kort og ærligt

Svar paa et vigtigt Spørgsmaal, paa et ærefuldt, et ædelt Tilbud, som De iastes gjorde mig. Belan! lad mig begynde hermed.

De spørger mig — saaledes forstaaer jeg Dem: „Elsker De mig? Vil De være min Hustru?“ — O min Kjæreste, eneste Ven! maatte jeg nu formaae at gjøre mig forstaaelig for Dem! Om jeg elsker Dem? Derpaa kan jeg visseelig svare Ja, dersom De ved Kjærlighed vil forstaae en Følelse saa varm, saa stærk og saa om, at jeg vist veed, at Intet af, hvad Verden kalder Kjærlighed, i disse Henseender skal overgaae den. Men dersom De derved forstaaer en brændende Lidenskab, en udelukkende Interesses, som løsner alle ældre Baand, vender sig fra alt hidtil Bestaaende — ah nei! i den Forstand elsker jeg Dem ikke. Ubeskrivelig var den Smerte, jeg iastes led ved de lidenskabelige Udbrud af Deres Følelser for mig, som jeg troede saa rolige, hvortil jeg hengav mig saa uforbeholdent. Med en Søsters trofaste Kjærlighed hænger jeg ved Dem, og saa fast er denne Anskuelse af vort Forhold indgroet i min Sjæl, at jeg vilde gysse ved Tanken om at blive Deres Hustru, som for en Synd, for en Vanhelligelse af det rene Baand, som forener en Broder med sin Søster. Kan disse mine Ytringer vel forføre Dem? Lad mig tilføie, at hvad jeg ikke kan skænke Dem, vil jeg heller aldrig skænke nogen Anden; at den Kjærlighed, man kalder Elskov, er

bleven mig en Skræk. Det er unaturligt, vil De sige: det er en Sjælesygdом. — Maaskee! — men jeg er at ansee som Den, der har taget Sløret og sagt den jordiske Kjærlighed Farvel. Mangengang er vistnok et saadant Farvel foranlediget af en tilgivelig Ungdoms-Forbildelse, der har efterladt et ulægeligt Saar. At Dette er Tilfældet med mig, bekjender jeg her for Dem, og skjøndt jeg ikke er uden Skamfuldhed ved denne Tilstaaelse, føler jeg dog en veemodig Trost ved ganske at udøse mit Hjerte for Dem, saa at der i mit hele Liv og mit hele Væsen intet Gaadefuldt maa findes for Deres Dine.

Jeg maa begynde med en ubetydelig Begivenhed, der har havt en betydelig Indflydelse paa min Skjæbne.

Strax efter at jeg havde forladt mit lykkelige Tilflugtssted, min Søsters Huus, og var indtraadt i min Faders i Altona, hændte det sig, at da jeg en Morgen efter Sædvane kom ind til min Fader i hans eget Bærelse, fandt jeg ham overordenlig opbragt. Med haarde Ord og Trudsel overøste han en ung Contorbetjent, der taus, bleg og skjælvende stod lænet til Væggen, som om han ønskede, at den skulde falde over ham og skjule ham. Dette unge Menneske hed Gottlieb Seeburg, han var Søn af en Nærbeflægtet af min Fader, og det eneste venlige Ansigt, som havde mødt mig i vort Huus. Det gjorde mig meget ondt at see ham staae saa sonderknuust, og med Forfærdelse saae jeg min

Fader ile mod Døren for, som han sagde, at angive den Ulykkelige for Retten og lade ham arrestere. Jeg greb hans Arm for at holde ham tilbage, og den unge Mand nærmede sig næsten knælende og sagde: „Ikke bedste Cousine! bed for mig! red mig, om De kan det! Jeg har fortjent min Skjæbne, men jeg har en kjær Moder, jeg er hendes eneste Son, min Skjænsel og Ulykke vil knuse hendes Hjerte.“ — Uden videre at bryde mig om Sammenhængen i alt Dette, kastede jeg mig for min Faders Fodder og omslyngede hans Knæ saa fast, at han ikke var istand til at fjerne sig, og jeg veed ikke, hvorledes det blev mig indgivet at sige: „O min Fader! tænk paa din egen Moder! du fortalte forleden, hvor hjerteligt hun græd, da du reiste fra hende, hvorledes du selv græd. I hendes Navn beder jeg dig for denne din egen Slægtning. Tro mig! hun beder for ham gjennem din Datters Mund.“ — Min Fader studsede ved disse Ord. Det var tydeligt, at jeg havde truffet den rette Stræng til at røre hans Hjerte. Der blev nu talt med mere Rolighed, og jeg erfarede, at Gottlieb, forført af slet Selskab og Spillelyste, havde bedraget min Fader for en betydelig Pengesum. Det unge Menneske sagde, at en Skibscapitain, som laae seilklar for at gaae til en anden Verdensdeel, havde tilbudet ham at følge med som Skriver og givet ham Haab om Ansættelse paa et Kjøbmandscontor i Jamaica, hvor man ønskede en sprogkyndig

Handelsbetjent. „Maaskee,“ sagde han, „vil Lykken være med mig, og min første Tanke skal da være at betale min Gjæld til Dem.“ — Min Fader lod sig overtale, og med tusinde Taksigelser for min Forbøn reiste Gottlieb samme Dag.

Om Tabet af dette kyndige og dygtige Menneske virkede saa skadeligt paa min Faders Forretninger, eller om andre tilfødende Uheld gjorde det, veed jeg ikke, men Saameget er vist, at der fra samme Stund ikke hengik nogen Dag, uden at han klagede over at al Lykke havde vendt ham Ryggen, og altid endte disse Klager med Bebrejdelser til mig, fordi jeg havde bedet for Gottlieb, der, som min Fader altid sagde, havde været hans første Ulykke og taget alt hans Held med sig.

Et Mars Tid efter denne Tildragelse kaldte han mig en Morgen ind til sig og sagde: „Jeg er en ulykkelig Mand, en Fallit staaer mig lige for Døren, og jeg kan ikke overleve en saadan Skam, thi Ærefjærhed er min anden Natur. Jeg vil, isald jeg ikke kan reddes, overgive Alt til Creditorerne, indtil mit sidste Stykke Meubel, og leve min øvrige Tid som en Stodder!“ — Han fortalte mig nu de nærmere Omstændigheder ved sin uheldige Stilling, men som jeg tildeels ikke forstod, tildeels overhørte i min egen ængstelige Stemning. Det Gneste, jeg fattede, var, at en Kjøbmand i Hamborg, som fra ældre Tider var min Fader Forbindtlig

flyldig, kunde redde ham ved at laane ham en Sum af fem tusinde Mark Banco, eller gaae i Caution for samme, og at min Fader kunde give denne Mand Sikkerhed, naar han blot vilde have Taalmodighed og Tiltro til ham. „Derfom jeg nu,“ sagde han, „havde den Sum i Hænder, som den slette Karl, den Gottlieb bedrog mig for, saa kunde jeg klare for mig. For ham bad du, saa en Steen maatte røres; viis nu, at du ikke vil gjøre Mindre for din Fader. Gaa til Hamborg, til den Mand, som jeg siger dig; han har staaet Fadder til dig, han roser dig, hver Gang han seer mig; tal for mig, som du talte for Gottlieb, det vil virke bedre, end om jeg selv henvendte mig til ham.“ — For at lette mig denne Mission gav han mig imidlertid et Brev med, som nærmere forklarede hans Onske og Forpligtelser. En gammel Contorbetjent i vort Huus skulde følge mig til det mig næsten ganske ubekjendte Hamborg, og, naar han havde ført mig til min Bestemmelse, forlade mig for at udrette nogle Grinder, og hente mig igjen om en Time. Saaledes lode min Faders Befalinger, som aldrig mødte mindste Modsigelse enten af mig eller Andre, og nu tilræaadte jeg strax min Vandring.

Vel var jeg usigelig forlegen ved at sendes i dette Grinde; men paa den anden Side var det mig en stor Glæde at kunne bringe min Fader Trost; thi paa det gode Udfald haabede jeg sikkert. Man er saa fuld af

Haab i den tidlige Ungdom, og dommer Andres Bløds hjertighed efter sin egen.

Det Huus, jeg kom til, laae ved „Jungfernstieg“ og var overmaade prægtigt. En Tjener i Livree spurgte om mit Navn og gik ind for at melde mig. Mit Mod sank betydeligt ved Synet af den Elegance og Fornemhed, som omgav mig. Hvor ung man er, hvor ubekjendt med Verden, saa forfærdes man dog ved dens Rigdom og Herlighed, naar man nærmer sig disse som den Bedende. En indre Stemme lærer os, at et menneskekjærligt Hjerter altfor sjældent er at søge i disse Omgivelser. Tjeneren kom tilbage og sagde — som mig syntes, med en listig Mine — at hans Herre var tilstede og vilde modtage mig. Min gamle Pedsager forlod mig nu, og med bankende Hjerter fulgte jeg Tjeneren gennem flere Værelser.

Endelig aabnede han en Dør og bad mig træde ind; men hvad skildrer min Forbauselse, da jeg saa, at jeg befandt mig i et heelt Selskab af Herrer, som sad om et Frokostbord, besat med Fæde, Glas og Flasker. Ganske forstenet blev jeg staaende ved Døren. Den gamle Huusherre bød mig komme nærmere og befalede Tjeneren at sætte en Stol til mig ved Siden af hans. „Naa!“ sagde han, „mit smukke Barn! min lille Geddatter! hvad forskaffer vort Mandfolkeselskab den Gæst af en lille Dames Nærværelse!“

Allerede denne Tiltale var ikke stiftet til at oplyse

mit Mod. Jeg fremstammede, at jeg var sendt af min Fader, og udbad mig et Diebligs Samtale under fire Dine. — „Gud bevares, min kjære lille Jomfru! Vel er jeg en gammel Pebersvend; men tale med saadant et allerkjæreste Barn under fire Dine, det tør jeg ikke for disse Herrer's onde Tungers Skyld. De veed ikke, hvad det er for Karle. De vilde strax blive skinsyge.“ — Endeel af Herrerne loe høit og sagde Vittighed, som jeg ikke forstod, men som dog forvirrede mig aldeles. Ganske taus fremtog jeg min Faders Brev og rakte Huusherren det. Han læste det langsomt og med et langt Ansigt, hvis Udtryk ikke spaaede noget Godt. Derpaa sagde han, ikke uden en vis Forlegenhed: „Det gjør mig overmaade ondt, at Deres Fader, som jeg kjender for en retskaffen og brav Mand, skal være i en saa ulykkelig Stilling, og det skulde være mig en Fornøielse at tjene ham i Det, han ønsker, hvis det var mig muligt; men det staaer for Diebliffet ikke i min Magt. Vil De sige ham det?“ Han havde imidlertid antaget en alvorlig og mindre stødende Tone. Han bød mig Forfriskninger, som jeg ikke rørte, og sagde derpaa: „De er min Guddatter, og jeg veed, De er en meget agtværdig lille Pige og slægter Deres salig Moder paa, som var en from og fortræffelig Kone; og da De nu første Gang er saa god at besøge mig, saa skal De heller

ikke gaae misfornøiet fra mig." Med disse Ord reiste han sig og forlod Bærelset.

Et Glimt af Haab vaagnede i min Sjæl. En Herre af Selskabet stod op og nærmede sig til mig. Med en Stemme, hvis milde Velklang var dobbelt paa-faldende lige ovenpaa min saakaldte Gudsfaders tørre og haarde Organ, bød han mig et Glas Limonade og bad mig nyde det for at læske og kjøle mig efter den lange Rei, jeg havde gaaet og endnu havde tilbage. Jeg tog Glasset af hans Haand og førte det til mine Læber, uden at jeg dog var istand til at drikke det. Jeg syntes, min Hals var sammensnøret.

Huusherren kom nu tilbage og med en triumpherende Mine kastede han et prægtigt Shawl om mine Skuldre, idet han raabte: „See der, min lille Geddatter! Der har De et Stykke, som ingen Prindsesse skulde skamme sig ved at bære.“ — Jeg reiste mig hurtig, og idet jeg nærmede mig Døren, kastede jeg Shawlet over en Stol og skyndte mig ud af Huset. Uden at see tilbage eller venstre ilede jeg til Enden af den stærkt besørgede Gade. Her saae jeg under et stort Træ en Bænk, der syntes at staae noget skjult. Paa denne kastede jeg mig ganske aandeløs og søgte at fatte mig.

En Ydmygelse, som den jeg nys havde lidt, havde jeg aldrig tænkt mig som mulig; en Anelse om, at jeg havde gjort mig skyldig i noget Upassende, greb mig

smerteligt. Skamfuldhed og Forbittrelse strede i min Sjæl med Sorg over mit mislykkede Foretagende, over det Svar, jeg skulde bringe min stakkels Fader, og dertil Frygt for hans Brede, thi han havde udtryffeligt paalagt mig at anvende al mulig Overtalelse, og jeg var mig bevidst, neppe at have talt ti Ord. Med Urolighed huskede jeg nu først paa min gamle Følgesvend, som for-gjæves vilde søge mig hos Kjøbmanden til den bestemte Time, som endnu ikke kunde være udløben; men at gaae tilbage for at møde ham, og nærme mig det Huus, hvorfra jeg kom, var mig en modbydelig Tanke.

Jeg havde ikke længe siddet i disse Betragtninger, da jeg blev tiltalt af en Stemme bag ved mig og gjen-kjendte den Herre, som havde budet mig Limonaden. Med den elskværdigste Anstand sagde han, at han var ileet efter mig for at bevidne mig sin Afgtelse for min Opførsel og sin Skamfuldhed over at have befundet sig i et Selskab, der havde viist en Mangel paa Delicatesse, hvorved han ikke havde lidt mindre end jeg. Imidlertid, tilsviiede han, skulde min barnlige Kjærlighed ikke lønnes med at have gaaet en saadan Gang forgjæves, og han bad mig derfor at føre ham til min Fader, hvis Brev han efter min Bortgang havde læst, og hvem han vilde tilbyde den forlangte Sum paa de foreslagne Billaar. „Mit Navn,“ sagde han, „er Wilson; jeg er Capitain i hannoveransk Tjeneste, og jeg skal altid være Deres

Fader en ligesaa paalidelig Ven, som den Hamborger-Kjohmand har viist sig at være." — En Engel, sendt til Hjælp i Nødens Stund, syntes mig denne Ubekjendte. Jeg veed ikke, hvad jeg i min taknemmelige Henrykkelse sagde til ham; jeg græd og loe paa eengang. Han smilede, saae mig kjærlig ind i Dinene og kyskede min Haand, som havde grebet hans. Nu først bemærkede jeg, at denne Mand, der kom til mig som et Himlens Sendebud, ogsaa i sit Udortes var et Præg af noget Hoiere. Han var overordenlig smuk, og en saadan Skjønhed og Anstand mødte jeg for første Gang i et Dieblit som dette. Jeg var kun fjorten Aar, og i min Ustydighed indfugede min hele Sjæl ubevidst dette Billede.

Min gamle Ledsfager havde nu ogsaa indfundet sig, og vi vandrede alle Tre sammen til Altona. Min Fader, der kun i Hovedsagen, nemlig Kjohmandens Afslag, blev underrettet om min uheldige Sendelse, modtog med Tak og Glæde Capitainens Tilbud, og Alting blev foreløbigen aftalt. Wilson sagde min Fader, at han havde en Capital staaende i Hamborg hos en Kjohmand, som var min Fader bekjendt. I denne Kjohmands Navn vilde han, at Sagen **pro forma** skulde arrangeres; thi hans eget Navn havde han Grunde til ikke at ville have nævnet, eftersom han opholdt sig udenfor sit Fædreland, formedelst en Uressag, og i alle Maader vilde være

ubemærket. Han gik snart, men kom næste Morgen igjen i Selskab med den omtalte Kjøbmand.

Under deres og min Faders Forhandlinger var jeg ikke tilstede. Jeg gik nede i vor Have og udsøgte de skønneste Blomster, mine Yndlinger, som jeg længe havde pleiet, og af dem bandt jeg en Bouquet til vor Belgjører, som havde skaffet mig de første Kjørtegn og Berømmelser af min glade Fader. Ved en lille Stakitlaage, som førte ud til Gaden, passede jeg paa, naar de velkomne Gæster gik bort. Til min Glæde saae jeg Kjøbmanden gaae alene, og først nogle Minuter efter kom Capitainen. Jeg aabnede hurtig Laagen, idet han gik forbi, og bød ham Blomsterne. Jeg bemærkede selv, at min Haand skjælvede, idet jeg rakte ham dem, og at Blodet brændte i mine Kinder. Han fæstede sine Dine paa mig med synligt Velbehag, takkede mig meget, roste Blomsterne og traadte uden videre ind i Haven for at bese den. Her vandrede vi nu Haand i Haand en halv Times Tid. Han spurgte mig om mine Beskjæftigelser, om mit huuslige Liv, og med barnlig Fortrolighed besvarede jeg hans Spørgsmaal. Da han vilde gaae, overfaldt mig en virkelig Engstelse, og jeg kunde ikke lade være at spørge, om jeg aldrig skulde see ham mere. Mit Spørgsmaal bevægede ham kjendeligt, og han svarede: „Jo tilvisse! Det skulde altfor meget bedrøve mig ikke oftere at see et saa sødt Barn. Jeg gaaer næsten hver Dag til Altona

og skal stedse gaae forbi denne Statistlaage og titte ind i Haven for at hilse paa Dem, naar De er her."

En Maanedes Tid gik hen, hvori jeg næsten hver Aften til aftalt Klokkeslet ventede Wilson ved Havelaagen og aabnede den for ham. En halv eller høit en heel Time sad vi nu Haand i Haand i en tæt Lovhytte og talte venligt og fortroligt sammen. Han syntes at more sig over min barnagtige Passiar og at være rørt ved min uskyldige Kjærlighed, som jeg ingenlunde tænkte paa at skjule. Han kaldte mig sin lille Elskede, og hvergang han gik, slog han sin Arm om mig og kyskede min Kind. Dette var det høieste Punct af vor Fortrolighed. Min Enfoldighed var saa stor, at det aldrig faldt mig ind at gjøre mig Skrupler, langt mindre Bebreidelser for disse hemmelige Møder. Man maa være saa klosterlig opdragen, som De selv veed, at jeg er det i min Søsters patriarchalske Huus, for at være saa ubekjendt med Berden og dens Fordringer til os. Ogsaa har jeg i senere Aar gjenkaldt mig de Blikke, hvormed Wilson ofte betragtede mig. Der laae i dem en Blanding af Forundring, af Tvivl, af Omhed, som dengang bragte mig til at spørge ham, hvorpaa han grundede, men som jeg nu med Undseelse forklarer mig. Min Hengivenhed for ham fandt jeg saa retmæssig, bygget paa de ædlest Grunde, paa Taknemmelighed, Hoiagtelse og Tillid. Mine Tanker vare langt fra nogensomhelst Betænkelighed

over Fremtiden, jeg forlangte ingen høiere Lyksalighed, end at sidde hos ham i Haven, see hans kjærlige Blikke, høre hans milde Stemme og udøse mit Hjerte for ham. I min Faders Huus kom aldrig noget Besøg, jeg gik sjelden ud, havde aldeles ingen Omgang, ikke mindste Udspredelse. Den Time, jeg tilbragte hos Wilson, var et Himmerig for mig.

En Aften kom han tidligere, end han pleiede; han stod udenfor Havelaagen og ventede paa mig, da jeg kom ned, hvilket vist ikke var sildigere, end det bestemte Klokkeslet. Hvert Træk i hans Ansigt var mig saa vel bekendt, og derfor bemærkede jeg strax et usædvanligt Udtryk deri. Med en underlig blød Stemme besvarede han mine Spørgsmaal om hvad der var hændet ham; han trykkede min Haand til sine Læber og sagde: „Min søde lille Veninde! Der er ikke hændt mig Andet, end hvad jeg længe kunde vide, at der maatte hændes mig, nemlig den Sorg at skulle sige Dem Farvel. Den Gressag, som holdt mig udelukket fra mit Fædreland, er nu jævnet, og jeg maa reise hjem.“ — Min Skræk ved disse Ord var ubeskrivelig. At det jo nødvendingviis maatte komme saaledes, var slet ikke faldet mig ind, og Capitainen havde aldrig talt til mig om sine udvortes Forhold. Jeg overlod mig uforbeholdent til det ungdommelige Udbrud af min Smerte, og Wilson blev selv sympatetisk greben deraf. Det Løfte, jeg vilde astvinge ham, snart at komme til-

bage, undveg han vel at give mig, men han græd med mig og bortkysede mine Taarer, han havde sat mig paa sit Skjød, og jeg slyngede mine Arme om hans Hals. Med Et stod min Fader for os. Hans hæftige Brede formaaer jeg ikke at beskrive. Han greb mig i Armen og kastede mig til Siden, saa jeg styrtede til Jorden; og neppe istand til at tale for Naseri, udstødte han de græsseligste Forbandelser mod Wilson og spurgte ham, om det var med hans Barns Skjændsel, at han vilde gjøre sig betalt for den Tjeneste, han havde viist ham. Forgjæves søgte Capitainen at berolige ham: „Er De gift?“ spurgte min Fader. — „Nei!“ — „Du! er De fri, saa maa De vide, hvad der paaligger Dem som en ærlig Mand. Forlov Dem med min Datter! Inden et Aar skal hun være confirmeret, da maa De strax ægte hende.“ — „Det kan jeg ikke,“ svarede Capitainen, „og det behøves ikke heller. Deres Datter er endnu et Barn, hendes Godhed for mig har været barnlig reen og uskyldig, og jeg har aldrig misbrugt den.“ — Jeg veed neppe mere, hvad der foregik i denne affælsige Scene; jeg var paa mine Knæe krobet hen til en Bust og havde skjult mig bag dens Grene; dog fittede og lyttede jeg angstfuld til hvad der foregik. Min Faders skræckelige Fornærmelser opirrede tilsidst Capitainen til en lignende Hæftighed. „De er en gal Mand!“ sagde han: „Den lille fornuftige Maria kan neppe være Deres

Datter, og er hun det, saa er det ogsaa det eneste Ondt, der kan siges om hende og som kan staae hendes Lykke iveien. Hendes Bekjendtskab med mig skal ikke gjøre det." Jeg saa ham gaae bort med stærke Skridt og skintede gennem Staktdøren hans hurtig forbiilende Stillelse, og den nedgaaende Sol kastede hans Skygge ind til det Sted, hvor jeg skjælvende sad og krob sammen.

Lad mig taus forbigaae, hvad jeg paa denne Smerzens Aften led af min Faders Brede. Af alle de græsselige Bebreidelser, hvormed han overøste mig, traf ingen mig smerteligere, end den, at min Opførsel havde gjort mig til en Gjenstand for Wilsons Foragt, at denne Mand forsmaaede og forskjød mig. I den Nat, som fulgte paa denne Aften, tænkte jeg, at jeg aldrig kunde blive mere fortvivlet og sønderknust, end jeg var, og dog bragte den følgende Dag mig et næsten endnu føleligere Stød, da jeg erfarede, at min Fader — jeg veed ikke ved hvilken Pengeomsætning — strax havde tilbagesendt Wilson den af ham modtagne Sum og med det Samme opgivet sit Bo. En anden Kjøbmand, en gammel Ven, var hos ham, da han underrettede mig herom. Han kunde, sagde han, betale Enhver Sit, men havde da Intet tilbage og vilde i sin øvrige Tid leve som Contorbetjent hos denne sin fordums Ven, der nu skulde være hans Herre. Det var mig, sagde han, som var Skyld i hans Ulykke, og han befalede mig derfor, aldrig mere at

komme for hans Dine, men at blive hos hans Søster, som samme Dag skulde afhente mig. Den gamle Kjøbmand formanede mig til herefter at vandre i et bedre Levnet, min Tante modtog mig, som om jeg var et reent fortabt Menneske, en Skam og Byrde for min Familie, og jeg selv kunde ikke finde Nede i mine Tanker; men i Følelsen af de skrækkelige Følger, som mit Forhold til Wilson havde havt, underkastede jeg mig denne Dom, som fortjent. Jeg turde neppe opløste mine Dine, jeg turde neppe bede til Gud. I denne Stemning skrev jeg til min Søster nogle Linier, der saaledes forfærdede hende, at den gode Anna overvandt alle huuslige Banskkeligheder og uopholdelig reiste over til mig. Ak! aldrig kan jeg modtage en større Velgjerning! Jorden har ingen Lykke, der kan opveie den Stund, da en af Anger nedbøiet Sjæl tør skrifte for en beslægtet Sjæl og modtage Pys og Absolution fra elskede Læber. Min Annas forstandige, milde Ord opklarede mig baade den Uret, jeg havde, og den, jeg led; hun forligede mig med mig selv og stræbte — men forgjæves — at forlige mig med min Fader. Hun bønfalet ham, ligeledes forgjæves, om at tillade mig at følge hjem med hende. Jeg forblev hos den haarde Tante, jeg ansaae dette mit Fængsel som Bod for min Ungdoms Letsindighed og bar taalmodig min Skjæbne. En Trost blev mig tildeel i det sidste Aar af mit Ophold der.

Gottlieb sendte nemlig min Fader den Sum, som han var ham skyldig. Disse Penge, som bleve satte paa Livrente, bidroge til at gjøre min Faders Alderdom mere sorgfri, og skjøndt jeg i Grunden var ligesaa uskyldig i denne Sums Betaling, som jeg havde været i dens Tab, saa formildede denne Omstændighed dog forsaavidt min Faders Sind, at han ikke blot taalte, at jeg blev i Værelset, naar han besøgte sin Søster, men endogsaa tillod, at jeg engang imellem i hendes Selskab maatte komme til ham.

Dersom man tør nære den skjønne Tro, at der gives gode Engle, der ikke forsmaae søsterligen at slutte sig til den ufuldkomne Mennekeslæggt og lindre dens Bekymringer, saa maa jeg troe, at en saadan vandrer ved min Side og i mine tungeste Dage tilfører mig en eller anden uventet Trøst. Saaledes hændte det sig, at i min Tantes Huus boede en gammel Mand, der havde sat sig i Kost hos hende og daglig spiste hos os. Han havde tilforn været Professor ved et tydsk Universitet og var berømt for sine mangesidige Kundskaber. Han fik Medlidenhed med mig og tilbød, daglig at give mig Timer i fremmede Sprog, som jeg kun ufuldkomment forstod, paa det jeg derved kunde blive istand til at paatage mig en Lærerindeplads og saaledes komme ud af min nærværende Stilling. Med særdeles Godhed og Interesse udførte han dette Forsæt, laante mig desuden

Bøger, talte belærende med mig og opmuntrede mig til Flid og til Haab paa bedre Tider. Endelig var det ogsaa denne min Belgjører, som forskaffede mig en Gouvernanteplads i et rigt og anseeligt Huus, hvor jeg troede mig med Et udreven af alle mine trykkende Forhold.

Jeg var dengang sexten Aar, og det varede en Tid lang, inden mit uerfarne Sind fattede, hvorfra den beslumrede Tordenluft kom, der altid hang over dette, i alt Udbortes saa lykkelige Huus. Fruen i Huset var endnu en ung Kone; hun var altid sørgmodig, hæftig, urolig, ligegyldig for Mand, Børn og Alt i Verden, en Elsker undtagen, til hvem hun havde sluttet sig med en til Banvid grændsende Lidenlskab. Skinsyg paa denne Elsker, angst for at hendes Forbindelse med ham skulde opdages, levede hun som i en uophørlig brændende Feber. Min Vengstelse ved Synet af dette Forhold, der egentlig ikke var nogen Hemmelighed, uden for hendes Ægtemand, steg til en utaalelig Grad, da jeg selv blev en Gjenstand for et lignende Naseri. En ung Slægtning af Huusherren, en fornem Udlænding, kom i Besøg til Hamborg og boede i vort Huus. Jeg begriber ikke, hvorledes det gik til, at denne glimrende Herre kunde finde Behag i min ydmyge Person, men hvad der allerede tilforn havde indjaget mig Skræk og Afsky for denne Art af hvad man kalder Kjærlighed, det blev endnu mere

forstærket ved de Scener, jeg oplevede med denne Mand. Der var intet Bovestykke, han jo prøvede for at træffe mig ene, intet Tilbud, ingen Trudsel, hvormed han jo forsøgte at overvinde den Kulde og Modbydelighed, som han indgav mig. Med min gamle Professors Hjælp søgte jeg en Leilighed til at fjerne mig, da i det Samme Blume kom til min Befrielse og førte mig til sit rolige Hjem. — Næsten veed De. Jeg har intet Meer at bekjende.

Men da jeg dog nu har bekjendt alt Dette, saa siig selv, er det vel et Under, om mit Hjerte er blevet truffet af den tunge Blypils, som Mythologien siger, at Amor sender mod det Bryst, som han vil tillukke for Elskov? Min tidlige Ungdoms varme, entusiastiske Kjærlighed blev lønnet med saa store Idmyggelser og Lidelser, og uagtet jeg ikke troer at have fortjent saa haard en Straf, som jeg har lidt, saa har jeg dog aldrig kunnet tilgive mig selv den Deel, jeg har havt i min Faders Skjæbne, og Tanken herom griber i mangt et Dieblid med skarpe Kløer i mit Hjerte. Naar jeg i de følgende Aar maatte være Vidne til Lidenskabens Hæslighed, da tænkte jeg med Rædsel, at jeg selv havde gjort det første Skridt, som fører til det Helvede, som den antænder i Sjælen; og Erindringen om de Timer, jeg tilbragte ved Wilsons Side, og som dengang vare min Glæde, staaer nu for mig som en dunkel Skygge,

hvorfra jeg bange bortvender mine Dine; og skjøndt jeg
 vist veed, at denne min første Kjærlighed ogsaa er den
 sidste, saa er dog Wilson selv bleven mig en fremmed
 Skikkelse, hans Billede er ligesom afbleget i min Sjæl
 ved Tidens og Sorgernes Magt, og i dette Billedes
 Spor ere de bortflygtet, alle de Længsler og Illusioner,
 der, som man siger, ere Livets skønneste Blomster. Jeg
 savner dem ikke. Det forekommer mig, som om de
 mange Benævnelser af Slange, Drage, Uhyre o. s. v.,
 som de gamle Myther tillægge Amor, virkelig ere af en
 dyb Betydning. Denne Følelse, man kalder Elskov,
 synes ofte at ligne en dæmonisk Indskydelse, der for en
 Tid berøver Mennesket den moralske Frihed, døver
 Samvittighedens Stemme, Guds Stemme i Hjertet, be-
 røver Fornuften sin Klarhed og Hjertet sin Mildhed,
 oprører sig mod Guds og Menneskers Love, løser de
 helligste Baand, sløver al ædel Virksomhed, og skjøndt
 den kalder sig Elskov, egenlig kun elsker sig selv og viser
 sig ofte haard og grusom, selv mod sin Gjenstand; den
 bygger sit Huus paa Sand, paa Fortrin, som ere idag,
 men ikke findes imorgen, og da bortstøder den med
 Foragt det Afgudsbillede, som den nylig tilbad. Hvor
 ganske modsat er den Kjærlighed, som forener Forældre
 og Børn, Søskende, Ægtefolk, hvis Samliv Tid og
 Trostak har helliget! Denne Kjærlighed binder os til
 vore Pligter med kjære Baand, den opklarer Forstanden,

formilder Hjertet, skænker Mod til Virksomhed, lærer Selvfornægtelse og den Lykkelighed at leve i Andre; den trodser Tidens og Forfrænkeliighedens Magt, ja — vi tør haabe det — den trodser Døden; thi denne Kjærlighed, der kun vil det Gode, smelter sammen med Guds Villie. I de Menneſker, den elsker, elsker den Gud, og denne Kjærlighed maa vel være den, ſom venter os paa hiin Strandbred, hvor Sjælen afryſter det jordiske Støv. O! mangen Aften, naar jeg i Skumringen har ſiddet med mine Børn i min ringe, tarvelige Bolig, har jeg følt mig ſaa lykkelig, og jeg har tænkt, at Forſynet i kjærlig Overeensſtemmelse med mit eget Indre har anviiſt mig den Plads, der tilkommer mig, ved at ſkænke mig diſſe ſkjønne elſtkværdige Børn, ſom ikke ere mine uden ved aandelige Baand. Jeg er ikke forladt af Kjærligheden. Den inderligſte, den ømmefte, en Moders, er bleven mig tildeel. Til Erſtatning for alle andre Savn i Livet troer jeg mig henviiſt til en Moders Pligter og Glæder, og ere diſſe ikke ſtore nok til at udfylde et Menneſkeliv?

Jeg veed hvad De vil ſvare mig. De vil ſige, at i en ædel Sjæl ere ſelve Vidensſkaberne forædlede, at de ædleſte Beſtanddele i Det, jeg kalder Kjærlighed, ogſaa findes i en ædel Sjæls Elſkov. Ja min ædle Ven! jeg troer, at De har Ret til at ſige Dette, og jeg veed det

vel: Lykkelig Den, som Adolph Lidner rækker sin trofaste Haand — naar hun kan dele hans Følelser! Men kan hun ikke Dette, ere hendes Følelser af en anden Natur end hans, vil han da ikke snart føle sig som Den, der elskede en Havfrue eller en anden Elementaraand? O lad mig dog ikke ligne mig selv ved et af disse kolde, sjælløse Bæsnere! Med mit hele varme Hjerte hænger jeg ved Dem; jeg vilde dybt føle Savnet af Deres Omgang. Om jeg vidste Dem syg eller ulykkelig, vilde der ingen No være for mig uden hos Dem; om den hele øvrige Jord misgjendte eller dadlede Dem, i mit Hjerte vilde Deres Forsvar leve. Ingen Tid, intet Menneske vil formaae at forandre min varme Hengivenhed, min trofaste, søsterlige Kjærlighed for Dem. Uforandret, som den er, vil jeg kunne tage den med mig til den Himmel, hvor jeg haaber at møde Dem. En Digter siger: „Dsalig Den, som kan tage sin skønneste Eiendom med sig til Skyggernes stille Land!“

Og nu, min bedste Ven! nu har jeg sagt Dem den hele, rene, usminkede Sandhed, som De har fordret. Naar De har læst dette lange Brev, er De da vred paa mig? Eller er De bedrøvet? Al! saa er jeg det ogsaa! Men selv om jeg var saa ulykkelig at saare Dem, troer jeg dog at burde sende Dem disse Linier; thi jeg ærer Dem altfor høit til at prøve med forblom-

mede Ord at skjænke Dem en falsk og forbiilende Glæde.
 Derfor, min Ven og Broder! see i disse mine Bekjen-
 delser, i denne fortrolige Fremstilling af mine hemmeligste
 Tanker, det bedste Beviis paa, hvilken Plads der tilhører
 Dem i Marias Hjerter.

Niende Capitel.

Maria var endnu ikke færdig med dette Brev, da hun hørte det blive levende i Huset; hun glemte derfor i en Hast sit Papiir, og da Tomfru Holm kom ind og bemærkede hendes af Nattevaagen anstrengte Dine og matte Udseende, fandt hun det meget naturligt, at hun strax efter Frokosten lukkede sig inde i sit Sovestue for at hvile nogle Timer, hvilke hun imidlertid ikke anvendte uden til at fuldende sit Brev. Carl havde denne Formiddag lovet at afhente Victor til en Spadseretour; han leverede hun ubemærket Brevet og bad ham, naar han paa Udveien passerede Hovedgaarden, da at besørge det sikkert i Hr. Vidners Hænder, en Commission, som den velvillige unge Ben med Fornøielse paatog sig.

Hele Dagen gik hen, uden at Maria saa noget til Adolph. Carl, som om Middagen kom tilbage med Victor, sagde, at han havde leveret Brevet til Hr. Vidner selv, og at han og Victor kort efter havde seet ham ride igjennem Skoven i en anden Retning, end den, hvori de havde at gaae. Om Eftermiddagen gik Maria ad de Herregaarden nærmest omgivende Veie for at møde ham,

men forgjæves. Endelig mod Aften, da hun træt af den forgjæves Sagen vendte hjemad, blev hun pludselig vaer, at Noget rørte sig mellem de tætte Buske dybt nede ved Aaen. Hun nærmede sig sagte og saae nu sin sorgmodige Ben sidde paa en eensomt staaende Bænk ganske stille, med Hovedet lænet mod et Træ. „Lidner!“ udbød hun med en Stemme, hvori den inderligste Beemod lod. Adolph sprang op og foer med Haanden over Dinene. Fremmed syntes ham den elskede Skikkelse; det forekom ham i dette Dieblis, som om Aar vare hentrundne, siden han saae hende. „Lidner!“ gjentog Maria med neppe hørlig Stemme; hun rakte begge Hænder imod ham; deres Dine mødtes; hæftig greb han hendes Hænder, og de brast Begge i Graad. Ganske tausé sad de ved hinandens Side.

Endelig sagde Adolph: „O Maria! hvad har jeg maattet læse! Hvor har denne lille bløde Haand kunnet skrive mig saa haard en Dom? Hvor have disse søde Dine, som nu græde ved Synet af min Smerte, kunnet taale at see de Ord skrevne, som maatte dræbe al min Lykke i Livet? — De, Maria, De har elsket en Anden, elsket ham med saadan en Ild! Deres hellige Læber have berørt hans troløse Mund! De har længtes efter ham, drømt om ham, mødt ham hemmeligt under de affhyelige Træers Skygge“ . . . „Lidner!“ sagde Maria afbrydende: „Slaan mig! Er det saaledes, De lønner

min Fortrolighed?" — "Tilgiv! tilgiv, elskede Veninde! Al jeg har ingen Ret til at beklage mig, og det er just Det, som bringer mig til Fortvivlelse!" — "Hvorfor fortvivle? Er jeg Dem kjær, kan det da ikke glæde Dem at vide, at De er mig kjærere end nogen anden Mand, at jeg erkjender, aldrig at have mødt nogen ædlere? — "Men dog en, som valte dybere Følelser i Deres Hjerte." — "Nei ikke dybere. Jeg var et Barn, jeg var forladt og bedrøvet; han stod for mig som en frelsende Ven. Al, De veed det jo! jeg har sagt Dem Alt." — "O Maria! Alt, hvad De har sagt mig, kan ikke fordunkle det Helgenskin, der altid for mine Dine omgiver Deres Hoved. Hvad De kan bebrejde Dem, er jo et Intet; Skylden hviler ikke paa Dem, men paa Deres Fader, som ikke bedre forstod at vogte den Skat, han ligesaa lidt forstod at vurdere, og som med den Inconseqvens, der er udannede Mennesker egen, først sendte sin unge smukke Datter i et saadant Grinde, og siden gjorde en Elephant af en Flue. Men endnu mere falder Skylden paa ham, hvis forhadte Navn jeg ikke engang gider nævne. O gid han engang maatte staae for mig, den hjerteløse Forfører!" — "Nei Lidner! tal ikke saaledes! Jeg har ofte sagt mig det: Wilson var ikke den Strafverdige, det var jeg selv. Al, det er haardt at maatte bekjende det; men jeg kom ham imøde med min barnagtige Kjærlighed, hvortil han ved

vor første Sammenkomst ikke beilede, thi da nærmede han sig i en ærlig, ædel Hensigt. Om han siden var rørt ved min Hengivenhed, hvilken han jo — som han selv sagde — aldrig misbrugte, vil De derfor fordømme ham?" — "Ja det vil jeg tilvisse! De var et Barn, han ikke; De vidste ikke, hvad De udsatte Dem for, men han vidste det. Bør en Mand benytte sig af et uskyldigt Barns Tillid for at smigre sin Forsængelighed eller Sandfælgighed? Hvor uværdigt, hvor uridderligt! Er det ikke at misbruge, — misbruge hvad der er saa helligt som et ungt Hjertes første Kjærlighed? Og hvilken Grusomhed, derpaa at overlade en saadan Pige til sin Skjæbne uden videre Betænkning!" — "Men hvad skulde han gjøre? Min Faders udelicate Fordring kunde dog mangt et Hensyn, mangt et Forhold, vi ikke kjende, forbyde ham at opfylde; og desuden — skulde han lade sig tvinge? Han har anseet den hele Sag for en Barnesstreg uden videre Vigtighed og Følger." — "Og ved disse Følger har han dog fordærvet Deres Liv, og" — tilføiede han med sagte Stemme, — "og mit med." — En Taushed fulgte atter paa disse Ord. Endelig sagde Aldolph: "Det Gnefte, jeg bebrejder Dem, er, at Kjærlighed til en saa uværdig Gjenstand har kunnet slaae saa dybe Rodder i Deres Hjerte, at det har tilluftet det for enhver senere Omhed." — "Det er ikke Kjærligheden, som har gjort Dette, det er min Anger, min

Afsty for Lidenfclaben.“ — „Nei! De bedrager Dem.
 Det er hans Grindring, hans falske Billede. De elsker
 ham endnu.“ — „Nei i Sandhed ikke! O Lidner!
 Tro mig, jeg erkjender klart og sandt, at der gives
 et større Værd hos en Mand, end det, han besad,
 et Værd, som indgyder Tro og Tillid, et Værd,
 som De besidder. I vore stille Samtaler har jeg fundet
 en Interessé af en anden, af en bedre Art, end i hine.“
 — „Og dog vilde jeg og den Interessé, jeg opvækker,
 forsvinde som en Taage, naar De saae den gamle Elsker
 igjen.“ Maria studsede ved disse Ord; han gjentog
 dem: „Hvordan vilde det vel gaae, naar De saae ham
 igjen?“ — „Det er underligt nok! den Tanke er aldrig
 falden mig ind, at jeg nogensinde her i Verden kunde
 møde ham.“ — Seer De? Seer De? Men tænk nu,
 om han stod for Dem, hvad saa?“ — „Jeg veed ikke!
 En Forfærdelse, en ubeskrivelig Skamfuldhed vilde gribe
 mig.“ — „Og den gamle Kjærlighed vaagne?“ — „Nei!
 det troer jeg ikke.“

Efter et lille Ophold tog Adolph kjærlig hendes
 Haand og sagde med om og sagte Stemme: „Kjæreste,
 bedste Maria! Er jeg da virkelig saa lykkelig at være
 Dem kjær, har De Tro og Tillid til mig, tør jeg
 haabe, at intet andet Billede hverken nu, eller i Tidens
 Lob vil fortrænge mig af Deres Hjerte, saa giv mig
 Deres Haand! jeg er tilfreds med de Følelser, De

nærere for mig!" — Maria trykkede hans Haand, men vendte Ansigtet bort fra ham og græd. Det varede noget, inden hans venlige Tiltale kunde give hende Mod til at tale. „Ak Lidner!" sagde hun: „Ogde, elskede Ben! hvor er det mig smerteligt at maatte svare Dem: jeg kan ikke! Som jeg her sidder ved Deres Side, som en kjærlig, trofast Søster, saaledes veed jeg, at jeg vil være til min sidste Time; men blev jeg Deres Hustru, vilde jeg synes at have vanhelliget det rene Baand, som bandt mig til Dem, jeg fra Barndommen havde anseet for min Broder; noget Usfrit, noget Usandt vilde komme i vort Forhold, De vilde forekomme mig som en Anden, og jeg kunde ikke blive den Samme. Jeg følte det iaftes! Nei jeg vil aldrig tilhøre nogen Mand." — „Men min Gud! kjære Maria! Noget Saadant er jo unaturligt, mod al Fornuft og Orden!" — „Ak! hvad der passer for det ene Menneſte, passer ikke for det andet. Tro mig! en Sorg er ikke forbunden, fordi den er overſtaaet i Tiden. Den efterlader tidt uforvindelige Indtryk i Sjælen, uudslettelige Spor, ligesom Lavaſtrommen, naar Vulcanens Udbrud ere ſtandſede, og den ſelv ikke længere gløder, dog endnu ligger ſom en kold og tung Steen paa de grønne Enge, ſom den har ødelagt." — „Men Sjælen maa ikke lade ſig nedtræde ſom Græsſet. Den maa hæve ſit uødelige Hoved, bortjage de natlige Dunſter og ſee mod en ny

Dag." — "Ja mod en ny, men en mildere, ikke brændende Dag. Det gjør ogsaa Sjælen, naar den griber den Kjærlighed, der Intet har at skaffe med de jordiske Lidenstaber." — "De har Ret, Maria, naar De ligner Dem selv ved en Nonne; thi De tænker og taler aldeles klosterligt." — Adolph sukkede og taug.

Paa hiin Side Aaen hørttes nu Stoi, og strax efter fremkom mellem Bøskene en heel Skare Bønderdrenge, som med høie Glædesraab og lystige Spring omringede en lille, af en Gedebug trukken Vogn, som var fyldt med nyslaaet Hø. Bag efter denne muntre Flok kom to gamle Bønder med deres Tobakspiber i Munden. De holdt hinanden under Armen, og det var tydeligt, at de hvilede efter Dagens Arbeide i en fortrolig Samvandring. Med Fornøielse syntes de at betragte det foranilende unge Tog, og idet de bleve deres Herremand vaer, hilse de ham med mild Erbødighed. Adolph sukkede: "Børn have det godt, og Eldinge have det ogsaa godt. Barndommen og Alderdommen ere Livets bedste Tider; den, som ligger i Midten, er fuld af Uro og Strid." — Maria svarede: "Disse Børns og disse gamle Mænds Lykke, den Velstand og Tilfredshed, hvorfra dette friske og rolige Liv udspringer her paa Godsset, er alt Dette ikke Deres Bærl, kjære Lidner? Den Alder, som ligger i Midten af Livet, den Alder, hvori De er, er det ikke Virksomhedens Tid? Og er Den ikke lykkelig,

som Gud har anvist en Virkefreds, der bringer saa megen Velsignelse? O Lidner! min Ven! siig dog ikke — som De før sagde — at Deres Liv er for-
 dærvet!“ — „O kjære Maria! græd dog ikke mere, det kan jeg ikke taale.“ — „Al, det er mig saa smerteligt at tænke, at det har været Deres onde Skjæbne, som lod Dem møde mig!“ — „Nei bedste Veninde! Hvor usselt maatte det Menneske være, der ikke vilde takke sin Skjæbne, naar den lod ham møde det Høieste og Skjønneste, selv om denne Lykke havde en Nemesis i sit Følge? Det er vel altid Tilfældet! Smerte og Glæde, Dag og Nat, Liv og Død, de berøre jo altid hinanden.“

Denne Samtale blev nu afbrudt af en Tjener, der ganske aandeløs meldte, at han længe havde søgt sin Herre for at melde, at der var kommet Fremmede paa Gaarden, nemlig Lieutenant Lidner, Herrens Broder, tilligemed en gammel Herre og en ung Dame.“ —
 Adolph sagde til Maria: „Herrer og Damer — de komme heel ubeleiligt! Gud hjælpe mig! hvor de ville komme til at kjede dem i mit Selskab!“ — Derpaa førte han hende ud fra de dunkle Gange, kyskede hendes Haand med et Par venlige Ord, og fulgte derpaa Tjeneren.

Tiende Capitel.

De med Philip Ankomne vare ingen Andre, end Emma og hendes Fader. Dog var det saa langt fra, at det var den Forstnævntes Skyld, at han tilførte sin Broder Selskab i et Dieblis, da Denne var saa lidet stemt til at udøve en god Verts Pligter, at han tvertimod var i det værste Lune over dette Besøg, der var ham ligesaa uventet som Adolph. Han havde nemlig med Statsraad Grøndal og hans Datter foretaget en lille Rejse omkring i Sjælland, hvilken efter Aftale skulde gaae igjennem ganske andre Egne, end den, hvor Adolphs Gods laae, og tilsidst have Møens Klint til sit Maal. Men med Gæt fik Emma sin Fader overtalt til at forandre Touren og aflægge et Besøg hos Adolph. Den ellers for Emmas Luner saa eftergivende Philip havde gjort tusinde Indvendinger og med meget slet Mine ført dem til denne Bestemmelse.

Medens man ventede paa Adolph, og den gamle trætte Statsraad havde fjernet sig for at udhvile lidt i de Bærelser, som det høflige, vel dresserede Tjenerskab havde anvist ham, blev Emma ene med Philip, og saa

stor var da hans Fortrædelighed, at han ikke kunde afholde sig fra at udbryde i Beklagelser over den forandrede Rejseplan. „Herregud!“ sagde han, „hvorfor skulde vi forstyrre vor deilige Rejseplan for at komme til denne kjedsommelige Herregaard? Hvad skal vi her? Vi ere hverken indbudne eller ventede.“ — Emma rødmede og sagde stødt: „Ja naar De troer, at min Fader og jeg ere Deres Hr. Broder uvelkomne“ ... „Ja det er saamænd meget muligt, at De og jeg og vor egen Fader og Kongen selv i dette Dieblif vilde være ham uvelkomne. De veed jo nok, at han gaaer i Frierskoe, han har sin Hjertenskjær herude hos sig, og der kan Ingen fortænke ham i, at han ønsker den hele øvrige Verden til Bloksbjerg.“ — „Gud bevares! Skulde det være saa ulykkeligt!“ — „Men allerbedste Frøken! hvorfor vil De tage saa stor Andeel i alt Dette? Sagtens burde baade min Fader og jeg takke Dem paa Familiens Begne, men vi ere nu resignerede i den Henseende. Fader skriver: „Lad Adolph i Guds Navn see at faae Ende paa den Sag, naar det ikke kan være Andet;““ — og jeg for min Deel, jeg ønsker ret af Hjertet, at han allerede var gift. Det er jo egentlig bedre for ham, som vil begrave sig herude, at han faaer en Kone, som kan klippe Faar og kjerne Smør, end en dannet, elegant Dame, som vilde bede Pokker om at leve her uden at sees og beundres af den Verden, som hun passer til.“ — „Det kom an paa,

hvor høi Priis en saadan Dame satte paa at beundres af ham." — "O! der er intet Menneske, som sætter Priis paa at sætte sit Lys under en Skjeppe, og det Slags Lys forstaaer Adolph heller ikke at skatte. Forresten er denne Syemadame smuk; jeg veed Flere, som ere forelskede i hende, — i hendes Udseende, Notabene; — for hendes Conversation og øvrige Qualiteter kjendes nok ikke af Mange; hun hverken taler til, eller seer paa Fremmede." — "Da har jeg dog stærkt isinde at forsøge paa at faae hende itale." — "Men min Gud! hvorfor vil De det?" — "Men min Gud! Er det første Gang vi afhandle denne Sag? Hvorfor taler De nu af en ganske ny Tone?" — "Fordi jeg er inderlig kjed af den gamle!" — "Jeg forstaaer Dem virkelig ikke. Har De ikke selv gjort Dem Umage for at gjøre Bekjendtskab med dette Fruentimmer? Have vi ikke ofte ønsket at vide, om hun elskede Deres Broder og meente ham det ærligt, eller om hun havde ham tilbødske? Have vi ikke været enige i at beklage hans melancholske Stemning?" — "Jo! men da der slet ikke kommer Noget ud af alt Dette, saa lad os nu være enige i at lade ham være melancholsk stemt, hvis han vil. Lad ham nu selv see at klare det paa den ene eller paa den anden Maade; han er jo ikke den Æneste, der i lang Tid har sukket for et Fruentimmer, og siden taget Mod og Mandshjerte til

fig, naar han saae, at han til Ven for al sin Tilbedelse kun blev holdt for Nar."

Som et Mirakel forekom det Emma og Philip selv, da hans første Hede havde sat sig, at han havde talt i en saadan Tone til den forgudede Pige, og hendes Taalmodighed ved denne Scene forekom hende selv ligesaa forunderlig som ham. Men tvertimod Alt, hvad man kunde vente, havde dette kjække Sprog i den altid lydige og tilbedende Beilers Mund været langt fra at skade ham hos Emma. Uden at kunne forklare det for sig selv, følte hun sig imponeret af hans mandige Modstand mod hendes Villie og hun fandt for første Gang en Pigebed mellem ham og hans Broder. Hun var nær ved at fortryde sit Komme til dette Sted; men dog besluttede hun, ikke at opgive den Plan, for hvis Skyld hun var kommen. Uden at gaae alvorlig irette med sig selv enten om sit endelige Maal, eller om de Midler, ved hvilke hun vilde naae det, havde hun sat sit hele Sind til at løse den Gaade, som saalænge havde beskjæftiget hendes Tanker.

Efterat hun næste Morgen havde besørget sit Toilette med den største Omhu, begav hun sig ene til det Sted, som man havde betegnet hende som Marias Bolig. Et levende Gjærde omgav den lille Have, i hvis Midte det landlige Huus laae. Emma gik langsomt rundt om Gjærdet og betragtede Huset. En Dør med Glasruder

stod aaben ud til Haven. Det var en varm Dag, alle Vinduer vare aabnede, men grønne Jaloufier, som vare nedladte, gjorde det umuligt at see ind. Udenfor Havestuedøren stode to Havestole og et lille Bord, hvorpaa en stor Vase fuld af Blomster, en Bog og en Dulle. Intet levende Væsen var at see, uden en Ratteskilling, som laae i Solen og saae med vaagnende ond Begjærlighed efter Fuglene, som hoppede paa de nærmeste Grene. Emma stod ganske stille, hendes Dine fulgte speidende enhver Gjenstand, og hun tænkte paa, hvorledes hun tilforn havde med de samme Følelser staaet udenfor sin Medbeilerindes Dør. En Følelse af Bitterhed og Ringeagt for denne Ubekjendte opfyldte hendes Sjæl. Hun tog Mod til sig og tænkte: „Denne simple Person, som har arbeidet for mig, som er uden al Tournure og fattig i Klæder, vil vist modtage mig med Ydmyghed og føle sig beæret af mit Besøg.“ — Hun fandt nu en Statistdør paa Gærdet og gik med raske Skridt ind i Haven.

Hun saae Ingen; men da hun i en tæt tilgroet Løvhytte hørte Stemmer, rettede hun sine Skridt mod dette Hjørne, og hendes Skridt vare saa sagte og lette, at De, som vare i Løvhytten, ikke bemærkede hendes Komme, medens derimod et Syn viste sig for hende, som paany bragte hende til at staae stille. Paa den mørke Baggrund, som de grønne Grene og Blade dannede, og indfattet i en Bue af blomstrende Slyngeplanter, som prydede

Indgangen til dette Lysthuus sad Maria med begge Børnene. Lise stod paa en Skammel og syntes isærd med at læse i en Bog, som hvilede paa Moderens Skjød, medens Victor fra den anden Side bøiede sig hen over Bogen og med smilende Ansigt syntes at fornøie sig over Søsterens alvorlige Bestræbelser. Maria saae ned til Bogen; man saae ikke hendes Dine; men de milde, fine Træk, den høie, hvide Pande, de dunkle Dienbryn, de cendreeerte Haar, der forhøiedes af et med blaae og orangefarvede Striber gjennemvævet Tørklæde, som skjedesløst omgav Haaret og var knyttet under Hagen, som for at beskytte mod de nedfaldende Løv, gave hende et vist romantisk Udseende. Hun havde slynget den ene Arm om Lise; hun bar en hvid Kjole, den lille Pige en rosenrød, og Victor en Blouse af grønt Tøi. Begge Børnenes Arme hvilede paa Moderens Skjød. Lises blonde Lokker og Victors dunkle Haar berørte den hvide Kjoles Folder. Forunderlig var Virkningen af disse Figurer og disse Farver i denne Belysning, og Ingen kunde see denne Gruppe, uden levende at mindes de gamle italienske Mesters Fremstillinger af Madonna med Barnet og Johannes den Døber.

Emma var besynderlig overrasket; hun foer med Haanden over Dinene, som om hun troede at drømme, det forekom hende som et Syn fra en anden Verden, og hun var isærd med at fjerne sig, da Maria saae iveiret

og blev hende vaer. Hun reiste sig hurtig og gif hende imøde. De to Fruentimmer saae forundrede paa hinanden. Marias Dine, som Emma nu først saae, syntes med deres dunkle Pragt og særegne Udtryk at forbause Emma, og Maria blev overrasket ved det uventede Syn af den smukke Pige, der i sin brogede, moderne Dragt tog sig ud som en pragtfuld Blomst fra et rigere Clima. Emma hilsede hende undseelig og spurgte efter Jomfru Holm. Frygtfom nævnede hun sit Navn og fremstammede Noget, der lignede en Undskyldning. Victor løb strax for at hente Jomfru Holm, og Maria bød med megen Forbindlighed den smukke Ubekjendte en Stol. Jomfru Holm var ikke hjemme, og Maria formaaede nu sin nye Gæst til at gaae med hende ind i Huset, og da Emmas Kinder blussede, fremsatte hun Frugt og en kjolende Drik for hende. Den beskedne Bærdighed, den utvungne Anstand, hvormed Maria taledes og handlede, var saa ganske modsat, hvad Emma havde forestilt sig. Den Undseelse og Tilbageholdenhed, som ved denne Leilighed afprægede sig i hendes Bæsen, klædte hende godt og indtog Maria for hende. Emma var derimod misfornøiet med sig selv, da hun siden mere rolig eftertænkte dette deres første Møde. Hun foresatte sig ved de næste Sammenkomster at opføre sig med mere Frihed og Verdensklogskab. Tiltrods for Philips Onske blev Af-

reisen opsat fra den ene Dag til den anden, og saaledes forløb en fem til sex Dage.

I denne Tid besøgte Emma Jomfru Holm og Maria idetmindste to Gange daglig. Hun havde vel opnaaet at vise sig mere fri, men Marias Nærværelse indgjød hende en uforklarlig Forlegenhed og havde tillige noget Tiltrækkende, der gjorde hende det umuligt paa tilsvant. Viis at gjøre sine Fortrin gjældende, og dog med det Samme ligesom indbød hende til at søge No ved at betroe sig til den rolige og milde Sjæl, som lyste hende imøde. Engang traf hun Adolphey der. Maria var ogsaa da rolig og utvungen, hun viste Adolphey en udmærket Opmærksomhed, men uden mindste Spor af Noget, der tydede paa Elskerinden. Han derimod var kjendelig urolig og geneert, og viste mod sin Billie og sit Vidende i hvert Blik og hvert Ord den reent indtagne Elsker. Han greb den første bedste Anledning til at gaae bort. Til Afsted bukkede han for Damerne med en ligegyldig Mine, men da Maria reiste sig og fulgte ham til Havestuedøren, vendte han om i denne, tog hendes Haand og kysfede den med et Udtryk, som ikke var til at miskjende. Emma sagde ved sig selv: „Det synes mig klart, at Jomfru Holm har sagt mig Sandhed. Han elsker hende! Al ja! det har jeg jo godt vidst; men hun gjengjælder ikke hans Kjærlighed.“

Hun besluttede at gjøre et rask Skridt og overlagde nu hos sig selv, hvorledes hun vilde snildt belægge sine Ord og indlede en Samtale, der kunde skaffe hende det Lys, der vilde ende hendes Uvisshed og, som hun meente, derved skaffe hende No.

Næste Formiddag gif hun atter til Maria paa en Time, da hun vidste, at hun pleiede at være ene. Hun fandt hende siddende ved et Arbeidsbord, som stod ved det ene Vindue, der var aabent, men bedækket af en af foromtalte Jaloufier. Emma tænkte: „Nu eller aldrig!“ — Hun satte sig hos hende og efter nogle indledende Bemærkninger om Stedets Skjønhed, om den Glæde, hendes Fader havde yttret ved nærmere Bekjendtskab med Gudsjets Tilstand og gode Indretninger, tilføiede hun: „Hvad kan alt Det hjælpe? Den, som eier det Hele og skulde have størst Glæde af det, seer dog ud, som om ingen Glæde mere var til for ham.“ — Et veemodigt Træk spillede om Marias Læber, idet hun svarede: „Jeg haaber vist, at om ogsaa Noget for Diebliffet skulde fremme Hr. Lidner, saa er det kun et forbigaaende Ildes befindende. Han har en kraftig, mandig Character og vil ikke lade sig nedbøie af de Afverlinger af Sorg og Glæde, som falde i alle Menneskers Lod.“ — „Men imidlertid er dog Livet for kort til at give megen Tid til Sorgernes Periode, og det er virkelig en lang Tid siden Hr. Lidner var sig selv. Hans Fader er meget bekymret for

ham, og vor hele Kreds ligesaa, thi det er Dem viist be-
kjendt, at vore Familier i mange Aar have levet i en
nøie, venstabelig Omgang. Jeg for min Deel bliver
ganske bedrovet, naar jeg seer hans melancholske Udseende,
og det gjør De viist ogsaa. De er jo ogsaa hans Veninde
fra de første Ungdomsaar, De er viist hans fortroligste
Veninde; veed De ikke, hvad der fattes ham?" — „Nei,
min Frolen!" — „O han har viist betroet sig til Dem!"
— „Nei det er ikke Tilfældet, men om han havde det,
saa indseer De selv, et jeg ikke kunde besvare Deres
Spørgsmaal." — De taug nu Begge og rødmede Begge
ganske forlegne. Emma følte, at hun spillede et slet
Spil og maatte ganske forandre sit Angreb.

Hun flyttede sig nærmere til Maria og sagde ind-
smigrende: „Bedste Frue! Ansæ mig ikke for ubesteden
og paatrængende. Jeg veed vel, at vort Bekjendskab
er ungt, og at jeg ingen Ret har til Deres Fortrolighed.
Tillad mig derfor at begynde med at skjænke Dem min,
ikke for at bebyrde Dem med mine personlige Anliggender,
men for at udrette et Grinde, som en Anden har lagt i
min Haand. Jeg har en Ungdomsveninde, en ung Pige,
som De ikke vilde foragte, om De kjendte hende; hun
hedder Rosa; hun har troet sig bestemt til Hr. Adolph
Lidner; deres Slægtninge paa begge Sider have indgivet
hende denne Tanke, og ved nøiere Bekjendskab har hun
selv ønsket at behage ham; men om hans Hjertes egenlige

Tilstand har hun aldrig kunnet erholde nogen Bished?" — "Da er sikkert ikke Adolph Lidner Skyld i hendes Ubished. Han er altfor vidderlig til at stusse med falske Forhaabninger." — "Er De saa vis paa det? Mænd ere Mænd." — "Ja netop fordi han er en Mand i den ædleste Betydning." — "Man siger nu — og dette Rygte er ogsaa kommet for Nosa's Øre — at Lidner har en ulykkelig Kjærlighed til en anden Dame, og Nosa brænder af Begjærlighed efter at faae Bished herom." — Maria rødmede, baade hun og Emma bleve meer og mere forlegne ved hver følgende Replik af denne Samtale. De gjorde sig Begge den utroligste Møie for at beholde deres Fatning, og efter et Diebligs Ophold svarede Maria: "Lidner er saa aabenhjertig, saa redelig i Tale og Handling, at jeg synes, det maa være let for den unge Pige at bemærke hans Hjertes Tilstand i Henseende til hende selv; og det er jo det væsentlige Punkt i denne Sag; Resten kan jo være omtrent ligemeget." — "Hun troer vel at vide, at han har Benskab for hende, men naar en Anden... Det er jo ligesom, at dersom hans Hjerter er forud indtaget"... Emma vidste ikke mere at finde Ord, hun syslede med Flippet af sit Florsshawl og saae ned paa det, medens hun lagde det i de besynderligste Folder og Figurer. Maria paa sin Side syede, som om det gjaldt Liv og Belskæd. En ny Pause opstod. Endelig sagde Emma: "Nosa har hørt

af velunderrettede Folk, at Lidners Kjærlighed er ulykkelig, og naar hun blot vidste Dette" . . . Maria afbrød hende: „Saa vilde denne Omstændighed, som De jo selv kalder ulykkelig, umulig kunne glæde en god Pige, aller- mindst, naar hun virkelig har ham kjær.“ — „Nei Gud bevares! Det kunde det vist ikke, og desuden var det jo ogsaa forunderligt, om et Fruentimmer, som Lidner elskede, skulde forsmaae hans Kjærlighed.“ — „Ja i Sandhed! det var ogsaa forunderligt.“ — „Og naar de altsaa elske hinanden og ere enige, saa gjør den stakkels Rosa bedst i at tie og trække sig tilbage. — Men jeg frygter, at min Fader venter paa mig; vi skulde gjøre Aftale om vor Afreise. Dersom jeg altsaa ikke faaer Leilighed til at besøge Dem igjen, saa siger jeg Dem herved Farvel og beder at hilse Tomsfru Holm.“ Med disse Ord reiste Emma sig og nærmede sig Døren. Maria greb hendes Haand, som for at holde hende tilbage. De saae paa hinanden, og Maria sagde venlig, men med en i Forstningen tiltvungen Fatning: „Kjæreste Froken! Dersom Deres Beninde ligner Dem, er hun altfor rigt begavet af Natur og Skjæbne til at lade sine skjønne Aar forstyrres af et Onske, som jeg, ærlig talt, troer, idetmindste ikke for Dieblicket vil opfyldes; og dersom jeg var Den, som Lidner elskede, saa vilde jeg sige den unge Rosa: Mit Forhold til ham vil ikke være Det, der staaer Deres Onske iveien; men de Ord: „jeg elsker ham ikke,“

kan jeg dog aldrig føre over mine Læber.“ — Med Barme sagde Maria den sidste Deel af denne Replik. Taarerne stode Emma i Øinene; hun boiede sig mod den tilforn forhadte Medbeilerinde, og de omfavnede hinanden hjerteligt uden at tale.

Hurtig traadte Emma ud i Haven, hendes Kinder brændte, hun rev sin Hat af og holdt den i Haanden; men strax udenfor Havedøren løb hun i sit forvirrede Hastværk med Panden mod et Træ. Et Skrig undslap hende; Maria ilede til, og nu saae man pludselig nok en Person komme frem, hvis Nærhed man hidtil ikke havde anet, nemlig Philip, der ligeledes med eet Spring fløi hen mod den forskrækkede Emma. De førte hende tilbage til Huset. Med største Deeltagelse og Omhu badede Maria den saarede Pande, der ikke syntes videre beskadiget, end at en stor Bule allerede viste sig over det ene Øie. Maria bandt et tyndt Bind om Panden og beklagede med venlige Udtryk det smukke Ansigt, men trostede dog med, at det Hele snart vilde være forpundet. Emma stræbte nu selv at lee af sit Uheld, og da hun vilde hjem, fulgte Maria hende og Philip et Stykke paa Veien.

Da hun havde forladt dem, kunde Philip ikke længere tvinge sit onde Lune, men udbrod: „Naa Froken! Det var rigtignok en prægtig Expedition! Vi kan sige, at vi have vel reist. De har ret vist et udmærket diploma-

tist Talent i den fortræffelige Conference, som jeg har været Vidne til, og De bærer ogsaa et Seierstegn hjem, om De end forresten ikke kan være synderlig tilfreds med Deres Mission." — Emma fæstede sit ene smukke Øie paa ham, idet hun rødmede endnu stærkere: „Hvad mener De?" — „O! jeg har været Vidne til Deres Samtale med Fru Blume. Jeg kom for at gjøre hende en Visit, jeg har jo ikke været der, siden jeg fik min Broder til at præsentere mig; men da jeg kom til Døren, hørte jeg Deres Stemme, jeg mærkede, at begge Damerne vare i en ivrig Samtale, jeg vilde ikke forstyrre dem, men satte mig beskedent paa en Bænk under et Vindue. Jeg kan ikke gjøre for, at det stod aabent, at de netop sad indenfor det, at de nedladte Jalousier skjulte mig for deres Øine, som dem for mine, og at jeg kunde høre hvert Ord, der blev talt." — „Det er meget stygt, meget uværdigt af Dem at lure, og jeg er overmaade vred paa Dem," sagde Emma og trak sin Arm ud af hans, paa hvilken hun hidtil havde støttet sig. — „Ja da er jeg ogsaa vred paa Dem, eller rettere sagt paa Deres Begne; thi Alt, hvad der angaaer Dem, er for mig, som om det angik mig selv. Hvad som hæver Deres Glands, hæver mit Mod, og hvad som fordunkler den, nedslaaer det. Har jeg ikke saa indstændigt tigget Dem om at forlade dette Sted, at lade det altfor meget omtalte Forhold skjotte sig selv? O hvilken Samtale! hvor

smertede det mig at maatte tilstaae, at dette Fruentimmer, der er saa langt under Dem, ved denne Leilighed viste langt mere Fiinhed, end De! Jeg saaer ordenlig Respect for hendes Forstand, og vilde ret hjertelig ønske, at hun endnu idag maatte blive min Svigerinde!" — "Ja for mig gjerne," raabte Emma med en Stemme, der stred med den tilbagetrængte Graad: „Hvad jeg har gjort, kan være svagt, kan være dumt; men det er skeet i Uskyldighed, er ingen Forbrydelse og er vist tilgiveligere, end den Haardhed, den Uskaansomhed, den Bitterhed, hvormed De — ganske forandret imod mig — nu lønner min Fortrolighed, og det i et Dieblis, hvori et blot nogenledes velvilligt Hjerte vilde vise mig Skaansel og Deeltagelse." Den stakkels Pige kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage, hun brast hæftig i Graad og holdt Hænderne for sit syge Ansigt. „O Emma! kjæreste, bedste, elskede Emma! tilgiv mig! græd dog for Guds Skyld ikke! Deres ophørnede Pande bliver jo meget værre! O Gud! har jeg bedrøvet Dem? Hvor jeg er ulykkelig!" — Han vilde bemægtige sig hendes Haand; men da hun ikke vilde give ham den, tog han Flipperne af hendes Shawl, som han kysfede og holdt fast paa, saa han nødte hende til at staae stille. „Alf jeg har Uret!" sagde han med taareqvalt Stemme: „jeg skal aldrig tilgive mig selv. Men Emma! forstaaer De ikke Grunden til min Brode? Ved De ikke, at jeg fortæres

af Kjærlighed og Skinsyge? At jeg tilbeder Dem som et høiere Væsen, at jeg er stolt af Deres Fortrin, som om jeg Ulykkelige kunde haabe, at et Gjenskin af Deres Herlighed kunde falde tilbage paa mig? O tilgiv mig! støt igjen Deres Arm paa min; ellers fortvivler jeg!" — Emma gav ham Armen, og hans smigrende Ord vare i dette Dieblisk velgjørende for hendes dybt ydmygede Sind.

Ligesom den ubetydeligste Ting kan optænde et brændende Onske i et menneskeligt Bryst, saaledes kan mangengang en lignende i sig selv ringe Begivenhed ligesom kaste Iste over Flammen, saa den ikke blusser længere. Emmas Undseelse over sine lidet lønnede Bestræbelser, det uheldige Stød, der for Diebliffet vanjirede hendes Skjønhed, traadte som advarende og helbredende Genier mellem hende og den opblussende Lidenstkaab. Ved Middagsbordet, hvor hun traf sammen med Adolph, saa hun ham med roligere, næsten med andre Dine, og han syntes virkelig ogsaa en Anden, end de forrige Dage; en utvungen Munterhed udlyste af al hans Adfærd, en Forandring, som Emma og hendes Fader troede at maatte tilregne et Brev fra Obersten, der meldte sin Søn, at han endnu samme Aften vilde indtræffe paa hans Gaard, men som Philip med mere Met tilegnede sig som sit Bærf.

Han havde nemlig, strax efter at have fulgt Emma hjem, opsogt sin Broder, og da Ingen, næst Adolph

selv, kunde ibrigere ønske at see ham fast bunden til Maria, troede han at paaskynde denne Forening ved for første Gang at tale til Adolph om hans hemmelige Kjærlighed. Efter at have takket ham, fordi han havde gjort ham bekendt med den smukke Kone, og efter at have holdt en lille Lovtale over hendes Elskværdighed, sagde han: „Bliv ikke vred, Broder! fordi jeg vælter mig ind paa dit Hjertes Anliggender, men jeg vilde glæde mig umaadelig over at kunne kalde denne lille Dame min Svigerinde, og jeg begriber ikke, hvad du venter efter. Du er forelsket i hende, det er vist, og hun elsker dig, det er ligesaa vist.“ — Et bittert Smil fløi over Adolphs Læber, idet han svarede: „Du er vel underrettet!“ — „Ja det er jeg paa min Sjæl! og det skal jeg bevise dig.“ Philip fortalte nu den Samtale, han havde beluret, dog med nogle smaa Forandringer i Henseende til Emma, for ikke at sige Noget, der kunde røbe hendes Andeel i denne Sag; men her spillede han selv den samme Rolle, som han nylig havde bebreidet Emma: Hans Medspillende var finere end han; Adolph begreb ligesaa godt Emmas Mening, som Maria havde begrebet den, men lod Modparten upaataalt sin Maskefrihed, ligesom Maria havde gjort. Marias Ytringer derimod rørte Adolph dybt, dog sagde han: „O jeg forstaaer den trofaste Sjæl! hun nænnede ikke at udtale de Ord, som vilde krænke den fraværende Ven, hvis de

kunde have naaet hans Dre. Saa kjærligt tænker hun sig ind i hans Tanker. Men denne Kjærlighed er med alt Det ikke af den Beskaffenhed, at hun nogensinde vil blive min.“ — „Hør, veed du hvad! Saadant Noget er Narrestreger. Det er Sværmeri fra din Side og Coquetterie fra hendes.“ — „Maria coquet? forsynd dig ikke!“ — „Ja saa er det Misforstaaelse, eller overdreven Pænhed, eller anden saadan Forkeerthed; thi naar man først har den Grad af Hengivenhed, af høie Tanker, af Omhed for et Menneſke, som hun selv lagde for Dagen i den Samtale, jeg hørte, saa elsker man det Menneſke, man maa nu ville tilſtaa det eller ei. Ja Gud gibe jeg var halv saa sikker paa Den, jeg tænker paa, som du kan være paa hende!“ — Uagtet Adolphy nu vel troede at vide alt Dette bedre, hvilket han ogsaa gjentog for sin Broder, saa kunde han dog ikke lukke sit Hjerte for den Trost, som Philips Ord indgjød ham, og et Haab, som han imidlertid ikke vovede nærmere at analysere, oplivede hans Mod.

Om Eftermiddagen kom Maria op paa Gaarden for at erkjendige sig om Emmas Befindende. Hun bragte tillige til den Saaredes Tjeneste nogle af de ved en saadan Leilighed brugelige simple Lægemidler, hvormed omhyggelige Modre pleie at være forsynede for paa kommende Tilfælde. Da hun fandt Emma i det Hele i Bedring, og Anſigtets Beſtadigelse ogsaa viſte sig at

være ubetydelig, blev hun kjendelig beroliget. Adolph var tilstede, og hans usædvanlig frie Munterhed virkede tilbage paa hende. Noser udsprang paa hendes Kinder og forskjønnede de Smilehuller, der hyppig kom og forsvandt paa det indtagende, bevægelige Physionomie. Philip var inderlig fornøiet ved at tilskrive sig denne gode Stemning og de Følger, han haabede; ogsaa Emma blev greben af den almindelige Fornøielse, og det var længe siden, at Murene i den stille Borg havde været Vidner til en saa livlig Scene.

Da Maria vilde gaae, greb Adolph uden videre sin Hat og bad om at maatte følge hende. Paa Beien sagde han: „Jeg har en Gunst at udbede mig af Dem. Endnu iaften venter jeg min Fader. Jeg vilde gjerne vise ham det Bedste, som findes i min Omkreds, og derfor beder jeg Dem gjøre mig den Tjeneste at spise til Middag med ham imorgen hos mig.“ — Da Maria syntes at betænke sig, vedblev han: „Nægt mig det ikke! Und mig den Fornøielse, at see Dem som min Gjæst! Naturligviis er ogsaa Jomfru Holm indbuden.“ — „Ja naar De onsker det, skal jeg sikkert komme.“ — Med en tilfreds Mine forlod Adolph hende, og da det endnu var tidligt paa Aftenen, gik hun til Lises Bolig for at besøge hende. Der holdt en Bogn for Døren, og baade Line og hendes Son Carl vare rejsfærdige. De vilde, sagde de, tilbringe nogle Dage hos en Bekjendt, nogle

Mile derfra. Lines Udseende bar tydelige Spor af, at hun havde grædt; en besynderlig Urolighed viste sig i af hendes Udseende. Carl saae forlegen ud og fulgte med bekymrede Miner enhver af Moderens Bevægelser. Maria fjernede sig strax, forundret og næsten forstemt over det Udevarslende i denne korte Scene.

Ellevte Capitel.

Jomfru Holm havde længe i Stilhed antaget Marias og Adolphs Forening for afgjort mellem dem selv og blot anseet Marias benægtende Svar paa hendes daglige Spørgsmaal for en Følge af en Aftale mellem de Elskende om at holde deres Forbindelse hemmelig til Oberstens Hjemkomst og givne Samtykke. Hun blev saaledes meget glad over den nævnte Indbydelse, der, som hun sikkert haabede, bebudede en formelig Forlovelsesfest. Til den bestemte Tid pyntede hun sig i sin bedste Stads og gjorde ogsaa Sit til, at Marias Paaflædning skulde blive saa ziirlig og fordeelagtig som mulig, hvorpaa hun med triumferende Mine traadte med den bestedne Veninde ind i Herregaardens Havefal.

Det derværende Selskab var allerede samlet og bestod, foruden Obersten, hans Sønner, Emma og hendes Fader, af en Major, der var fulgt med Obersten paa hans Rejse. Adolph gik med fornøiet Mine sine velkomne Gjæster imøde. Obersten fulgte ham i en lille Afstand. Adolph traadte et Skridt tilbage og præsenterede sin Fader for de nys Ankomne. Med Behag lod

Obersten sine Blikke glide hen over den yndige Skikkelse, der stod for ham, og sagde: „Jeg har den Ære, min Frue, at“ Mere fik han ikke sagt. Ved den første Lyd af hans Stemme slog Maria sine Dine op paa ham; ved Synet af disse Dine forstummede han selv. „Maria Seeburg!“ raabte han og vilde, skjøndt noget forvirret, gribe hendes Haand. „Wilson!“ udbrød hun med hængende Stemme. Hun blegnede, men syntes at anstrenge sig for at smile og holde sig iveiret, men med Et forsagede al Kraft hende, og hun var falden om, dersom ikke Adolph havde grebet hende i sine Arme. Han selv var dødbleg og skjælvede saa hæftigt, at han neppe var istand til at bære den tilsyneladende Livløse ind i et tilstødende Værelse. Her lagde han hende paa en Sofa og knælede taus, men i rædsom Sindsbevægelse ved hendes Side. Emma og Jomfru Holm vare fulgt med og stræbte ved alleslags Hjælpemidler at kalde den Besvimede tillive. Obersten og Philip holdt Døren paaklem og tittede ind uden at tale. Endelig slog Maria Dine op, rejste sig halv iveiret og saae sig om: „Hvor er jeg?“ spurgte hun med sagte Stemme. Hun foer med Haanden over Panden, som for at samle sine Tanker, og bedækkede derpaa sit Ansigt med begge Hænder. Obersten trak sig tilbage og lukkede Døren stille. Adolph rejste sig og sagde: „Hvorledes er det med Dem?“ — „Nu er det godt,“ svarede Maria,

idet hun tog Hænderne fra Dinene og bestræbte sig for at smile. „Det gjør mig meget ondt, at jeg vist har gjort Uleilighed og Forstyrrelse i Selskabet.“ — „Men Gud bevares! Hvad var det?“ raabte Jomfru Holm: „Hvoraf fik De saadan ondt? Og hvordan var det med Obersten? Blev De bange for ham?“ — Emma brøiede sig mod Maria og sagde: „Vil De ikke nok, naar De har hvilet Dem lidt, gaae ind igjen til Selskabet?“ — „O nei!“ svarede hun som forskrækket: „jeg maa hjem! jeg er ganske syg.“ — Hun reiste sig hurtig, men kunde ikke staae, og sank ned igjen paa Sofaen. „Jeg takker Dem Alle for Deres Omsorg og Godhed; men jeg beder indstændig, at De vil gaae tilbage til Selskabet og lade mig være ene nogle Dieblkke, saa kommer jeg mig snart og faaer Kræfter til at gaae hjem. Veien er jo ganske kort.“ Jomfru Holm paastod, ikke at ville forlade hende. „Jeg følger hjem med Dem,“ sagde hun: „Jeg har desuden ikke No, førend jeg faaer talt ordenligt med Dem.“ — „Naar De vil have det, vil jeg gaae lidt bort,“ sagde Emma og nærmede sig Salsdøren; Adolph fulgte ganske mechanisk og var saa adspredt, at han stude- sede ved at befinde sig omgiven af de Menneſker, han nys havde forladt.

Han kom snart til sig selv ved at høre de Replikker, som bleve vekslede mellem de ældre Herrer. „Jeg for- ſiktrer Dem,“ sagde Obersten, „De er aldeles paa et

falsk Spor i denne Sag. Den unge Dames Fader og jeg have været Uvenner; jeg frygter, at maaskee... at vort Mellemværende har haft en skadelig Birkning paa hans Affairer og derved desværre ogsaa paa Datterens Stilling. Derfor blev hun frapperet ved at see mig. Det gjør mig meget ondt. Det er en nydelig Kone, hun var et Barn, da jeg saae hende sidst. Faderen var en gammel Bjørn og en dum Karl.“ — Majoren, der var en aldrende Mand og en Ven af Obersten, nikkede med et ironisk Smil. „Nei min Ven!“ udbrod Statsraaden: „Det skal du ikke indbilde mig, at Fruentimmer daane, fordi de møde En, der har haft noget Udstaaende med deres salig Papa! Ja! lad gaae, om det var en Anden end dig; men Majoren og jeg, vi kjende nok dine gamle Streger, du Mesterskjelm! Det er nok snarere dit Mellemværende med Datteren end med Faderen, der har skadet Affairerne.“ — Begge Herrerne loe høit, Obersten rystede paa Hovedet med en fortrædelig Mine; Philip, der saae ganske misfornøiet ud, kunde dog ikke bare sig for at smile, især da Emma kastede et sarcastisk Blik til ham, og de verlede nogle hvissende Ord med hinanden.

Nidolph skjælvende af Harm, han forlod hurtig Børset, og kom strax tilbage med Marias forhen anførte Brev i Haanden. Han tog Obersten tilside og sagde: „Læs dette Brev, min Fader! Det er kun skrevet for

mig, og aldrig havde jeg drømt om, at Noget i Verden
 skulde bevæge mig til at give det ud af mine Hænder;
 men nu er det et uomstødeligt Beviis paa den ædlestes,
 reneste Sjæls Uskyldighed, paa en dybt fornærmet Uskyl-
 dighed, som jeg er beredt til at forsvare paa enhver
 Maade. Jeg betroer dette mig hellige Papiir i dine
 Hænder. Læs det, min Fader! og naar du har læst
 det, saa vil du selv bedst vide, hvad du har at gjøre.“
 Med luende Dine og brændende Kinder fremførte han
 disse Ord, og det lod ikke til, at han havde Noget
 imod, at hans Broder, som stod i Nærheden, hørte dem
 og nærmede sig. Obersten stak Brevet til sig med en
 alvorlig Mine; Philip vilde tale til sin Broder, men
 taug, uvis om, hvad han skulde sige; og da Adolph
 hurtigt vendte sig for at forlade Salen, gjorde Philip en
 Bevægelse som for at holde ham tilbage, men standsede
 dog og lod ham gaa.

Han ilede til sit eget Værelse, som en saaret Løve
 til sin Hule, hvor den langt fra sine Forfølgere kan
 udstøde sine Klageskrig. Han kastede sig udmattet i en
 Stol, sprang op igjen og foer som en Rasende op og
 ned ad Gulvet. Hans Fortvivlelse syntes tillige at for-
 virre hans Hoved, saa han ikke var i stand til at holde
 fast paa nogen Tanke. Hans Tjener, et ungt, ham
 inderlig hengivet Menneske, traadte frygtsom ind og
 sagde: „Fru Blume har befaleet mig at hilse Herren og

fige, at hun nu befandt sig saameget bedre, at hun var istand til at gaae hjem, ledet af Jomfruen, der er hos hende. Hun bad Herren ikke at tage det ilde op, at hun ikke formaaede at gaae tilbage til Selskabet, da hun endnu ikke var vel og trængte til No." Ved Marias Hilsen kom Adolph igjen til sin Besindelse, og ved sin hurtige Tankegang begreb han, at Maria ønskede at undgaae videre Opsigt, og følte tillige, at han ikke burde tilintetgjøre denne Bestræbelse. Dgsaa fandt han en Lettelse i at vide hende fjernet fra det herværende Selskab, og da nu altsaa Tjeneren tilføiede, at det allerede var langt over den bestemte Spisetid, tog han alt sit Mod sammen, befalede, at der skulde serveres, og begav sig ind til sine Gjæster, hvor han ved Middagsbordet, med en Kraft, som næsten kunde kaldes fortvivlet, anstrengte sig for at være en artig Vert. Hans Fader betragtede ham med en bekymret Mine, han bemærkede, at han blot lod som om han spiste, men slet Intet nød, uden Viin, hvoraf han tomte det ene Glas efter det andet. Dgsaa Obersten anstrengte sig for at vise sit sædvanlige gode Lune; heller ikke han kunde nyde Noget, og saa snart Maaltidet var endt, fjernede han sig og lukkede sig inde i sit Værelse. Adolph, som ikke længere kunde udholde sin Rolle, foregav, at vigtige Forretninger nødte ham til at forlade sine Gjæster, og bad Philip om i hans Sted at sørge for deres Underholdning. En Spadsjerefart tilvogns

blev aftalt, en Bogn forspændt, og saa Minuter efter var der saa stille paa Gaarden, som der almindeligviis pleiede at være.

Naany tyet hen til sit eensomme Fristed, gjorde Adolph det første Skridt, som fører til Fatning og Mørlighed: han stræbte at see sin Ulykke i Dinene og gjøre al dens Omfang klar for sig selv. „Maria er tabt for mig!“ sagde han: „Hendes første og eneste Kjærlighed lever endnu i hendes Hjerte. Derfor har jeg altid frygtet; og nu, nu seer jeg det for mine Dine. Og denne saa forhadte Medbeiler, som jeg har foragtet og forbandet, som jeg onskede udslettet af Jorden, saa hverken hun eller jeg nogensinde der skulde møde ham, ham have vi mødt! Og denne Wilson, i hvis Navn hvert Bogstav var mig et ondt Tegn, det er ingen Wilson! Indtil Navnet er alting falskt! Det er min Fader, min kjærlige, høit agtede Fader, ... ja meer end Fader: min bedste, min eneste Ven! O Gud! hvilken Skjæbne! Jeg mister ikke blot hende, som jeg elsker og til mit Livs Ende vil elske; men jeg mister ogsaa ham, som jeg fra mit Livs Begyndelse har elsket; jeg mister hende ved ham og ham ved hende! Gives der større Smerte, end at maatte hade Det, man elsker, og at maatte elske Det, man hader! — Men hvortil hjelpe disse frugtesløse Klager? Er jeg forladt af Himmel og Jord? Jeg er dog uskyldig i al denne Forvirring; er det da

ikke usselt, at jeg saa aldeles vil tabe Modet? Det er jo i Ulykken, at en Mand skal vise, af hvad Malm han er dannet. Lad mig betænke mig! hvad kan der skee? Opreisning skylder min Fader den Mistjendte, der for hans Skyld har lidt Saameget, hvis Vre endogsaa ved denne Dags uheldige Sammenstød er fornærmet. Vil han tilbyde hende sin Haand? O Gud! og jeg! og den arme Line og Carl! Jeg tænkte altid, at engang ... O Drømme! taabelige Ungdoms-Drømme! Forsvundne lykkelige Timer! forglemte Eder! I ere som gamle Bøger, kun Faa tage jer frem og læse jer paany. Al Maria! I mine Arme vilde du være mere lykkelig, end i hans. Naar din Skjønhed falmende, vilde jeg ikke elske dig mindre; den Lilie, hvis ranke Stengel bøiede sig mod Jorden, vilde jeg med dobbelt Omhed løfte op og støtte med mine trofaste Arme; jeg vilde finde den skjon i dens ydmyge Nedsænken af det fine Hoved; den vilde synes mig yndig og dobbelt uundværlig i min Frygt for at see den forsvinde. Men han! hans Kjærlighed er ikke som min! han seer ikke Psyken i Sommerfuglen, han fanger den, leger med den, og kaster den langt fra sig, naar Stovet er faldet af dens brogede Vinger. Men Maria elsker ham! Al denne Fortjeneste opveier Alt."

Adolfs Betragtninger bleve afbrudte af en sagte Banken paa hans Dør. Da den ikke var tillaaet, gad

han i sin mismodige Stilling ikke byde den Bankende komme ind. Men da denne Lyd i smaa Mellemrum vedblev, gik han endelig hen og rev Døren op. Langsomt traadte hans Fader ind og sagde med en næsten frygtsom Stemme: „Jeg har længe staaet udenfor din Dør, jeg var bange for at forstyrre dig, derfor gik jeg ikke ind.“ Med mere Fatning tilføiede han: „Kom, min gode Adolff! Sæt dig ned hos mig, og lad os tale sammen som gamle Venner. Det ere vi jo.“ — Han tog Marias Brev frem og leverede det til sin Søn, idet han tilføiede: „Jeg har læst dette Brev med stor Bevægelse og med stor Overraskelse. Ja! hvad skal jeg sige? Jeg staaer jo her som en Synder og har rigtignok Mere at gjøre godt, end der egentlig staaer i et Menneskes Magt. Imidlertid kan jeg dog ikke indsee, at min Brøde er saa gruelig stor, som det lader til, naar man læser denne Beretning, ... uden at jeg dermed vil sige, at den indeholder noget Usandt. Nei langt fra! Hvert Ord, der angaaer mig, er den reneeste Sandhed og har oplivet disse Grindringer, der, som jeg tilstaaer, vare saa godt som udslettede af min Sjæl. Men Herregud! „Hvo som er reen, kaste den første Steen.““ Det var i min Landsflygtighedstid, da jeg nemlig, som du veed, selv gjorde mig landsflygtig, indtil Tiden og Nætfærdigheden havde opklaret den Skygge, der hvilede paa mit gode Navn og Rygte. Suspenderet fra mit Embede, under-

kastet en retslig Undersøgelse, som jeg vistnok ingen Grund havde til at frygte, var jeg dog i en saa kjedsommelig Stilling, at jeg ikke gad vise mig, af Frygt for at vække en ubehagelig Opmærksomhed. Hvor jeg derfor opholdt mig hist og her i det nordlige Tydskland, gav jeg mig for Fremmede og Ubedkommende et eller andet Navn, som faldt mig ind. Saaledes kom jeg til Navnet Wilson i den heri omhandlede Sag. Med Kjøbmanden, som udbetalte Pengene til den gamle Seeburg, havde jeg truffet en saadan Overenskomst, at han ikke nævnde mit virkelige Navn for denne Philister, — thi som en saadan maatte jeg, allerede inden jeg saa ham, betragte en Mand, der sendte sin unge Datter ene og ubeskyttet til det Sted, hvor jeg første Gang saa ham. Den Scene, hvortil jeg var Bidne, Pigebarnets Opsørjel og Skjønhed, maatte naturligtvis opvække ethvert Menneskes Deeltagelse. I den bedste Mening nærmede jeg mig hende. Men ved vort næste Møde traadte hendes uskyldige Kjærlighed saa klart frem for mig, at det var mig umuligt at modstaae den Fortryllelse, som greb mit hele Væsen. Jeg forelskede mig ordenlig i dette Barn, og som jeg var uden al Glæde og Opmuntring, overgav jeg mig ubetænksom til den Lykke, som jeg følte ved at see et saa uskyldigt Hjerte saa indtaget for mig. Denne Ubetænksomhed er min eneste Brøde; thi Gud veed, at ingen Plan, mindst en strafværdig, opstod i mine Tanker;

heller ikke lod jeg mig noget Dieblif ved hendes Side overraske af min indre Fristelse. Og her maa jeg ogsaa, Sandheden til Gode, bekjende, at der i al den Hengivenhed, som den unge Pige viste mig, dog var Noget, som jeg ikke veed at nævne eller beskrive, men Noget, som maatte holde den Ryggesløfeste i Afs. Da hendes dumme, raae Fader med plumpe Hænder greb ind i dette vort stille Forhold, fornærmede han mig og opirrede mig i saa høi Grad, at al anden Følelse i det Dieblif forstummede. Siden, i roligere Stemning, ængstede jeg mig ved at tænke paa Datteren. Men hvad skulde jeg gjøre? Gaae ind paa hans Forslag, forlove mig med et Barn, som var yngre end min yngste Søn, med en — trods alle sine Fortrin — efter Verdens Fordringer ubetydelig lille Pige, med saadan en Faders Datter! Ovenikjøbet som tvungen af denne Grobian! Hvor latterlig vilde jeg ikke staae i Verdens, i mine Børns, i mine egne Dine! — Jeg var nødt til at reise hjem næste Aften, jeg erkyndigede mig inden min Afreise om Maria, men den Ven, jeg sendte i dette Grinde, kom tilbage uden anden Efterretning end den, at Faderen havde opgivet sit Bo og sat sin Datter i Huset hos en Paarørende. Inden Aften sendte han den Sum, jeg havde laant ham, tilligemed et grovt Brev. Jeg kom hjem; jeg havde nok Andet at tænke paa, og andre

Gjenstande og Forhold bragte hiin Begivenhed efterhaanden i Glemsel. Dog har jeg et Par Gange i Brevet til min Ven i Hamborg forespurgt mig om Maria, men forgjæves. Nu staaer hun idag uventet for mine Dine! Ti Gange smukkere, end i hine Dage, og dog ganske den Samme! Det Blik, hun fæstede paa mig, inden hun blegere og blegere sank hen som forfærdet ved Synet af mig, dette Brev, du har ladet mig læse, har oplivet, ja jeg kunde sige opflammet til virkelig Ild den Kjærlighed, som fordem var Glød. Jeg har kostet hende Smerte og Taarer, for min Skyld er hun bleven miskjendt. Ja endogsaa det lille Optrin idag giver skadefroe Tunger Leilighed til at styre deres Lyst. Jeg er hende en stor Erstatning skyldig, og ifølge baade min Samvittigheds og mit Hjertes Tilskyndelse vilde jeg allerede have været hos hende for at bønfalde hende om at modtage min Haand, dersom ikke en eneste Betragtning havde holdt mig tilbage: Du har elsket hende! hun er maaskee endnu Gjenstanden for dine Forhaabninger! Skal din Fader være din Medbeiler? Kan du uden Bitterhed see hende i et saa ganske andet Forhold til dig, end det du havde tænkt og ønsket?"

Under hele denne lange Replik havde Adolph siddet med Dinene hæstede paa Gulvet og forslagne Arme, uden allermindste Bevægelse. Efterat Obersten havde ophørt at tale, forblev han endnu i denne forstenede Stilling.

„Svar mig, min Søn!“ sagde Obersten: „Din Fader har talt til dig som en Ven og fortjener dog et Svar.“ — Adolph foer sammen, som om han vaagnede af en Drom. Efter et Suk, der lød, som om han hentede det fra et Dyb af Smerte, sagde han: „Alt! hvad skal jeg svare? Sæt dig selv i mit Sted! Hvad der idag er hændet, er Noget, jeg mindre havde tænkt mig, end at Himlen kunde falde ned. Men... jeg har hørt Alt, hvad du nys sagde, jeg har forstaaet hvert Ord, ja jeg havde allerede tænkt mig noget Lignende. Du har Ret! du skylder hende en stor Erstatning, og du kan give den; thi hun... ja hun elsker dig. Hun har lidet længe nok, lad hende nu blive lykkelig! Jeg elsker hende høit nok til selv at ønske det. Og desuden hvad Ret har jeg ialfald til hende? Du har jo læst hendes Ord. Min vilde hun jo dog ikke blive!“

Med et Udbrud af Glæde og Omhed greb Obersten hans Haand: „Du kjender jeg min Adolph igjen!“ — Adolph vendte sig fra ham: „O min Fader! tilgiv mig, jeg kan ikke i dette Dieblis gjengjælde din Kjærlighed. Heller ikke kan jeg blive her og være Vidne... Jeg reiser bort i denne Time. Lad det ingen Opsigt gjøre. Alle vore Bekjendte vide, at jeg har havt Forretninger med vor Slægt i Holsteen. Siig dem Alle, siig Maria, at en uventet Efterretning nødte mig til strax at reise derover. Men jeg reiser ikke derhen, jeg reiser omkring,

hvor Vinden driver mig. Naar jeg har fattet mig og
 tilkæmpet mig nogen Nødsighed, kommer jeg tilbage.
 Imidlertid beder jeg dig, ikke at vente Brev fra mig og
 heller ikke skrive mig til. Jeg ønsker at være fuldkommen
 uvidende om Alt, hvad der foregaaer her hjemme. Jeg
 vil ikke erfare det, førend jeg kan taale at see det med
 egne Øine." — "Som du vil, min Søn! Alt, hvad
 du ønsker, skal jeg rette mig efter. Er der ellers Intet,
 hvori jeg kan tjene dig? Har du Penge nok til Reisen?"
 — "Jeg takker dig, jeg har Penge. Jeg har igaar
 faaet endeel udbetalt. Jeg har blot endnu Noget at
 arrangere med Forvalteren for min Fraværelsestid; min
 Tjener skal imidlertid pakke ind og gjøre sig selv færdig
 til at følge med mig." — "Naar sees vi igjen?" —
 "Det veed kun Gud." — "Du saa farvel, min kjære
 Søn! Vil du dog ikke omfavne mig til Afsked? Er
 du vred paa mig?" — Adolph vendte sig mod Obersten,
 han saae Taarer i hans Øine; han kastede sig i sin
 Faders Arme og trykkede ham med krampeagtig Hæftig-
 hed til sit Bryst. Derpaa rev han sig løs, trak hurtig
 og stærkt i Klokketrængen og ilede ind i sit næste Bærelse.
 Obersten gik tilbage i sit, og efter halvanden Times For-
 løb saae han sin Søn kjøre ud af Gaarden med sin
 Tjener, der kjørte Hestene for den lille Vogn, som
 Adolph pleiede at benytte til sit eget Brug.

Støttet paa Jomfru Holms Arm havde Maria

naaet sit Hjem, ikke uden Møie, thi hun følte sig ikke blot meget mat, men en feberagtig Gysen og Hede flød igjennem hendes Aarer. Hendes snaksomme Beninde kunde tiltrods for sin Deeltagelse dog ikke holde sig fra at bestorme hende med tusinde Spørgsmaal. „Hvor alt Dette ængster mig, bedste Frue! Der er bestemt Noget, som er galt fat! Gud hjælpe os! skjul det dog ikke for mig, ihvad det saa er. De kjender Oberst Lidner? Men hvorfor har De aldrig sagt det enten til mig eller til hans Søn?“ — „Fordi jeg ikke kjendte ham under hans virkelige Navn.“ — „Jh Gud forbarme sig! — Ja Obersten har rigtignok Ord for at være en fæl En. Men siig mig nu, kjære Beninde, — De veed, jeg holder af Dem og er Dem tro — det seer dog ud, som... jeg er rigtig bange for, at den Oberst... at han, vilde jeg siige, er en gammel Kjæreste.“ — „Alk nei! ikke en Kjæreste, men... i min første Ungdom har jeg truffet Obersten og“... „Og De have elsket hinanden, ikke sandt?“ — „Ja jeg troer, at... jeg har elsket ham.“ — „Naa i Guds Navn! Men hvordan gik det da videre?“ — „Min Fader og han bleve Uvenner. — Men kjære Holm! Jeg er virkelig saa syg, og den hele Historie er saa lidet interessant eller betydelig, at jeg umulig i dette Dieblis kan siige Mere derom. Og i det Hele er der ikke Mere at siige, end hvad jeg har sagt, og det er sandt.“

Jomfru Holm opsatte nu til en anden Gang at forske mere i denne Sag, som hun dog foresatte sig ikke saa let at slippe. Maria havde lagt sig i en Sofa, og da hun ønskede at være ene, lod hun, som om hun sov. Jomfru Holm forlod Værelset, og da Maria troede sig useet af menneskelige Dine, gav hun sit ængstede Hjerte Luft i en Strøm af Taarer. En Bevægelse i Værelset bragte hende til at see sig om, og nu opdagede hun den lille Lise, der stod ved hendes Hovedgjerde ganske stille, medens store Taarer flød ned ad det barnlige Ansigt. „Min Lise!“ udbød Maria, og rakte Armen ud for at trække hende til sig: „Hvorfor græder du?“ — „D Moder! fordi du græder, fordi du er syg. Jeg er gysselig bedrovet! jeg er saa bange! jeg veed ikke hvorfor. Victor er gaaet hen til Forvalterens Børn. Jeg var alene hjemme hos Stine, og det kom mig for, som om du ikke mere kom hjem til os, og saa blev jeg saa angst.“ Maria løftede den lille Pige op til sig, omfavnede og trøstede hende; hun lagde hendes yndige Hoved ved Siden af sit paa samme Pude, og det syntes hende, som om Barnets kjærlige Nærhed virkede beroligende, saa hun tilsidst virkelig faldt i Søvn.

Hun blev vækket af Jomfru Holm, der sagte tog hendes Haand og med et meget fornøiet Ansigt sagde: „Naa min rare lille Frue! Om Forladelse, at jeg vækker Dem af Deres søde Søvn! Men her er Nyt!

meget godt, fortræffeligt Nytt! Her er et Besøg til Dem. Hvem mener De vel? Obersten staaer derude og beder om endelig at faae Dem itale. Ja man maa sige om Oberst Lidner, hvad man vil. Et uimodstaaeligt Menneske er han. Han sagde til mig: „Kjære Jomfru Holm! Vi To ere jo gamle Bekjendte. Tal et godt Ord for mig! Forskaf mig en halv Times Audiens hos Deres smukke Veninde! Det er mig af yderste Vigtighed at tale med hende.“ — Seer De, min Bedste! Saadan en Mand er Vorherre! Alting kan endnu blive saa grumme godt. Ja Mennesket spaaer, men Gud raader.“

Under denne Tale var Maria staaet op fra sit Leie og havde rettet paa sit halv nedfaldne Haar og indsvøbt sig i et Shawl, der indhyllede hende fra Top til Taa. „Bed Obersten at komme ind,“ sagde hun med noget skjælvende Stemme, og meget fornøiet løb Jomfru Holm strax til Døren og aabnede den med en dyb Meien. Den ranke, endnu skjønnne Mand traadte besteden ind. Den lille Lise, som ved Jomfru Holms Haand forlod Bærelset, kastede iforbigaaende sine store blaae Øine op paa den glimrende Fremmede, der med et venligt Nid lod sit Diekast flyve forbi det deilige Barn.

Hurtig ilede han mod Maria, der gik ham nogle Skridt imøde; han greb hendes Haand; med et ubeskri-
veligt Blik saae de tause paa hinanden. Maria gjorde en

Bevægelse for at byde ham tage Plads ved hendes Side i Sofaen; men han tog en Stol og satte sig ligesom hende. Længe talte de sammen.

Da han var gaaet, syntes Maria ganske afkræftet; hun indlod sig ikke paa noget egentligt Svar paa Jomfru Holms Spørgsmaal, men søgte Hvile, hvortil hun sagde, at hun høilig trængte.

Næste Formiddag kom Obersten igjen. Han og Maria havde atter en lang Samtale, og da han gik, bemærkede Jomfru Holm med Glæde, at han med Varme kysjede hendes Venindes Haand og trykkede den til sit Bryst.

Den følgende Dag sendte han efter Marias Onske Adolphs Reisevogn, hvori denne Ven havde bragt den lille Familie ud til sin Gaard, og hvori den nu uden ham fjørte tilbage til Kjøbenhavn og igjen betraadte sin ydmyge Bolig paa Toldbodveien.

Tolvte Capitel.

Det var atter Juleaften. Adolph kjørte ad Kongeveien og saae i Skumringen Kjøbenhavns Taarne i den taagede Horizont. Indsvøbt i sin Kappe, med sin Winterhue dybt nedtrykket over Panden sad han i sin lille letbepakkede Vogn ved sin Tjeners Side, som kjørte de hurtigt ilende Heste. „See engang, hvor de skynde sig! De veed ordenlig, at Hjemmet er nær, og det er kjært saagar for de stakkels Dyr,“ sagde Tjeneren med en Tone, som viste, at han selv var af samme Mening som Hestene. „Ak!“ sukkede Adolph ved sig selv: „Det er jo ogsaa denne uforklarlige Længsel efter Hjemmet, som driver mig her tilbage. Og nu, da jeg seer disse velbekjendte Taarne, er det, som om de vinkede til mig og raabte: Vend om! Vend om! — Nei! jeg vender ikke om! Feige Hjerter! hvad frygter du? Har jeg ikke sagt mig selv hundrede Gange, hvorledes jeg vil finde Alting her. Hun er min Stedmoder, eller er nær ved at blive det! Hvorfor kan jeg ikke see det ligesaa godt som vide det? Er der ikke altid en Lægedom i Vissheden, i Sandheden, i den Selvtilfredshed, man føler

ved modig og værdig at bære sin Ulykke? Og hvilken Qual har ikke Længslen været for mig! hvor har jeg længtes efter hende! efter at see hendes Dine, høre hendes Stemme! Hun har mig dog kjær! Med for-
doblet Benskab vil hun nu søge at trøste mig. Men Maria min Stedmoder! Egoistiske Betragtninger! Lige-
meget! hun vil være glad og lykkelig. Skal jeg misunde min Elskede? — Og min Fader! Savnet af mig har bedrøvet ham, har staaet som en mørk Skygge i al hans Lyksalighed, det veed jeg vist, skjøndt Ingen har sagt mig det. Frisk Mod! jeg vil see dem Begge! jeg vil vise Maria, at min Kjærlighed ikke var af dæmonisk Natur.“

Ndolphy vilde dog ikke kjøre lige til sin Faders Huus. Han steg af i en Gæstgivergaard, klædte sig om og ilede nu gennem Gaderne til det velbekjendte Huus. Det var en mørk Aften. Den matte Flamme i Gadelygterne svævede for Vinden. Med bankende Hjerter saae Ndolphy op til Binduerne paa det gamle Hjem. Der var stærkt oplyst. Nye pragtfulde Gardiner i forskellige Farver vare trukne sammen og skinnede som Transparenter ved de mange Lys indenfor. Han stod lidt stille, inden han kunde slynke Mod til at ringe paa Porten. Hurtig sprang den op. Ogsaa den og Trappegangen vare usædvanlig oplyste. Ndolphy sneg sig sagte

over Gaarden og op ad Bagtrappen. Ogsaa her tydede Alt paa Festlighed, Dørene bleve revne op og i mellem Kjøkkenet og Værelserne. Tjenere førte frem og tilbage. En af dem nærmede sig den Kommende. Det var Oberstens egen gamle Tjener, der, saasnart han gjenkjendte Adolph, høirostet udbød: „Naa Gud skee Lov! Kjære, gode Hr. Lidner! Nu vil den rette Glæde først begynde.“ — Adolph thysede paa ham og bad ham fordetforste at lyse ham ind i hans fordums Værelse. — „Ja med største Fornøielse, det staaer saamænd til Dem, ligesom De forlod det.“ — Da de nu ganske stille og ubemærkede vare ankomne der, sagde Adolph med noget usikker Stemme: „Som jeg mærker, er der nok Selskab her i Huset iaften?“ — „Ja vi have stort Middags-selskab iaften. Jeg siger iaften, for de gif tilbords ved Lys, og ere nok netop ved Desserten. Brylluppet igaar gif for sig i al Stilhed, men Brud og Brudgom vare ikke mindre glade for det. Men De kan troe, at Obersten savnede Dem i al Glæden. Da jeg havde klædt ham paa, sagde jeg, som sandt var: Naa Gud veed, at Herren seer ud, som De var ikke mere end tredive Aar. Den nye Uniform klæder Dem ganske imageløst, og Fornøielsen gjør vel Sit, thi jeg veed da, at Obersten er tilgavnst fornøiet. — Men veed De saa, hvad han svarede? — Ja, sagde han: havde jeg bare min Søn Adolph her, saa skulde jo denne Dag vistnok være mig glædelig.“

— „Nu vel! saa gaa og siig ham, at hans Søn Adolph er her. Men siig det, saa Ingen hører det. Bed ham komme herind, at jeg kan tale med ham. Jeg er ikke klædt til at gaae i et Selskab som dette.“ — „D! De er meget god, som De er! De maa endelig gaae ind og see den deilige Brud. Ja De kjender hende jo og veed nok, at hun er smuk, men idag er hun vist endnu smukkere, end nogentid før.“

Da Adolph blev alene, følte han alt sit Mod at forlade sig. Han satte sig ned, thi han syntes at Stuen løb rundt med ham. Det varede ikke længe, før Obersten hurtigt kom ind i Bærelset, ilede til sin Søn, omfavnede ham og sagde rørt og glad: „Velkommen! tusinde Gange velkommen, min Adolph! Kom ind med mig til vort Selskab, saa vil jeg først mærke, at vi helligholde en Familiefest.“ — „Kjære Fader! forstaaen mig! For iaften er det mig Glæde nok at have seet og omfavnet dig! Imorgen skal jeg komme! Al! jeg troede mig saa stærk; men Synet af denne Festsilighed... jeg veed ikke... bær over med mig!“ — „Hvad mener du? Kan du blive forstemt over din Broders Lykke?“ — „Min Broders? Hvad siger du?“ — „Ja veed du ikke, at din Broder igaar havde Bryllup med Emma?“

Adolph stod et Dieblit som stum. Hans Kinder farvedes med en pludselig Rødme. Endelig stammede han: „Det var min Broders og Emmas Bryllup? Ikke

dit og" ... „Og Marias? Var det ikke saaledes, du vilde sige? Men Gud bevares! Har du da ikke faaet mit Brev, som jeg sendte til Hamborg to Dage efter din Afreise?" — „Nei! jeg har slet ikke været i Hamborg, jeg har reist omkring i Sverrig og Norge." — „Naa, der seer du de gode Følger af dit Forbud mod alle Brødre og Efterretninger fra Hjemmet. Jeg brød mit Løfte for at bringe dig en Trøst, som jeg troede, du behøvede, den nemlig, at Maria strax gav mig en formelig Kurv." — „Hvorledes? Hun har afflaaet din Haand! Er det muligt? Jeg troede sikkert, at hun elskede dig." — „Ja sandt at sige, det troede jeg med. Og ganske paa det Nene er jeg ikke heller, hvad denne Sag angaaer, undtagen i det Punct, at hun har sagt mig et afgjørende Nei, det er reent og klart." — „D kjære Fader! fortæl mig, hvad hun har sagt! Siig mig Alting!" — „Nu have vi ikke Tid! Selskabet savner mig." — „O! det trænger mindre til dig, end jeg. D let mit Sind med dine Ord! du veed ikke, hvor jeg har kæmpet med mig selv, hvad jeg har lidt."

„Nu ja! Det er snart fortalt. Og jeg skal fortælle dig det Hele ærligt, saaledes som det er forekommet mig. Da jeg samme Aften, du reiste, gik hen til hende, var jeg varm om Hjertet. Jeg havde ordenlig inddruffet et sødt Sværmeri af hendes Brev til dig, som jeg nys havde læst. Bøn om Tilgivelse for det meget Ondt, jeg

mod min Willie havde tilføiet hende, Kjærligheds-Erklæringer, brændende Ønsker strømmede over mine Læber. Jeg havde i det Dieblisk aflastet tredive Aar af min Alder. Hun hørte paa mig taus og stille, men dog med kjendelig Bevægelse, hun saae paa mig med disse ubeskrivelig fortryllende Bine, hvori jeg troede at læse det ønskede Svar, og det lod, som om hun samlede sine Tanker, inden hun svarede mig med en Stemme, saa mild, saa sød, at jeg synes endnu at høre den. Hun takkede mig, sagde hun: den Dag vilde hun stedse ansee som et lykkeligt Vendepunct i sit Liv, da jeg ved mit smigrende Tilbud, ved min uforstillede Godhed havde overbevist hende om, at jeg ikke foragtede eller forsmaaede hende, en Tanke, der altid havde nedtynget hendes Sjæl, naar hun i bedre Dieblikke havde vovet at hæve sit Hoved. Hun havde Intet at bebreide mig; da jeg havde læst hendes Bekjendelser, var hendes Sindelag mig bekjendt, og hun havde Intet videre at tilføie. Men at give mig sin Haand, det afflog hun aldeles. „De veed det,“ sagde hun, „Deres Søn elsker mig. Bevare mig Gud fra at staae som en ond Genius imellem Fader og Søn, fra at forstyrre saa helligt et Forhold! Desuden kunde jeg aldrig være glad ved Noget, der bedrovede Adolph Lidner. Han er det Edleste, jeg kjender, og hvad jeg har nægtet ham, skal jeg aldrig tilstaae nogen Mand.“ — Jeg vil bekjende for dig, at jeg i min berusede

Stemning var saa lidt Fader, at jeg vovede at bestride hendes Grunde og at udhæve min Kjærlighed og min Smerte; men hun svarede: „Disse Følelser vilde engang forsvinde, men de, som binde Dem til en elsket Søn og ham til Dem, ere indgroede i Hjertet og kunne aldrig udrides af det.“ — Nu! jeg gik hjem — og i Natens Stilhed slog jeg Vand i Blodet og — Gud skee Lov! i det tre og halvtredstyvende Aar doer man da ikke strax af Kjærlighed. Jeg tænkte paa dig, paa det Ansigt, hvormed du forlod mig, Noget, som jeg aldrig glemmer; og da nu heller ikke jeg vilde være tabt bag af en Bogn, gik jeg til hende den næste Formiddag, og prøvede at tale til dit Bedste. — Jeg nægter ikke, at det kunde være mig tungt nok at see hende som min Svigerdatter; thi lidt forelsket i hende er jeg bestandig, jeg vil ikke lyve. Imidlertid, du vilde vel leve ude paa din Gaard, jeg her i Byen, jeg havde jo ikke nødig at see stort til hende. Noget af Dette var jeg ærlig nok til at sige hende, og meente forresten, at naar man havde en saadan Hengivenhed for en Mand, som hun yttrede for dig, saa var det meer end Nok til et lykkeligt Ægteskab. Men heller ikke heri vilde hun indlade sig. Hun elskede dig, sagde hun, med trofast, søsterlig Kjærlighed, og kunde ikke ansee dig, uden som en Broder. — Nu vaagnede igjen den gamle Aldam. Naar det ikke kunde nytte at tale for dig, tænkte jeg, saa havde jeg vel Lov

at tale for mig selv. Det gjorde jeg, jeg talte mig ind i en saa lidensskabelig Hæftighed, at jeg fortjente at være en tyveaars Ungling. Men med et Ilvor, ja med en Bærdighed, som jeg ikke havde kjendt hos Maria Seeburg, sagde Maria Blume mig et afgjørende Nei. Seer du har du den hele Historie. Hun ønskede at reise hjem næste Dag, og jeg sagde hende Farvel med en egen veemodig og kjærlig Kryben om Hjertet. Siden har jeg ikke seet hende; men som sagt: Feberen har saa temmelig lagt sig. Gud skee Lov for Glemmekunsten! Det er ikke den ringeste af de skønne Kunster. Men følg mig nu til Selskabet! Jeg veed, de blive Alle glade ved at see dig, skjøndt Ingen er saa glad derved som jeg.“

„Som du vil, kjære Fader!“ svarede den til et nyt Liv opvaagnede Adolph: „Men siig mig dog een Ting endnu! Emma har ægtet Philip! Er hun glad derved?“ — „Ja det lader til det; det er virkelig en besynderlig Forandring, der efterhaanden er foregaaet i de to Personers Forhold. Han var tilforn saa ydmyg, og hun saa stolt, nu derimod synes hun ganske at rette sig efter hans Willie med qvindelig Eftergivenhed, medens han derimod er stolt af sin Lykke. Forresten tilbeder han hende og mener, at alle Andre bør gjøre det Samme. Jeg haaber vist, at de blive meget lykkelige sammen, og Statsraaden har sat dem i fortræffelige Omstændigheder, hvad Udkomme angaaer, og indrettet Alting for dem paa

det Prægtigste.“ — „Nu Gud skee Lov! Af inderste Hjerte skal jeg glæde mig over Emmas og min Broders Lykke.“

Med et Ansigt, der virkelig passede til en glad Festlighed, deltog nu Adolph i det muntre Selskab; men efter et Par Timers Forløb bad han om Tilladelse til at fjerne sig, da han foregav at være træet af Reisen. Dog søgte han ikke Hvile, men ilede med hurtige Skridt til Marias lille Bolig.

I de fire Maaneder, som vare forløbne, siden vi forlode denne Beninde, havde hun og hendes Selskabsfæller levet deres gamle arbejdsomme, tarvelige Liv. Den Maria eiendommelige, milde Rolighed var igjen udbredt over hendes hele Væsen. Det ængstede hende imidlertid, at Ingen hørte det Ringeste fra Adolph, eller vidste hans Opholdssted. I Termintiden var hans Forvalter kommen til hende for at udbetale Renterne af den lille Capital, hun havde staaende i Godset. Denne Forretning, sagde han, var udtrokkelig bleven ham overdragen mellem de Befalinger, som Adolph havde givet ham ved sin Afreise. Forresten havde han siden den Dag aldeles ingen Efterretning havt om sin Herremand. Denne Forvalter, en godmodig Mand, der fra det korte Ophold paa Godset kjendte de to Fruentimmer og gierne talte med dem, følte sig vel tilmode ved deres gjæstfrie Modtagelse og blev snaksom. Blandt Andet sagde han, at

det var ham paalagt af Line Jensen, at bringe Fru Blume de kjærligste Hilsener. Han fortalte ved denne Leilighed endnu en heel Deel om Carl, hvor kjært dette unge Menneske var for Adolph, hvormeget Denne stode paa ham, saa at han endog saa havde overdraget ham et Overopsyn med en Deel af Godssets Bestyrelse. „Han behandler ham,“ sagde Forvalteren, „som en Søn og Arving. Og det forstaaer sig,“ tilføiede han, „det er jo ikke heller underligt, naar man veed, hvem denne saakaldte Carl Jensen egentlig er.“ Med største Glæde greb Jomfru Holm denne Yttring for at spørge: „Ja hvem er han da egentlig? En Søn af Hr. Adolph Lidner kan han jo dog ikke være?“ — „En Søn! Nei paa det Lav! Men en Broder, seer De, det er han, imellem os sagt; thi man taler ikke gjerne derom, hvorvel det just ikke er nogen Hemmelighed. Al Herregud! Det kan nu være en atten Mars Tid siden. Det var i den forrige salig Herres Tid. Da kom Obersten ud at besøge sin Svoger, thi hans salig Frue var en Søster til salig Justitsraaden; Obersten var Enkemand, men ganske ung endnu, og et deiligt Menneske... ja han er da en smuk Mand endnu for den Sags Skyld. Han forelskede sig nu og det tilgavns i Degnens Datter Line, der rigtignok ogsaa var det smukkeste Pigebarn, man vilde see. Jeg var dengang en ung Knøs og gif min Fader tilhaande; thi før mig var min Fader Forvalter paa Godset, og

jeg husker det nu saa grangibelig, som det var idag, at naar jeg om Aftenen gik hjem — thi vi havde just den Sommer noget Arbeide i de Marker paa hiin Side Skoven — naar jeg da — vilde jeg sige — gik hjem om Aftenen, saa jeg altid Obersten, som dengang kun var Capitain, hvordan han gik i sin lysegraae Frakke og luskede omkring Degnens Huus, for at see, om Vindues skoddet var lukket i den Gamles Sovestue, thi saa vidste han, at Degnen var iseng, for han var daarlig det stakkels Skrog og gik tilfængs Klokken otte, halv ni; saa gik Oberstens Sol op. Ja jeg har tidt takket Gud, fordi han løste op for den stakkels Fader, inden han erfarede Datterens Tilstand; thi Pigen var hans Dødsstuen. Og det er saamænd ogsaa den Dag, idag er, et meget rart Fruentimmer. Herregud! Vi ere alle Menneker. Det er da ellers underligt nok med saadan gammel Kjærlighed! Naar Line Jensen hører, at Obersten ventes ud paa Gaarden — som sjeldent skeer — saa kan hun ikke blive i sit Huus; hun kan ikke taale at see ham; saa reiser hun bort til et Sted et Par Mile borte og tager Sønnen med sig; og alligevel siger min Kone, som hun meget omgaaes, at hun har endnu Saameget tilovers for Obersten, at naar hun bare hører, at han har en Snue, saa græder hun, og et Par Gange, da der gik det Nye, at han vilde gifte sig igjen, creperede det hende saadan, at hun ordenlig blev syg, det kunde hun ikke

taale, ihvorvel det vist aldrig er faldet hende ind; at hun kunde blive Fru Oberstinde; til saadanne Tanker er hun altfor fornuftig. Men det synes mig dog, at Sønnen burde Obersten see. Det er ret curios, hvor han ligner vores Hr. Vidner, og jeg kan dog ikke sige, at Hr. Vidner ligner sin Fader." — "Jo vist har han Lighed med Obersten," sagde Jomfru Holm: "Synes Dem ikke ogsaa det, Frue?" tilføiede hun. Maria, hvis Kinder vare bleve purpurfarvede under Forvalterens Beretning, svarede: "Det er aldrig faldet mig ind."

Da hun blev ene med Jomfru Holm, sagde hun: "Erindrer De, gode Veninde, hvor vred De blev paa mig, da jeg endelig maatte bekjende for Dem, at jeg havde afflaaet Oberstens Tilbud? Hvad siger De nu? Maa jeg ikke takke Gud, som bevarede mig fra paa dobbelt Maade at forgribe mig paa hellige Retligheder? Med hvilken Engstelse maatte jeg ikke tænke paa Adolphs Fraværelse, thi for denne Sags Skyld er han dog vistnok reist saa pludselig bort? Og med hvilket Sind maatte jeg møde den bedrøvede Line og hendes Søn?" — "Na hvad!" svarede Jomfru Holm: "Naar man vilde tage det saa noie med Mandfolkene, saa fik ikke Mange af dem enten Kone eller Kjæreste."

Paa den Juleaften, som vi her omtale, lykkedes det Maria bedre end paa den forrige at helligholde denne stjerne Fest som en sand Helligdag for Børnene. Af

et lille Juletræ med smaa Gaver, Kager, Æbler og Lys, vare allerede Lysene udbændte og Herlighederne afplukkede. De af Glæde blussende Børn havde samlet deres smaa Rigdomme paa et affides staaende Bord, de sad nu om Theebordet og nød med inderligt Behag deres Julelage til Theen. — „Grindrer du, Lise! idag for et Aar siden?“ sagde Victor. „Nei,“ tilsvarede han, „det var ikke Juleaften, men Aftenen isorveien, da sad vi ogsaa her og spiste Julelage, men den gode Hund sad imellem os, og fik den største Portion.“ — „Ja gid den var her i aften,“ svarede den lille Pige, „saa vilde jeg med Glæde dele med den. Hvor mon den nu er?“ — „Den er fulgt med sin Herre paa hans Reise,“ svarede Drenge: „Den sad i Vognen ved hans og Tjenerens Fodder, det sagde Peer Rudsfl. Men Gud veed, hvor enten den eller Hr. Lidner holder Jul i aften.“ — Et Suk opsteg fra Marias Bryst og floi til den fraværende Ven. Jomfru Holm var ikke hjemme, hun tilbragte sin Juleaften paa samme Sted som forrige Aar.

Efter endt Maaltid gik Børnene igjen til deres Bord og morede sig med deres Julegaver. Maria tog en Bog og begyndte at læse; men hun lagde den snart fra sig, thi hendes Tanker kunde ikke følge hvad hun læste, de ilede tilbage i Tiden og gjennemgik med stille Beemod Alt, hvad dette forløbne Aar havde bragt. Da ringede det paa Gadedøren. „Gengang! Det maa jo

være til os," sagde Victor: „Skulde Jomfru Holm alt komme hjem? Stine lukker op!... Hør, hvor høit hun raaber.“ — Idetsamme skrabede en Hund paa Stuedøren. Med en glad Anelse fløi Victor hen til Døren, og den kjære Tiger sprang med hæftige Kjærtegn op ad den lykkelige Dreng, medens dens Herre ilede hen til den overraskede Maria. Han boiede sig halvknælende for hende, kyskede hendes Hænder med Taarer i Øinene og sagde: „O Maria! O salige Dieblif! Mige Løn for al min Smerte! Jeg seer Dem igjen, og jeg seer Dem fri! Ingen tilhører De nærmere end mig; o lad mig takke Dem! Alt, Ord svigte mig til at udtale min Tak! Jeg veed Alt! min Fader har sagt mig Alt. Hvor er jeg lykkelig at eie en saadan Veninde, en saadan Søster! thi jeg føler det: Deres Venskab er mere værdt end Andres Kjærlighed, og jeg var utaknemmelig, om jeg forlangte mere end den Lykke, jeg har, en Lykke, hvis Lige Ingen uden jeg kan rose sig af at besidde; thi der gives paa denne Jord kun een Maria.“

Den bestedne Veninde glædede sig usigelig over Adolphys Gjenkomst, og hans sidste Yttringer bragte hende en sand Trøst, da hun ikke tænkte sig, at den øieblikkelige Glæde over at vide hende fri, indgav Adolph disse Ord, men haabede at see det fordums utvungne Forhold vende tilbage. Medens Børnene nu beskæftigede sig med Spil og tildeelte den et stort Stykke overblevet Julekage,

som var bestemt til deres Frokost, paa den kommende Helligdags Morgen, sad Maria og Adolph atter som i forrige Vinter, i stille og fortrolig Samtale. Han forskede ikke videre om den Elskedes Følelser ved Mødet med hans frygtede og dog kjære Medbeiler; det var, som om de paa begge Sider vogtede sig for at udtale det mindste Ord, der efter saamegen Storm kunde forstyrre denne Times rolige Hænblik. Jomfru Holm, som imidlertid kom hjem, blev baade forundret og fornøiet ved at træffe den gamle Huusven. Imidlertid sukkede hun, da han var gaaet, og sagde til Maria: „Ja alt Dette er godt nok! Men Herregud! disse underlige Forhold føre dog til ingen Ting. Jeg spørger tidt mig selv: Hvad skal dog Enden blive?“

Trettende Capitel.

Næste Dag reiste Adolph ud til sin Gaard, men en Uges Tid efter kom han tilbage til Hovedstaden. Nytaarsdag indfandt han sig hos Maria. Det var, sagde han, Marsdagen af deres fornyede Bekjendtskab, en Dag, han ikke nok kunde helligholde. Han bragte smaa Foræringer til Maria, til Børnene og til Jomfru Holm. Den lille Kreds tilbragte igjen en glad Aften. Dog syntes Adolph ikke saa oprømt som sidst; og da han et Dieblig var ubemærket, sagde han til Maria: „Hvad dette forbigangne Aar dog har været for et Aar! Det har havt mere Indhold end ti andre.“ — „Saa tør man,“ svarede Maria, „vel kalde det et godt Aar; thi kun det Indholdsrige er jo Sjælens Element.“ — „Ja med alt Det finder jeg dog, at dette Aar for mig ligner de Fortællinger, som begynde interessant og spændende Forventningen paa det Høieste, indtil det hedder: „Her blev jeg vækket, og det Hele var en Drøm.““ Efter en saadan Historie og efter en saadan indholdsrig Tid er man hjertelig flau og ilde tilmode.“ — Maria saae bedrøvet paa ham og taug.

Da Adolph næste Gang var ene med Maria, sagde han: „Min kjære Veninde! jeg har rigtignok i mine bedste Diebliske foresat mig ikke at berøre en Stræng, som jeg af dobbelt Hensyn burde lade uberørt; men der er et Spørgsmaal i min Sjæl, som Dag og Nat forstyrrer min Ro. Hav Medlidenhed med Deres Ven og besvar det.“ — „Ja kjære Lidner! spørg mig, jeg skal svare. Giv Gud, at jeg formaaede at give Dem den Ro, jeg ønsker os Begge.“

„Lad mig da,“ sagde Adolph, „erindre Dem om den Spænding, hvori vi befandt os hiin ulukkelige Dag, da jeg reiste bort. Jeg vil ikke omtale min Sjæls Tilstand hverken i det Dieblis, eller under min hele Fraværelse. En Hjemvee, en Længsel, som jeg ikke kan beskrive, drev mig hjem. Altting syntes mig taaleligere end denne Landflygtighed. Da jeg betraadte min Faders Huus, forenede sig mange Smaating for at bekræfte den Formodning, at jeg vilde finde Dem som min Stedmoder. Min Fatning forlod mig næsten aldeles, og ved Efterretningen om, at De var fri, syntes mig, at jeg maatte døe af Glæde. Min Faders Yttring, at De for min Skyld, af Gudhed for mig havde afflaaet hans Haand, forhøiede i den lykkelige Stund min Henrykkelse; men kort efter opstod naturligviis andre Betragtninger. De elsker min Fader! ikke sandt? Den varmeste første Ungdomskjerlighed, Sorg for hans Skyld, Fraværelse,

Længsel, Altid forener sig tilbødske for ham; og De selv, Deres Personlighed forener Alt, hvad der behager ham, han elsker ogsaa Dem. Ja, jeg maa og bør sige det: De vilde gjøre ham lykkelig. Skal nu De, kjæreste Maria! De, som har lidt Saameget, skal De for min Skyld opoffre den Lykke, som nu endelig smiler Dem imøde? Deres hele skjønne Liv? For min Skyld ligesom gaae i Kloster? — Og han? Jeg vil ikke lyve, jeg kan ikke lade være med bitter Skinsyge at tænke paa Capitain Wilson, Deres Elskede; men dog er min Fader mig usigelig kjær; han har været mig den kjærligste Fader, den bedste Ven; han er god, han har et ædelt Hjerte — ah! jeg kan ikke staae mellem ham og Dem! Og naar De dog elsker ham, naar han udgjør Gjenstanden for Deres Ønsker og Dromme, hvad kan det da egentlig hjælpe mig, at De ikke ganske er hans? det er De jo dog i Grunden. Ulykksaligt er dette Forhold, dødt er mit Haab og mit Livs Lykke. Hvad kan det hjælpe mig, at de To, som jeg elsker høiest, ere ulykkelige tilligemed mig?”

Taarerne stode i Marias Øine. „O Gud!“ sagde hun: „hvor De bedrøver mig! hvilke grusomme Ord nænner De dog at udtale! Alt tilgiv! jeg føler det Ædle i Deres Handlemaade, jeg veed, De mener det sandt og kjærligt. Jeg vil ogsaa, som tilforn, sige Dem den hele Sandhed. Ja jeg tilstaaer det: Da jeg saa

uventet, saa uforberedet saae Wilson igjen, vaagnede pludselig de Følelser, for hvilke jeg troede mit Hjerte utilgængeligt. Da han om Aftenen kom til mig, og med den samme veemodige Mine, med den samme bløde Stemme, som endnu fra vor forrige Afskedstid stod levende i min Erindring, saa mildt, saa rørende udtalte sin Smerte over de Sorger, jeg for hans Skyld havde udtaaet, da vendte hiin Times Følelser tilbage i min Sjæl. Da han viste mig den Afgjælt, jeg troede at have forspildt, da han tilbød mig sin Haand, som han dengang nægtede at give mig, da var det mig, som om en fornedrende Dom, der var udtalt over mig, blev hævet af en høiere, forsonende Retfærdighed; og at jeg i det Dieblig afflog hans Tilbud, det skete... ja det tilstaaer jeg — fordi Deres Billede traadte imellem os."

"Det er nok! det var, som jeg vel frygtede, et Offer."

"Nei! lad mig tale ud, det var dog intet Offer. En Stemme i mit Hjerte sagde mig, hvad jeg altid har vidst, at der ingen Lykke kunde gives for mig, naar Adolp Lidner led ved den; og en Stemme i min Samvittighed advarede mig mod at indlade mig i et Forhold, som kunde adskille Fader og Søn, — et Tab for Obersten, som jeg ikke kunde erstatte."

"Ne, Maria! saadanne Grunde!"...

"Afbrød mig ikke! lad mig indvie Dem i mine

inderste Tanker! Den Nat, som fulgte paa denne Dag, sov jeg slet ikke. Det blæste stærkt, Grene af Vinranke-
 kerne udenfor Vinduet sloge mod Ruderne, Uglernes
 Skrig lød fra den nærliggende Skov. Med Engstelse
 følte jeg Sandheden af den Yttring, at Natten, beslægtet
 med Døden, taler til os med Stemmer fra en hemme-
 lighedsfuld, mod Mennesket uvenlig Verden, fra hvilken
 Sindet søger Tilflugt i Tanken om Den, som har over-
 vundet Døden og Mørket. I en saadan Stemning taler
 vort bedre Jeg. Min Faders Billede stod for mig i
 hans ydmyge afhængige Alderdom, tusinde forglemte
 Tanker og Forsætter oplivedes i mit Sind; og jeg
 følte, at jeg ikke kunde drage Nande i et Forhold,
 hvorved der klæbde Noget, som ikke var fuldkomment
 reent og frit, saa jeg i min Bøn kunde fremstille det for
 Gud. Da Obersten næste Dag kom til mig, veed jeg
 ikke selv, hvorledes vor fra først af rolige Samtale tog
 en saa lidenskabelig Bending fra hans Side, at han
 forfærdede mig, og det forekom mig, som om Oberst
 Lidner var en ganske anden end Capitain Wilson.
 Stille, næsten veemodig var Wilsons Omhed for mig,
 han talte aldrig om lidenskabelig Kjærlighed, om Smerte
 for min Skyld, begjærede Intet af mig, nærmede sig
 kun som en trøstende, raadgivende Genius, saaledes som
 han fra først af havde viist sig for mig. Ganske ander-
 ledes saae jeg nu den hæftige, forelskede Oberst, og

Wilsons paany oplivede Billede syntes mig i Oberst Lidners Nærhed at opløse sig i en Taage og forsvinde for mig som en Drøm, hvis Gjenstand kun var et Blendværk. Og vel maa jeg takke det naadige Forsyn, som styrede mine Tanker; thi siden den Tid har jeg erfaret, at der lever et Menneske, hvis Rettigheder ere af en saadan Natur, at jeg aldrig vilde trostet mig over at have forsyndet mig imod dem og tilføiet et trofast Hjerte det sidste Saar." — „Hvem mener De? Jeg beder Dem, forklar mig" ... „Jeg har erfaret Line Jensens Skjæbne." — En Pause opstod; endelig sagde Maria, idet hun kjærlig tog Adolphys Haand: „Nu har jeg sagt Dem Alt! De seer nu selv, kjære Ven og Broder! at jeg intet Offer har bragt, at der er Intet, som kan forurolige Dem, at jeg kun har handlet af en indre Nødvendighed."

Adolph drog Veiret dybt, som En, der føler sig lettet og fri. Ja, elskede Maria! ja det er vist! fra Deres Læber strømme Ro og Trost i mit Hjerte. De alene har Nøglen til min Sjæls Jnderste! Deres klare Bæsen forjager de mørke Spøgelsjer, som ofte forfølge mig."

Efter denne Samtale hengik en Tid, hvori Adolph virkelig følte sig noget beroliget. Gode Aftener forenede igjen den lille Kreds; de afbrudte Tegnetimer og Musik-Ovelser gik paany deres Gang. Dog manglede ofte det Bedste: den gamle Frihed og den indre Fred;

thi mangengang hændte det, at Adolph ved et Ord, som blev sagt, en Sang, et Digt, ja ved et Suk fra Marias Byst pludseligt følte sig som greben af en hemmelig Smerte, han ikke kunde skjule. Undertiden gik han da strax bort, ja nogle Gange rejste han imod sin Bestemmelse pludselig ud til sin Gaard. Skinsygens Furie greb ham mangengang, naar han sad hjemme hos sin Fader eller med Denne i sin Broders Huus i muntert Selskab. I mørke Tanker betragtede han taus sin Faders endnu skønne Skikkelse og misundte ham de Gaver, der engang havde indtaget Marias Hjerte. Siden bebrejdede han sig meget disse onde Indskydelser. Naar han da kom tilbage fra Landet, var han altid dobbelt kjærlig og glad, som ved et Gjensyn efter en lang Fraværelse, skjøndt han som oftest kun havde været borte i en Uges Tid. Engang sagde han til Maria: „Jeg maa her tilbage til denne lille Bolig paa Toldbodveien. Jeg er som den Ridder i Balladen, der hver Morgen maatte see sin elskede Nonne skue fra Vinduet ned i Dalen, rolig og englemild. Al maatte jeg, som han, sidde en Morgen og vende mit døde Ansigt mod det Sted, hvor jeg i forventningsfuld Glæde ventede den Elskede!“

Saadanne Ytringer og hele det lidenskabelige Præg af Adolphs Sjælstilstand bedrøvede dybt Maria. Hun fordoblede sin Dymærksomhed for ham, hun undveg Alt, hvad hun troede, kunde saare ham, ja engang, da han i

en særdeles melancholsk Stemning havde forladt hende, gik hun endog saa alvorlig irette med sig selv, om hun ikke burde bebreide sig at forbittre saa ædelt et Liv? om det ikke var Pligt at overvinde den Følelse, der forbød hende at ægte ham? „O Gud!“ bad hun sagte: „Giv mig Lys i mine af ængstende Tvivl omtaagede Tanker!“ Hun foreholdt sig selv hans trofaste Kjærlighed, den Glæde, han vilde føle ved hendes Omhed; og ved en naturlig Ideeforbindelse forestillede hun sig ham istedenfor Wilson i hiin Afskedstime, da hun, siddende i hans Arme, havde vædet hans Ansigt med sine Taarer. Men uvilkaarligt dreiede hun Hovedet bort, som om hun med Skræk vilde vende sit Ansigt fra dette Billede. „Nei!“ hviskede hun, „jeg kan ikke ægte ham! jeg vilde ophøre at elske ham, han er mig i Sandhed en Broder. Ak! jeg seer det med Undseelse: det er ikke nok, at jeg veed, han er den Bedste og Bedste; der er en Følelse, som opstaaer af Intet, der som et Lyn slaaer ned i Sjælen, som den slog ned i mit unge Bryst i det Diezblik, da Wilson stod for mig i Jungfernstieg og kyskede min Haand; men den Følelse kan ikke mere naae mit Hjerte. Men elsker jeg da endnu Wilson? Oberst Vidner elsker jeg ikke!... Adolphys Fader! Carls Fader! der i sin lyssegraae Frakke speidede ved den arme Lines Vindue! Ak Gud! nei! Det er ikke Wilson, og Wilson selv er ikke mere til, ikke engang i mine Drømme. Men

bedrøve ham! O det vilde jeg ikke, om jeg kunde vinde Alt, hvad Verden har at give! Og hvad sagde Emma igaar, da hun besøgte mig? Den gode Emma! nu er hun selv fornøiet og tænkte at fornøie mig. Obersten, sagde hun, havde en Aften i fortrolig Samtale sagt, at paa det ingen Skygge skulde hvile paa vort fordums Forhold, vilde han fortælle hende og Philip om vort Møde i Altona, og siden havde han tilføiet: ""Jeg tør neppe tale om, at en gammel Karl, som jeg, endnu kunde være forelsket; men naar han er det med Maneer, saa behøver han jo ikke at skamme sig; og saaledes vil jeg heller Intet have imod, om hun ægter Adolph; kun vil jeg hverken danske ved Brylluppet eller besøge ham paa hans Gaard!"" — O min Gud! Skulde jeg berøve ham hans Søns Nærhed, hans bedste Ven? forbolde ham — var det end kun een — sorgmodig Dag? — Nei aldrig! — Og Adolph, saa ædel, saa god han end er, saa er hans Skinsyge frygtelig. Han kan ikke taale at tænke, at jeg kunde møde hans Fader, ja han kan neppe taale, at jeg elsker mine Børn. Han var ganske forstemt forleden, fordi jeg vaagede og græd ved min Victors Seng, da han var syg; han bebreidede mig, at disse Børn ere mig det Uundværligste. Nei! hver Tvivl er forsvunden: Moder og Søster, det er min Lod, min Plads her i Verden. Det skal jeg være heelt, og intet Andet."

Fjortende Capitel.

Vinteren var forbi, Foraaret var kommet, men koldt og stormfuldt, og den første Sommermaaned syntes heller ikke at ville ligne den forrige milde og varme Sommer. Adolph havde ligesom ifjor indbudet Maria til at tage sin landlige Bolig i Besiddelse. De siden den Tid forandrede Forhold gjorde hende tilbøielig til at afflaae dette ellers kjærte Tilbud. Det ugunstige Veirslig, Victors kortere Skoleferie, gave hende antagelige Paaskud. Men en Aften kom nu Adolph og bad saa venligt, at hun ikke kunde nægte ham det Løfte for en kort Tid at unde sig og Sine dette Gode. Der var endnu mere end een Maaned til Ferietiden; men man aftalte allerede det Fornødne, endskjøndt Adolph yttrede, at de inden den Tid flere Gange skulde sees. Han var, efter at have faaet Løfte om Marias Besøg, usædvanlig fri og oprømt, talte med Interesse om nye Indretninger, som han havde iværksat paa sit Gods, om sit Venskab for Carl, der ganske gik ind i hans Planer og Ideer, og Maria følte sig lykkelig ved at see ham saaledes. Da han gik, kysede han hendes Haand gjentagne Gange og sagde: „Jeg

har ikke ifinde at blive borte mere, end i det Hvieste en fjorten Dages Tid; men jeg veed ikke selv, hvorfor det forekommer mig, som om der var saa længe, længe, til vi saaledes skulde være samlede igjen."

Efter en tolv Dages Forløb kom et ridende Bud fra Godset med et Brev til Maria. Det var fra Line Jensen, og med Forsærdelse læste Maria, at Adolph laae farlig syg. Lige siden han kom hjem fra sin Udenlandsreise, skrev Line, havde han været særdeles irriteret, adspredt og urolig; ofte havde han i denne kolde, ustadige Sommer vandret eensom omkring i hele Dage, uden at nyde det Ringeste, ja flere Gange var han ved Nattens Frembrud gaaet ud og havde tilbragt den hele Nat under aaben Himmel, undertiden roende omkring paa Aaen, uden at bemærke enten Regn eller Storm. For en otte Dage siden fik han pludselig Feber, som han i Begyndelsen aldeles ringeagtede, og da han endelig lod hente en Læge, havde Sygdommen allerede taget en farlig Vending. Lægen gav ikke synderligt Haab. Den Syge laae i bestandige Feberphantasier, kjendte Ingen af sin Omgivelse, men kaldte uophørlig paa Marias Navn, yttrede den hæftigste Længsel efter hende og gjentog, at naar han saa hende, vilde han strax blive helbredet.

"Jeg maa reise strax!" raabte Maria: "Hvert Øieblik er mig kostbart." — Hun bad den Bondefarl, som bragte Brevet, om at see at forskaffe hende en Leilighed

med en eller anden Bogn, som skulde til den Egn. Han gik med Løfte om snarest muligt at komme tilbage og bringe Bæstet. Jomfru Holm var ikke hjemme. Maria betænkte nu de nærmere Anstalter til sin Reise. Den første Banskkelighed mødte: Uden Penge kunde hun ikke reise, og hendes egen saabelsom Jomfru Holms Kasse var for Diebliffet næsten aldeles tom. Med det beklemt Hjertes urolige Hastværk ledte hun i sine Gjemmer for at finde Noget, der kunde gøres i Penge. Der var kun Smaaating af ringe Værd. Det bedste Stykke var et smukt lille Uhr, som var et Arvegods efter hendes Moder, det eneste Minde, som hun gjennem alle Tilfællelser havde bevaret som en Helligdom. Med en veemodig Følelse saae hun paa det: „Jeg faaer kun Lidt for det, naar jeg nu med Gæt vil sælge det, og for mig har det saa stort Værd.“ — Paa Væggen hang et større Uhr, som havde tilhørt den afdøde Blume. Det var meget mere værdt, en meget courantere Vare. Maria saae paa det. „Nei! det er Victors Eiendom. Jeg vil sælge mit eget. Al! lad mig blot see at komme bort. Alt det Øvrige er Smaaating.“ — Med disse Ord tog hun Shawl og Hat paa og skyndte sig til den nærmeste Uhrmager, hvor hun solgte Uhret til en uforholdsmæssig ringe Priis, men som dog var ganske tilstrækkelig til Reisens Omkostninger.

Da hun kom hjem, traf hun Jomfru Holm meget

forundret over at finde Stine isærd med at indpakke sin Frues Tøi i en Mandsej. Den gamle Pige var i overordenlig slet Lune og gjorde sin Beninde de alvorligste Forestillinger om det Urimelige i denne Reiseplan, om de baade økonomiske og conventionnelle Betragtninger, der burde fraraade hende et saadant Foretagende. „Dg hvor skal vi gjøre af Børnene? Dem kan jeg dog ikke tage med i mine Informationer! Skal de blive ene hos den unge Tøs, den Stine?“ — Lise stak i at græde og greb fat i Moderens Kjole, som for at holde hende tilbage. Victor raabte: „Nei! jeg maa følge min Moder. Hun skal ikke reise alene; jeg er en stor og stærk Dreng; jeg skal forsvare og bevogte hende paa Reisen. Dg er vor gode Lidner syg, saa maa jeg ogsaa see ham og pleie ham.“ — „Nu vel!“ sagde Maria, „jeg tager begge Børnene med. Jeg kan overlade dem til Lise, medens jeg selv bliver hos den Syge.“ — „Men betænk,“ sagde Jomfru Holm, „at det rimeligviis er en smitsom Feber.“ — „Ligemeget! Om det saa var Pest, maatte jeg ile til ham, naar han kalder mig. Ak Gud! jeg vilde døe af Engstelse, om jeg blev her.“

De smaa Tilberedelser til Reisen vare snart gjorte, og efterat Maria havde besørget et Bud til Emma for at underrette Familien om Adolfs Tilstand, gik hun med den foromtalte Bondeskarl, der bar den lille Lise, og Victor, der bar Mandsejen, til et Vertshuus langt oppe

i Byen, hvor hun med sine Børn tog Plads paa et umageligt Sæde i en med alleslags Sager fuldpakket Bondevogn. Den ubequemme og udmattende Kjørsel vilde Maria i sin urolige Stemning neppe have bemærket, naar ikke dens umaadelige Langsommelighed havde været i en saa stærk Modsigelse med hendes indre Tilfærdighed. Dagen heldede allerede, og neppe var man kommen en Trediedeel af Veien. Ovenikjøbet sagde Bonden, at længer end til sit Hjem kunde han ikke kjøre hende, men dette laae en halv Miil fra Herregaarden. Maria begyndte at blive bange og fortroed, at hun i sin Utaalmodighed havde valgt denne Befordring og ikke ventet til næste Dag, da der afgik en Postbefordring til en Kjøbstad ikke langt fra Godset.

Det begyndte at regne. Bonden kjørte ind i et Skuur ved en Kro. Han stod selv af Vognen og gik ind i Krostuen. Der holdt flere Vogne i Skuret, men der var mørkt, man kunde ikke skjelne dem fra hinanden. Kort efter kom Bonden ud tilligemed en Mand, der bar en Lygte og nærmede sig Vognen. Med glad Forundring gjenkjendte Maria Forvalteren fra Adolphys Gods og erfarede, at han efter Aftale med Carl var kjørt med Reisevognen for at hente hende, hvilket Line i sin Forvirring ikke havde tænkt paa at besørge. Nu gik det i flyvende Fart det Øvrige af Veien. Underveis søgte Forvalteren at trøste Maria i Henseende til Adolphys

Tilstand; men hun mærkede godt, at han selv var inderlig bekymret.

Det var Midnat, da Bognen holdt ved den store Trappe paa Herregaarden. Carl kom de Ankomne imøde. Han var forgrædt, og svarede kun paa Marias Spørgsmaal med faa taaregvalte Ord. Forvalteren paatog sig at bringe Børnene til Lises Bolig, da Carl sagde, at hun ganske nylig var gaaet hjem efter hans indstændige Anmodning og havde overladt ham at vaage hos den Syge. Ogsaa Lægen var paa Gaarden, men havde lagt sig i et Bærelse nær Patientens. Maria traadte nu, ført af Carl, ind i Adolphi's eget Bærelse, som stødte til hans Sovestue. Den forømtalte unge Tjener og én gammel Stuepige sad Hver i sin Krog, men rejste sig ærbødigt ved Marias Indtrædelse. Med skjælvende Fod betraadte hun nu det Sted, hvor hun skulde see sin lidende Ven. En dunkel Lampe brændte paa et Bord, besat med Medicinflasker og andre slige Ting. Et Vindue stod aabent, og som med ængstelig Urolighed bevægede Gardinerne sig for Blæsten, der ogsaa bragte Lampens Flamme til at zittre. Et Skjærmbræt stod for Sengen, Carl trak det lidt tilside, og Maria nærmede sig den Syge. Han laae ganske stille, døddleg, med halv aaben Mund, hans Bryst hævede sig og sank med hæftig Bevægelse. Ved dette Syn brast Maria i Graad, hun kastede sig paa Knæ ved hans

Seng og vædede Sengeteppet med en Strøm af Taarer. Carl nærmede sig med Medicin og et Glas Vand, som han leverede Maria, medens han løstede den Syges Hoved sagte iveiret og bragte en Skee til hans Læber. Adolphy sank Lægemidlet, og derpaa førte Maria Vandglasset til hans Mund. Hun nævnede sagte hans Navn. Han aabnede Dinene, stirrede paa hende og bevægede Læberne, uden at man kunde høre, om han virkelig talte. Han greb om Glasset og drak, bestandig med Dinene vendt mod det elskede Ansigt. „Jeg troer, han kjender Dem!“ hviskede Carl glad: „O Gud være lovet, at De kom!“ Adolphy laae stille, men det syntes, som om han kjæmpede efter at gjenvinde sin Bevidsthed. Maria havde sat sig ved hans Seng, hans Blikke forlode hende intet Dieblis, og naar hun gik omkring i Værelset, fulgte de enhver af hendes Bevægelser. Han tog Medicin og Drikke af hendes Haand, uden at tale, men dog uden at vende Dinene fra hende. Endelig faldt hans Dine til, som ganske udmattede, og det lod, som han sov. Carl og Maria begyndte at fatte et lidet Haab. Alting i Værelset var stille; man hørte kun den Syges Aandedræt, og Perpendiklens Slag i et Uhr i Stuen, tilligemed Blæstens Susen udenfor og dens Ryl i de slagrende Vinduesgardiner; Carl havde lukket Døren til det ydre Cabinet, hvori de to Tjenestefolk befandt dem; selv satte han sig i en Krog, og da han var udmattet af

Sorg og Vaagen, faldt Sønnen velgjørende over hans unge Dielaag. Ved Foden af Sengen laae Tiger, og rørende var det at see den troe Hund af og til at sætte Forbenene op paa Kanten af Sengen, betragte sin syge Herre med sine kloge Dine og slikke hans Haand, medens en Lyd, der lignede et Suk, steg fra dens stumme Bryst. Maria sad ved Sengen. Med Taarer, med inderlig Bøn til Gud betragtede hun den blege Ben, medens hendes Haand hvilede sagte paa hans Arm.

Det gryede ad Dag, hun rejste sig og gik hen at slukke Lampen. Det forekom hende, som om hun hørte Adolph sagte udtale hendes Navn; hun vendte sig hurtig og saae ham vaagen med smilende Ansigt at række Haanden imod hende. Hun ilede til ham, greb hans Haand og trykkede den med Glædestaarer til sine Læber. „O Maria!“ sagde Adolph med svag Stemme: „De er hos mig! hvilken Lyksalighed! hvor jeg takker Dem!“ — „At jeg er selv lyksalig ved at være hos Dem, ved at turde pleie Dem, ved at see Dem vende tilbage til Livet.“ Med fastere Stemme sagde Adolph: „Nei min elskede Veninde! jeg vender ikke tilbage til dette jordiske Liv. En bedre Verdens Morgenrøde lyser allerede for mig.“ Maria saae paa ham, et forklaret Udtryk omsvævede hans Træl og lyfte ud af hans overordenlig skinnende Dine. Hun brast hæftig i Graad og kastede sig ned, med Ansigtet skjult i hans Teppe. Sagte løftede han hendes

Hoved med sin matte Haand og sagde: „D græd ikke, min elskede, trofaste Søster! Misund mig ikke den salige Fred, som gennemstrømmer mig, en Fred, som jeg ikke kan beskrive, som ikke er af denne Verden, en Forudsølelse af de indre Vinger, som udfolde sig. D lad mig, medens de sidste Sandskorn endnu falde i mit Timeglas, nyde Livets største Gode, det, som jeg ikke skal tabe i Døden: Glæde over min Elskede! Lad mig takke dig, hulde Beninde, elskelige Søster, for al din trofaste Kjærlighed! Nu falde Støvet's Lænker; nu føler jeg en Kjærlighed, som din. D! und mig nu, hvad jeg altid attraaede, aldrig fik: Giv mig et hjerteligt Kys og Favntag til Afsked, og lad mig nærme mig dine Dines Stjerner, at de maae lyse mig til Himlen!“ Han løstede sine matte Arme for at udbrede dem imod hende. Maria tog ham sagte i sine og trykkede et varmt og langt Kys paa hans blege Læber. Et electrisk Stød syntes at gennemfare ham, det var som en stærk Opblussen af Livets Flamme, han slyngede sine Arme fast om den Elskede, derpaa sank hans Hoved ned paa hendes Skulder, et Par Krampetrækk rystede ham, et dybt Suk, og han laae død i Marias Arme. Et dæmpet Skrig undslap hende, Carl ilede til og kaldte Tjeneren og Lægen til Hjælp. Maria var falden afmægtig om paa Sengen, Adolph hvilede endnu paa hendes ene Arm. Carl bar hende ind i det tilstødende Værelse. Man forsøgte alle

Midler for at bringe Adolphs tilbage, skjøndt Lægen strax erklærede, at han allerede den forrige Aften havde vidst, at alt Haab var ude. Da alle Bestræbelser vare forgjæves, lagde Carl med varme, broderlige Taarer det elskede Lig sagte tilrette paa Leiets og lukkede Adolphs venlige Øine, der endnu stode som hævede imod den Elskedes Afsyn. Et Smil svævede om hans Mund. Carl stod længe og betragtede ham med en Blanding af bitter Smerte og stille Andagt.

Lægen, en ung, godmodig Mand, var imidlertid gaaet ind til Maria for at yde hende sin Hjælp. Det varede længe, førend hun vaagnede af sin Besvimelse. Den gamle Stuepige og hele Gaardens qvindelige Personal havde samlet sig om hende. De kjendte hende som deres kjære Herres saa høit ærede Veninde og kappedes om at vise hende Omhyggelighed. Efter Lægens Forskrift bragte de grædende Fruentimmer Maria tilfængs i et fraliggende Gæsteværelse, hvor Line efter en Times Tids Forløb ogsaa kom ind til hende og søgte at dæmpe sin egen Smerte for ikke at forøge den yderst angrebne Venindes. Victor kom sagte ind i Værelset og nærmede sig Moderens Seng. Han havde været inde og — som han udtrykte sig — sagt den gode Hr. Lidner Farvel, og denne Scene havde saaledes virket paa den livlige Dreng, at hans blege og kummerfulde Udseende forfærdede Maria. Hun omfavnede ham og anstrengte sig for at

oplive og trøste ham: „Alf!“ sagde hun og lagde sit trætte Hoved til hans bårnlige Bryst: „Her slaaer endnu et Hjerte, for hvilket det er værdt at leve!“

Mod Middag holdt Oberstens Vogn for Døren. Adolphi's unge Tjener sad bedrøvet paa en Bænk i Gaarden. Han reiste sig og traadte hen til Vogn døren, som Oberstens egen Tjener havde aabnet. „Hvordan er det fat?“ spurgte Obersten. Den unge Tjener svarede kun med sine Taarer. „Hvad siger du?“ sagde den ængstede Fader: „Min Gud! Det er dog vel ikke forbi?“ — „Jo, Hr. Oberst!“ hulkede Tjeneren. — „Luf Vognen igjen!“ sagde Obersten med qvalt Stemme. Han vinkede ad sin egen Tjener, der stod som forstenet ved Siden: „Lad Kudsken vende om og kjøre mig hen til min gamle Major i næste Kjøbstad. Og bliv du her, gode, gamle Lorenz, for at være til Hjælp med hvad som foreskalder. Kom til mig, naar... Du forstaaer mig!“ — Han kunde ikke sige mere, Vognen vendte og kjørte bort, og Lorenz ilede op i Huset og kysfede med tusinde Taarer sin kjære unge Herres kolde Haand.

Paa Begravelsesdagen mødte Philip og nogle faa Beslægtede og Venner. Obersten var ikke tilstede. Den ulykkelige Fader var ikke istand til at udholde Synet af denne hjertegribende Ceremonie. En umaadelig lang Skare af Godsets Bønder, gamle og unge, fulgt af Fruentimmer og Børn, ledsagede med hjertelige Taarer den

forte Kiste, der, baaren af Sognets meest anseete Mænd, og smykket med Blomsterkrandse, bundne af Marias og Lines Hænder, blev nedsænket i den stille Grav tilligemed Sommerens skønneste Blomsterpragt og alle de Taarer, som havde bedugget denne.

Maria, som netop samme Dag havde forladt sit Sygeleie, gik mod Aften med Victor hen til den lille Kirkegaard. De bare Kurve med Blomster og Grønt, hvormed de vilde smykke den friske Grav, over hvilken et skjønt, høit Bøgetræ hvælvede sine Grene. Pludselig satte Victor sin Kurb ned og udbrod: „Alf, Moder! See den stakkels Tiger!“ — Med utvetydige Tegn paa en virkelig Bedrøvelse laae den troe Hund paa Graven med nedsænket Hoved, som et skjønt, levende Monument, fremstillende Trostløsheds Symbol. Maria og Victor ilede hen til Hunden og søgte med Kjærtegn at lokke den fra sin Plads. Den slikkede deres Hænder med en hed Tunge, men veg ikke fra Stedet. En Karl, som opholdt sig i Nærheden, kom hen til dem og sagde, at Hunden var fulgt med Ligtoget, og saasnart Graven var tillastet, havde den lagt sig paa den; at siden Forvalteren og Flere havde søgt at faae den bort baade med Venlighed og Magt, men den havde viist Tænder og ikke været til at fjerne. Høit grædende kastede Victor sig ned til den. Den floge Hund saae paa ham, den reiste sit Hoved og begyndte at bortkysse hans Taarer. Victor slængede sine

Arme om den og kunde ikke holde op at græde; endelig reiste Tiger sig, og det lykkedes Drengens kjærlige Bestræbelser at faae den til at forlade Graven. Som hiin Juleaften bandt han sit Lommetørklæde i Ringen af dens Halsbaand for at holde den fast; den lod ham taalmodig gjøre det, og da han satte sig i Græsset, lagde den sig paa hans Bink ved hans Side og hvilede sit Hoved i hans Skjød.

Maria begyndte imidlertid at udfolde sine Blomster og smykke Graven. Hun laae paa Knæ paa Jorden, ivrig beskæftiget med sit Arbeide. Med Et blev hun vaer, at Obersten ganske stille stod ved hendes Side. Han boiede sig ned til hende, tog hendes Haand og kyskede den uden at tale. Hun taug ogsaa. Derpaa knælede han, ligesom hun, ved Blomsterkurvene, og tog uden videre Omtale Deel i at ordne og plante Blomsterne, medens mangt et Suk, mangt et kjærligt Farvel sendtes fra hans taase, beklemte Bryst til Den, som hvilede nede i Jorden. Den hele Grav saae snart ud, som om et broget Teppe var bredt over den.

De vare færdige og reiste dem, da Obersten idetsamme foer hæftig sammen, blegnede og sagde halv sagte: „Gud! hvad er Dette?“ — Marias Dine fulgte Retningen af hans, og opdagede Carl og Line, der i samme Hensigt som hun vare komne til Graven med Blomster, men ved Synet af Obersten vare isærd med at trække sig

tilbage. Lene var krobet i Skjul bag en Hæk, til hvilken hun lænede sig, uden Kraft til at gaa videre. Carl, som vilde føre hende bort, vendte sig dog endnu engang for at kaste et Blik paa den aldrig før seete Fader. I dette Dieblis mødtes han af Oberstens Dine, der syntes at see den Søn, ved hvis Grav han stod. Maria begreb strax Sammenhængen. Som dreven af en indre Indskydelse, fløi hun hen til Carl, greb hans Haand og førte ham næsten med Magt hen til Obersten. „See Adolphys Billed,“ sagde hun, „hans Indling, hans kjæreste Broder, den store Trøst, som Guds Barmhertighed sender Dem i denne Sorgens Stund!“ — Forbauset saae Obersten paa den unge Mand, der undseelig stod for ham. Pludselig rakte han Hænderne imod ham og raabte: „Kom i mine Arme, min Søn! min kjære Søn! Vær mig i min Adolphys Sted, og jeg vil være dig i hans!“ — Carl kastede sig i hans Arme med udbrydende Taarer. „Kan du tilgive din ukjærlige Fader?“ spurgte Obersten rørt. Carl pegede hen mod Hækken og sagde: „Der staaer min Moder.“ — Skjælvende, med nedslagne Dine kom Lene frem, men blev staaende som en Støtte. Den simple, sorte Kjole faldt i rige Folder om den høie, ranke Skikkelse, og det fine, blege Ansigts regelmæssige Træk gave hende Udseende af en ædel Statue. Obersten syntes dybt greben af dette Syn; han nærmede sig, tog begge hendes Hænder og

sagde: „Alt Line! stakkels Line! Tilgiv mig! jeg beder dig, tilgiv mig for denne vor Søn's Skyld, for hvem jeg takker dig! tilgiv mig for hans Skyld, som hviler her, og som vi Begge begræde!“

Maria havde under denne Samtale trukket sig tilbage og listede sig nu sagte bort med Victor, der førte den sagtmodige Hund hjem med sig og sølte sig lykkelig ved saaledes at have tilegnet sig det kjære Dyr. Den lille Lise var alt Dagen iforveien kommen hjem fra Lines Huus. Det smukke, venlige Barn stod med en af Pigerne udenfor Døren for at vente paa Moderen. Med Jubel ilede hun hende imøde og klyngede sig til hende. Victor greb Marias Arm, idet han med ubeskrivelige Dine saae hende ind i Ansigtet. Med den inderligste Kjærlighed omfavnede Maria sine elskværdige Børn og bøjede sig med Kjærtegn til den tabte Bøns troe Hund, der med Dyrets rørende Blik saae paa hende og ligesom bad om et nyt Tilflugtssted i hendes Hjem.

Den næste Dag var bestemt til Hjemreisen. Om Morgen kom Obersten ind til hende. „Kjæreste Maria!“ sagde han: „trofaste Veninde! Lad mig takke Dem for alt Deres Bønskab for min Adolph! Ja lad mig ogsaa takke Dem for Alt, hvad De har været for mig. Det var ogsaa Dem, som tilførte mig min hidtil ubekjendte Søn. Ja, jeg tilstaaer det med Tak til Gud: Forunderlig velgjørende er det Indtryk, som Synet af denne

Søn har gjort paa mit saarede Hjerter. Det er jo, som jeg saae Adolph; han er dannet af ham, Adolph har sikkert indgivet ham Noget af sin egen ædle Sjæl. Ja Deres Ord vare sande: Guds Barmhjertighed sendte mig denne Trøst i den bittreste Sorgens Stund; og han sendte mig den ved Deres Haand. Lad mig nu ogsaa udfolde mine Tanker for Dem, min inderlig kjære Veninde! Forunderligt vækker Døden og Sorgen vort i Verdens Tummel slovede Hjerter. Synet af Line har rørt mig dybt. Saamange skjønne Klar har hun kummerlig henslæbt for min Skyld! Den af sin letfindige Fader forladte Søn har hun været en trofast Moder. Adolph talte engang hendes Sag med Barme, han ønskede, at jeg skulde give hende den Erstatning, som stod i min Magt.“ — „Ja tilvisse, kjære Oberst! Jeg veed, at denne Broders Skjæbne laae ham paa Hjerter, og det er ikke uden Betydning, at Forsynet ved hans stille Hvilested har ført Dem Moder og Søn imøde. De miste Begge deres Ven og Støtte i ham, lad dem finde Tilflugt i Deres Arme.“ — „Ja kjære Maria! jeg vilde finde mig altfor eensom uden denne min nye Søn; thi min gode Philip er jo ikke længer i mit øde Huus, og jeg trænger til et Barns kjærlige Nærværelse; og her gjenkjender jeg ogsaa min Adolphs Lærling: Carl afflog alle Jordens Guder, ja selv sin Faders Kjærlighed, naar han ikke kunde dele den med sin Moder. Ak! Line elsker mig endnu, og min

gamle Omhed for hende er ikke uddød. Jeg har allerede tilbudet hende min Haand, og skal af et ærligt Sind stræbe, at hendes kommende Nar skulle hengaae saa lykkelige, at hun skal forvinde de forbigangnes Kummer."

Da Maria med uforstilt Deeltagelse yttrede sin Tilfredshed over denne Oberstens Beslutning, tog han hendes Haand og sagde: „Af Maria! Tro mig, jeg veed, at De er det ædleste, det elskværdigste af alle Mennesker. D siig mig, hvorledes skal jeg forsjøne min Uret imod Dem?" — „Kjære Oberst! De har ingen Uret imod mig. Mit Bendskab, mine gode Ønsker skal følge Dem til min sidste Time." — „Er der dog slet Intet, jeg kan gjøre for at behage Dem? Intet lille Ønske, som det kunde staae i min Magt at opfylde?" — „Jo! jeg har virkelig en Bøn til Dem: Tillad mig at tage Adolpfs Hund med mig og at beholde den! Min Victor har loffet den med sig fra Graven, hvor den laae. Tillad, at den maa være ham et Arvegods og en Grindring om vor tabte Ven!" — Denne Bøn blev naturligviis strax tilstaaet. Victors Glæde ved Efterretningen herom var ubeskrivelig; og samme Dag reisste den lille Familie tilligemed den troe Tiger, ligesom forrige Gang, i Adolpfs Reisevogn tilbage til Kjøbenhavn og betraadte igjen sin ydmyge Bolig paa Toldbodveien.

Femtende Capitel.

Det var atter Juleaften. Den lille Families tarvelige Middagsbord stod dækket tidligere end sædvanligt, da Jomfru Holm vilde benytte det korte Daglys til at gaae ud og besørge et og andet Grinde. Maria sad ved sit Arbeidsbord, og lille Lise stod ved Binduet og strikkede flittigt med sine smaa Hænder. Victor havde faaet Tilladelse til at gjøre en Spadseretour med sin Hund, og da der endnu var en halv Times Tid til det bestemte Klokkeslet, ventede man paa ham for at gaae tilbords.

Jomfru Holm, som nylig var kommen hjem, satte sig hen til Maria og sagde venligt: „Naa min lille Frue! hvordan er det med Dem idag? De seer saa bleg ud og sidder der og arbejder saa ivrigt.“ — „Tak, kjære Holm!“ sagde Maria smilende: „Idag er jeg ret vel.“ — „Naa Gud skee Lov! Ja det vil nok blive godt, naar vi faae lidt bedre Veir. Det er vist endnu Følger af den flemme Reise sidste Sommer. Forstrækkelse og Forkjølelse paa eengang, det er ikke saa let forbundet.“ — „Ja kjære Veninde! De har desværre havt megen Uveilighed af mig i den senere Tid. Skrantet har jeg

paa Sjæl og Legeme, og jeg troer, at den Modløshed, som undertiden har overfaldet mig, er en Synd, og at det gode Mod staaer i Pagt med den gode Lykke, saa jeg næsten synes, det er min Skyld, at disse sidste Maaneder havde været uheldige for os med Arbeide og Fortjeneste. Paa denne hellige, christelige Festdag har jeg ogsaa betænkt at ville forbedre mig og beder Gud om Kraft dertil.“ — „O kjære Frue! De gjør mig ganske varm om Hjertet. Nei De har saamænd ingen Skyld, De har altid været mild og taalmodig, aldrig vranten og suur. Men jeg derimod! ja seer De, jeg er sandelig ogsaa, ved at tænke paa denne hellige Fest, gaaet i mig selv og har inderlig fortrudt, at jeg mangengang har været vranten, naar det kneb for os, og tænkt — ja desværre ogsaa sagt — at det kunde have været anderledes, at De selv havde stødt Lykken fra Dem; men Gud veed, at jeg dog i alt Det ikke har tænkt paa mig selv, men kun paa Dem. Jeg kan ikke faae den Idee ud af mit Hoved, at jeg engang skulde see Dem i Glands og Rigdom, og æret og paaskjønnet af Alle og Enhver. Nu, Menneſket spaaer, men Gud raader. Vær nu ikke vred paa mig! Jeg har tidt og ofte ikke været, som jeg burde, og beder Dem om Forladelse.“ — „Kjære Veninde!“ sagde Maria og trykkede den gamle Piges tørre Haand: „Gud give, at jeg nogensinde kunde dele gode Dage med Dem, der saa trofast har deelt de

tunge med mig!" — "Ja temmelig tunge ere jo rigtignok disse Dage. Men er det dog ikke underligt, hvor denne Juul ligner den for to Aar siden? Da vare vi i Forlegenhed for det Nødvendigste og havde kun til den Aften, og Intet-til den næste Morgen; accurat som idag. Da gik jeg til Fru Missen og laante nogle faa Penge, det har jeg ogsaa allerede gjort idag. Hun havde dem ikke ved Haanden dengang, og det havde hun heller ikke nu; men jeg kan da hente dem, naar vi have spist. Men dengang fik jeg fire Rigsdaler, og idag kan jeg kun faae tre, det er det Værste. Jeg har derfor ogsaa undskyldt mig i mit gamle Julefælleskab og foregivet, at De var syg. Gud skee Lov, at det ikke er sandt!" — "Ak! det gjør mig meest ondt, at De maa undslaae Dem for det Selskab, i hvilket De i saamange Aar pleier at helligholde denne Aften." — "Na jeg synes, at jeg ikke bryder mig derom denne Gang. Jeg vil ligesaa gjerne komme hjem, naar jeg har besørget mine Grinder. De skulde jo have noget Jephyrgarn, ikke sandt?" — "Jo iaften bruger jeg det Allersidste af det Forraad, som De kjøbte, og som jeg vandt for to Aar siden, den samme Juleaften, som De omtalte. Af dette hvide Garn skulde jeg have Noget for at blive færdig iaften med denne Skjærm, saa kunde vi sende den imorgen og maaskee faae Penge for den, eller idetmindste Noget af Betalingen. Vil De see? den er smuk?" — "Ja den er deilig!

Men De maa da have syet svært iafstes, istedenfor at gaae ud og adsprede Dem. Men det er sandt! jeg troer, at jeg slet ikke endnu har fortalt Dem om iafstes. Jeg kom saa silde hjem og gik saa tidlig ud imorges, derfor har jeg forsoemt det. Hor, det var Skade, De ikke var med! Det var et lille Selskab, kun den naermeste Familie og nogle gamle Venner af Huset. Obersten vil ikke have store Selskaber i sit Huus i Vinter, og Dette var en ordenlig Familiefest, saa det var rigtig meget artig af Oberstens at bede os med, og der blev en stor Bedrovelse over at De ikke kom." — "De var vel saa god at sige at jeg ikke var vel? De veed selv at det var sandt." — "Jeg gjorde meget paent Deres Uldskyldninger; men det var dog ilde, at jeg ikke fik Dem med. Det var et nydeligt Selskab. De veed nok, at det igaar var Marsdagen efter Lieutenant Vidners Bryllupsdag; men hvad De ikke veed, er, at hans og Emmas lille Søn er bleven døbt igaar Formiddags og kaldet Adolph. Det er besynderligt og rart at see, hvor den forrige Fruen Emma, som var saadan en stolt og flau Døs, nu er bleven til en net Kone, saa artig og saa fornuftig. Men hun har da ogsaa Exempel for sig i sin Svigermoder, Oberstinden. Ja jeg vil ikke misunde den gode Line Jensen sin Lykke, for bedre Menneſke og fortraeffeligere Kone i sit Huus kan der ikke være i Verden. Hun var saa fornøiet iafstes. Hun

gjør Saameget af Lieutenanten og hans unge Kone; og den lille Glut, som ogsaa var der iafte, hentede hun ind fra et Kammer, hvor han var med Goldammen, og viste mig ham, med stor Glæde over sin lille Gudsøn; thi hun har selv baaret ham over Daaben. Hun betroede mig siden (thi hun har virkelig Fortrolighed til mig), at Det, der gjør hende allerlykkeligst, er Oberstens store Kjærlighed til Carl. Han havde endnu igaar sagt til hende: „Det forekommer mig saa livagtig, som om jeg havde faaet min Adolph igjen i en yngre Alder, og Carls Glæde over Livet, hans muntre Sind er endnu nærmere beslægtet med min egen Natur.“ — Obersten var forresten ikke i rigtig god Couleur iafte. Han havde Forretninger og kom først sildig ind til Selskabet. Da Carl fulgte mig hjem, spurgte jeg ham, hvad der kunde være iveien for hans Fader, og saa fortalte han mig, at han havde haft en lang Conference med denne Commissionnair fra Holsteen, og forklarede mig dernæst den Sag.“

„O fortæl mig derom, kjære Holm! Det interesserer mig overordenlig.“ — „Ja De veed jo nok, at der blev fundet et Papiir efter Adolph, som han formodentlig i Begyndelsen af sin Sygdom har skrevet, hvori han bad sin Fader legitimere Carl, og i Tilfælde af, at han overlevede Adolph, da at overlade Godset til Carls Naadighed og Bestyrelse, og Obersten ønskede ogsaa at

indrette det efter sin afdøde Sønns Billie; men saa kom den uhyggelige Proces med de holsteenske Arvinger. See det er nu ogsaa skammeligt, at Folk ikke engang kan skrive deres allersidste Billie i denne Verden saa tydeligt og ordenligt, at der ingen Trætte kan komme derover."

— "Ja Obersten har fortalt mig alt Dette, da han var hos mig for at sige mig, at den lille Capital, jeg havde staaende i Godset, ikke kunde udbetales mig for det Første; men at han var mig ansvarlig for Renterne. Men hvad fortalte Carl Dem?" — "Ja han sagde, at Holstenerne igaar havde foreslaaet Obersten et Forlig: at dersom han inden en Maanedes Frist vilde udbetale dem fem tusinde Daler, saa skulde Processen falde bort og Godset uden videre overlades ham. Obersten vilde gjerne Dette, sagde Carl, thi Godset var usforholdsmæssig mere værdt end Alt, hvad der var dem udbetalt, med disse fem Tusinde iberegne. En Proces kostede mange Penge, dens Udfald var tvivlsomt, den kunde ialfald trække ud i mange Aar, og Eiendommen led ved i al den Tid at staae hen under en midlertidig Administration, uden egenlig Eier. Men derimod saae Obersten ingen Udveie til at skaffe den forlangte Capital. Derover var han i slet Humeur." — "Men Emmas Fader er rig. Kunde ikke han? Eller Philip og Emma selv?" — "Nei Philip og hans Frue eie ingen Capital; kun en vis, temmelig betydelig Indtægt har den Gamle tilstaaet

dem, og hvad ham selv angaaer, saa var det en Grund mere til Oberstens Værgelse, at han forgjæves havde henvendt sig til ham, thi denne forresten gode, men stridige Mand paastod, at Obersten ikke maatte give efter for de hollsteenske Arvinger, men føre Proces mod dem paa Liv og Død.“ — „O hvor det vilde bedrøve mig, om Adolphs kjærlige Onske skulde blive saaledes tilintetgjort!“ — „Det gjør mig dog meest ondt for Carl. Han sagde saa veemodigt: Hvor det vil være tungt at see det kjære Sted i saadanne Hænder og alle Adolphs stjerne Foretagender og Planer forstyrrede!“

Victor traadte nu ind, og Jomfru Holm henvendte sig strax til ham: „Naa min Dreng! er du der med din Hund?“ — Derpaa klappede hun Tiger og sagde: „Mit stakkels Dyr! du var mig rigtignok ikke velkommen til vort stadige Compagnie, men nu synes mig dog, vi kan ikke undvære dig, og jeg vilde gjerne tractere dig lidt i Julen. Naa! en Julekage bringer jeg da vel hjem, saa bliver du vel ikke glemt af Børnene. Det er ogsaa ligesom for to Aar siden, da bragte jeg ogsaa en Julekage, og da fik Tiger den største Part af den.“

Det var endnu Dag, da Jomfru Holm gif. Maria fremtog nu en Væske og sagde til Børnene: „Mine kjære Børn! Det gjør mig ret ondt, at jeg ikke kan forskaffe jer en fornøielig Jul. Intet Juletræ, ikke engang smaa Lys og Kager kan jeg denne Gang bringe

tilbeie. Jeg vil derfor strax give jer et Par Smaating, som jeg selv har forfærdiget til jer, saa kan I more jer lidt over dem til Theevandstid, saa bringer vor gode Holm en Julefage; dermed maae vi nyies for iaften." Med disse Ord aabnede hun Øsken og fremtog til Lise en Duffe og en lille Strikketurv, og til Victor en af Pap forfærdiget Mappe til Tegninger, og et Pennesoderal af samme Materie. Børnene vare henrykte og omfavnede hende med varme Taksigelser. I det Samme traadte en stor, smuk Mand ind i Værelset, som med glad Hurtighed ilede til Maria og sluttede baade hende og Børnene i sine Arme. „Dnkel!" raabte Victor, og Maria gjenkjendte sin kjære Søsters Mand.

Efter de første Udbrud af gjensidig Forundring og Glæde, efter de første Spørgsmaal og Svar sagde Maria: „Kjære Fredrik! sæt dig nu hos mig og fortæl mig om dig og om vor Anna! Hendes Breve have ikke tilfredsstillet mig angaaende eders egenlige Forsatning. Du har været længe fraværende." — „Ja! det var en lang og jammerlig Reise. Jeg var borte over et heelt Aar. Min Broder i Trondhjem kunde ikke hjælpe mig, dog vilde han gjerne og sandt paa tusinde Projecter, som alle førte til Ingenting. Tilfsidst reiste han med mig til Bergen, hvor hans rige Svigerfader boer. Men Tiden gik hen, Alting mislykkedes, og jeg reiste hjem fattigere end jeg var kommen. Jeg har haardt bebreidet

mig den Daarlighed at give mig af med Landvæsenet,
 som jeg hverken forstod eller dueede til. Du veed, kjære
 Maria, jeg har — uden at rose mig selv — været en
 duelig og agtet Embedsmand. Mange Menneſker have
 givet deres Pengesager i mine Hænder og Ingen har
 havt Grund til at fortryde det. Men slet har jeg
 handlet imod mig selv og Mine; thi du kan troe, den
 ſtakkels Anna har havt en ond Tid. Siden min Hjem-
 komſt ere vore Udsigter blevne ſlettere og ſlettere. Det
 vilde blive altfor vidtløftigt at forklare dig, til hvilken
 Grad af Forlegenhed vi ere komne. Men nu synes det
 at klare op for os. Min fordums Chef og Belynder
 har underrettet mig om, at en Mand her i Byen, ſom
 ſidder i et taalelig godt Embede, vil bortbytte det for
 en Landeiendom. Jeg har correſponderet med ham og
 har allerede idag været hos ham og talt med ham.
 Hans Conditioner ere ret gode. Han vil overlade mig
 Embedet og overtage min Gaard med hvad Gjæld, der
 hæfter paa den, ja endogsaa betale mig Renterne af de
 tre tusinde Rigsdaler af mine egne Midler, ſom jeg har
 ſat i den, imod at jeg ſtrar gjør Udvei til to tusinde, for
 hvilke der ellers i næſte Uge bliver gjort Indførelſe paa
 Gaarden. Det er nu Altsammen godt, men — ſom du
 ſelv kan tænke — er der et Men herved. Dette kunde
 du maafkee klare, min bedſte Maria! og i den Anledning
 har Anna ſkrevet et Brev til dig, ſom jeg herved beder

dig læse. Jeg gaaer bort en Times Tid og kommer saa tilbage for at tale nærmere med dig." Med en noget forlegen Mine sagde han disse sidste Ord, hvorved han trykkede det omtale Brev i Marias Haand og gik bort.

Med bange Anelser lod Maria strax komme Lys og aabnede Brevet. Med kjærlige Ord bad Anna sin Søster at laane hendes Mand de to tusinde Rigsdaler, som hun eiede i kongelige Obligationer, mod at han naturligviis svarede de tilbørlige Renter og gav hende Sikkerhed i Gaarden, hvori han jo selv, naar det foreslagne Bytte kom istand, eiede tre tusinde Daler. En hjertegribende Skildring af det Liv, Anna med sine Børn i de sidste Aar havde ført, og af det, hun nu turde haabe at leve i Marias Nærhed, sluttede denne Skrivelse, som Maria neppe havde læst til Ende, før hun, greben af den bitterste Smerte, sank grædende, med sit Ansigt skjult af Hænderne, ned mod Bordet. Børnene ilede forstrækkede til og klyngede sig til hende. Victor spurgte gjentagne Gange: „Hvad er der hændet? Er Tante Anna syg?“ Endelig fattede Maria sig og sagde: „Nei hun er ikke syg, men ulykkelig, og beder mig redde sig. Fordum havde jeg formaaet det, men nu kan jeg ikke.“ Hun rakte Victor Brevet og sagde: „Læs dette Brev; du er en fornuftig Dreng.“ Da Victor havde læst Brevet, og Maria desuden havde underrettet ham om Sammen-

bængen med Obligationerne, sagde han: „Det er jo grumme tungt, at du skal sige den stakkels Onkel Nei. Han saae saa glad ud, og nu bliver han saa bedrøvet, Men du er jo uskyldig deri. Du kan jo ikke fortryde at have gjort den gode Lidner en Tjeneste.“ — „Nei, sandelig ikke! deri har du Ret. O havde vi blot ham endnu, saa fandt vi vel nok paa Raad! Men nu ere vi saa forladte.“ — „Hør, min egen kjære Moder!“ sagde Victor, idet han slog sin Arm om hende og saae hende ind i Øinene: „Der er Noget, som jeg daglig tænker paa, og som jeg nu ikke kan lade være at sige dig: Den Morgen, da Lidner var død, og jeg hørte det fortælle, gik jeg strax op paa Gaarden og traadte ind i hans Kammer, hvor han laae. Jeg blev gruelig angst og bedrøvet, da jeg saae ham ligge saadan, saa reent død, og gik langt bort fra Sengen. Der stod Carl og Forvalteren, og Carl sagde: „Min Moder og jeg ere reent forladte;“ og saa svarede Forvalteren: „J ere ikke de Gæste.“ Derved kom jeg til at tænke paa, hvor usigelig meget Lidner havde holdt af dig, og at du ogsaa var ene og forladt ved at miste ham, som du kaldte din Broder. Det gjorde mig inderlig ondt, og jeg tænkte: Jeg er desværre endnu et Barn; men jeg har allerede fyldt de tolv Aar, Tiden gaaer hurtig, jeg kan snart blive et voksen t Menneſke. Jeg blev saa høitidelig tilmode, ligesom om jeg hørte Orgelet i Kirken.

Jeg var ikke længer bange for den Døde, jeg gif hen og tog hans Haand og sagde sagte: „Farvel kjære Vidner! Tak for al Deres Godhed. Jeg lover Dem, at jeg skal være min Moder en Ven og en Broder, som De har været, og dertil en Søn, som jeg er.“ Da forekom det mig, som om han smilede, og jeg kyskede hans Haand og græd meget; men jeg var gjerne bleven staaende for at see paa ham og tale til ham, saalænge det skulde have været.“ Victors Taarer flød, ham selv uafvidende, under denne Beretning. Derpaa sagde han med luende Dine: „Siig ikke, at du er forladt! Du har mig! jeg elsker og ærer dig. Jeg skal være dig en Søn og en Broder og Beskytter. Fordi jeg endnu er et Barn, er jeg ikke kraftesløs. En Dreng kan nok forsvare og tjene sin Moder, naar han har Hjerter paa det rette Sted.“ Maria omfavnede den vakre Dreng og sagde: „Ak! jeg føler vel, at jeg er rig i min Fattigdom.“ — Victor vedblev med glad Mine: „Du skal see, min søde Moder! Onkel vil nok finde en Udvei uden din Hjælp. Du maa ikke længere græde. Kan du huske den Juul for to Aar siden? Da græd jeg og sagde, at Jesusbarnet gif vor Dør forbi. Jeg har ofte siden tænkt paa de Ord og angret dem. Kan du erindre, at saa kom vor Tiger første Gang til os?“

Han rakte Haanden mod Hunden, der logrende nærmede sig og satte sig ved Bordet, som om den vilde

tage Deel i Samtalen, men først rakte den Hovedet frem mod sin unge Herre, som om den vilde bringe Noget, som den bar i Gabet. „Hvad har du der?“ sagde Victor, og tog det med Zephyrgarn omvundne Bindsel fra den. „Mit Garn!“ sagde Maria: „Det maa være faldet paa Gulvet.“ — „See det har den gode Hund taget op og bringer det saa skikkelig.“ — „Men fy! det er ganske vaadt af Tigers Mund.“ Med disse Ord vandt Maria Garnet af Papiret, og udbredte begge Dele paa Bordet. Victor tog Papiret, betragtede det og udbød: „Nei vil man see! Det er den Nvis, hvorpaa jeg har tegnet Tiger paa denne samme Dag for to Aar siden. Naa, der staaer min Tegning, ja den er daarlign nok.“ Han loe hjertelig og sagde derpaa: „Nu vil jeg ogsaa læse det Avertissement om Tiger.“ — Han vendte Nvisen paa alle Kanter og sagde: „Hvor staaer det dog? Jeg seer jo tydelig, at det er den Nvis. . . . Men Gud bevares! . . . Moder! der staaer jo dit Navn: „Dersom Maria Seeburg, Datter af den afdøde Kjøbmand Seeburg i Altona, skulde opholde sig her i Byen, saa anmodes hun“ . . . Maria tog fat i Nvisen og læste tilligemed Victor: „eller i Tilfælde af, at hun ved Døden skulde være afgaaet, hendes nærmeste Arvinger om at melde sig paa det kongelige hollandske Consulat-Contor, eller hos os Undertegnede, for at modtage Efterretning om en hende tilfalden Arv.“

I dette Dieblif, traadte Fredrik ind i Bærelset. Den forbausede Maria rakte ham Nvisen og tilføiede: „Det maa være en Feiltagelse! hvem skulde jeg arve? — Og desuden i to hele Aar intet Nærmere at have hørt derom?“ Men Fredrik greb denne Nysked med stor Begjærighed og raabte: „Jeg løber strax til Vedkommende, jeg kjender den Gne af de Undertegnede, Advocaten; til ham gaaer jeg, det er ikke filde. Men lever mig din Døbeseddel, som jeg veed du har, at vi kan legitimere os. Hurtig aabnede Maria et Gjemme, hvori hendes Papirer opbevarede. Fredrik tog deraf, hvad han ansaae for tjenligt, og skyndte sig bort. Victor omfavnede Maria og sagde: „O kjære Moder! See, det var vor gode Hund, som bragte os den Lykke!“ — „Ja!“ sagde Maria, medens hun løstede dens Hoved iveiret og klappede den: „Er der virkelig tilstiftet os en Lykke, saa er det ikke uden Betydning, at Adolphys Hund har bragt den.“

Et Par Timer gik hen, og den lille Familie kunde ikke afholde sig fra at føle en ængstelig Spænding og Forventning, især Jomfru Holm, der imidlertid kom hjem og erfarede, hvad der havde tildraget sig. Victor stod igjen i Vinduet bag Gardinet og saa ud paa Gaden efter den Bentede; ja selv Lise, som ikke rigtig begreb, hvad alt Dette betydede, gjorde ham Selskab. Endelig raabte Børnene: „Der kommer han!“ Den forønskede

Lyd af Klokken lød ved Gadedøren, og Alle løb ud for at aabne den.

Med et Par Spring var Fredrik inde i Stuen, kastede sin Hat iveiret og raabte: „Hurra! Victoria! Leve vor Maria! Hun er rig, som en Dronning af Saba!“ — Derpaa sagde han: „Det er Altsammen rigtigt! Du er ved Testament indsat til eneste Arving efter en Kjøbmand ved Navn Gottlieb Seeburg, der er død i Rotterdam, men tilforn har været bosat etsteds i Jamaica, som han har forladt for sin svage Helbreds Skyld. Jeg har læst en Gjenpart af Testamentet; han siger deri, at han hverken har Forældre, eller Kone og Børn, at han skylder sin Cousine Maria Seeburg Alt, hvad han eier, da hun alene har i hans yngre Aar reddet hans Ære og Belsærd. Jeg har været hos den hollandske Consul, og baade han og min gamle Ven Advocaten forklarede mig, at hundrede tusinde Gylden stode i Amsterdammers-Bank, og hundrede tusinde i engelske Fonds, og at fem og tyve tusinde Gylden ere komne hertil og i klingende Mynt deponerede her i Banken. Alle Papirer ere i Rigtighed. De rede Penge kan vi faae, saasnart du selv personlig møder og med Leveattest og deslige legitimerer dig for Consulatet og de to Mænd, som ogsaa have med Sagen at gjøre, samt opfylder nogle Forpligtelser, som vore Love foreskrive. Begge de Herrer, med hvem jeg talte, forun-

drede sig over, at Ingen i to hele Aar er bleven opmærksom paa denne Indkaldelse, som ogsaa har staaet i de tydske Aviser; men jeg kan let forklare mig det; thi dels er Bekjendtgjørelsen ikke affattet saaledes, at nogen Fremmed, som læser den, kunde troe, at der var Spørgsmaal om en saa betydelig Sag; dels har jeg været borte, og baade min Familie og du har levet stille og ubekjendt." — "Og især," tilføiede Marie, "har næsten Ingen kjendt mig som Maria Seeburg, men som Fru Blume." — "Nu," sagde Fredrik, "vil jeg blot tilføie, at angaaende din Bestemmelse om de udenlands staaende Capitaler kan jeg imorgen tale med dig."

Alt den ovenstaaende Replik mere end eengang blev afbrudt af Tilhørernes Forundrings- og Glædesudraab, vil man lettelig formode. Men paa den sidste Tirade svarede nu Maria: "Nei kjære Fredrik! Jeg vil Intet bestemme om alt Dette. Du allene skal bestyre min uventede Rigdom, som mine Børns Formynder, til min Vectors Myndighedsaar. O lad mig takke Gud! Forunderlig og naadig har han styret min Skjæbne og stedse været mig nær, naar Nøden var størst. Nys græd jeg bittre Taarer, fordi jeg ikke kunde opfylde dit og Annas Ønske. Nu kan jeg sige: Mine Venner ere rige, siden jeg er det." — "Nu da!" raabte Fredrik, "saa ville vi ogsaa lade al Sorg fare. Du seer bleg og angreben ud, min kjære Maria! Jeg veed, du har havt Sorg nok,

men Anna og jeg, vi skulde pleie dig, vi skulde bære dig paa vore Hænder og ære dig som en Skytshelgen. Vor Anna skal strax reise herover. Vi ville indrette os paa det Allerstjønneste. Vore Børn skulde opvære sammen og lege sammen, ligesom i forrige Tider du selv legede i min Have. Ak tilgiv mig! det er i min store Glæde, at jeg taler saadan, som om alt Dit var Mit." — "Det er det, kjære Fredrik! Dit og Annas. Ja vi ville udgjøre een Familie. O hvilken Lykke, at leve igjen med min Anna! — Og De, gode Holm! De maa heller ikke gjøre mig den Sorg at forlade mig. Nei! som jeg før sagde: Vi have deelt de onde Dage, nu ville vi ogsaa dele de gode." — Jomfru Holm kastede sig om hendes Hals og sagde, paa eengang leende og grædende: "Maa seer De nu, at mine Anelser vare ikke at foragte? Saa dan en Mand er Vorherre!"

"Det er Juleaften," sagde Fredrik: "Klokken er ikke mere end otte. Vi ville endnu helligholde den gode Fæst. Kom, Victor, og gaae ud med mig. Vi ville kjøbe Legetoi og Lys og Confect, og hvad vi kunne finde paa. Min sidste Skilling skal springe i aften; imorgen kan vi faae Penge nok. Ak, om Anna dog kunde see alt Dette!"

Strax efter at han og Victor vare gaaet, kom Carl, bærende en Kurb fuld af adskillige Julegaver, som hans Moder sendte Børnene. Maria fortalte den unge Ven sin Lykke og yttrede med en Besledenhed, som om hun

var den Bedende, at ikke blot de forømtalte fem tusinde Rigsdaler, men Alt, hvad han ønskede til at fremme Adolphs begyndte Foretagender, var med Glæde til hans Tjeneste. Han svarede med barnlig Fryd og gik strax hjem for at bringe sin Fader denne gode Tidende, men paa Marias Indbydelse kom han siden tilbage og deeltog en Times Tid i den lille Families Juleglæde.

Tertende Capitel.

Hver Den, som af egen eller Andres Erfaring, kjender den Magt, hvormed Næringsforger nedtrykke Mod og Kraft, vil indsee, hvor let og befriet Den maa føle sig, som pludselig bliver overvældet med den blinde Lykkes Gaver; og dobbelt vil Den fryde sig, hvis kjærlige Sind tilforn var meest bekymret for Andre og nu især glæder sig for Andres Skyld. Saaledes gif det ogsaa Maria. Den Lykke at have Midler til efter Ønske at kunne sørge for sine Børns Fremtid og Opdragelse, ja endogsaa den Glæde, hvilken hun barnlig deelte, at kunne forskaffe dem tusinde smaa uskyldige Nydelser, som de for stedse maatte savne, den store Trøst at kunne forsøde den trofaste Søsters Liv, leve i hendes Nærhed, see den af Skjæbnen tilfidesatte, aldrende Jomfru Holm forynget af Lykkeligbed over sin nye Stilling i Marias Hus, kort sagt, den Lod at kunne udbrede Tilfredshed rundt om sig, syntes i nogen Tid at virke velgjørende paa Marias i de senere Aaeneder sorgmodige Sind og svage Sundhed. De forenede Venner boede i samme Hus; Alt var indrettet uden Bram, beskedent, men Intet manglede i sand Behagelighed.

Nolige og gode Tider skulde nu begynde. Men lidt efter lidt bemærkede Marias Omgivelse, at en hemmelig Smerte syntes ligesom Dag for Dag at borttage Meer og Mere af hendes Sind's Munterhed og Ungdoms Friskhed. Dog klagede hun aldrig; men det var kjendeligt, at hun anstrengte sig for at holde Sjæl og Legeme iveiret. Det syntes, som om hun med fordoblet Kjærlighed hængte ved Børnene og dobbelt søgte enhver Leilighed til baade i Ord og Handling at vise Alle omkring hende, men især sin Søster Anna, en inderlig Hengivenhed. Men flere Gange overraskede denne beslymrede Beninde sin kjære Maria, grædende i Genrum; men da hun mærkede, at hun undveg hendes Spørgsmaal, afholdt hun sig fra at trænge nærmere ind paa hende, men viste sin Deeltogelse ved de smaa, fine Dymærksomheder, der gjemte saamegen Lægedom for en syg Sjæl, og ingen af disse gik Maria ubemærket eller upaaskjønnet forbi. Anna havde altfor længe været Marias Fortrolige, kjendte altfor vel Grundtonen i hendes Sjæl til ikke at forstaae den tause Smerte, som den nærede. Sjelden nævnede Maria Adolphs Navn; men naar det skete, var det stedse med en Tone, som ikke kan beskrives; den kunde lignedes ved Lyden af en Stræng, som Binden bevæger, man finder dens Klang forskjellig fra den, som frembringes ved en mere materiel Berørelse. Kom Nogen med stærke Skridt til Døren, vendte hun sig hurtig mod

den, undertiden skiftede hun Farve og nedsløg derpaa Dinene med et dybt Suk. Kun to Gange undslap nogen Yttring af disse Følelser hendes Læber. Engang gik hun med Jomfru Holm forbi sin gamle Bolig paa Toldbodveien, og sendte lange Blikke til sine fordums Vinduer. Hun valgte ofte denne Vej, ligesom Emma forhen havde gjort. Men denne gang sagde den fornøiede Jomfru Holm: „Ja min lille Frue! Det er rigtignok glædeligt i de rige og gode Dage at betragte det Sted, hvor man har levet fattigt og bekymret.“ — „O Gud giv!“ udbrød Maria, „at jeg boede der igjen, og at alle Ting vare som for to Aar siden!“ — „Jh Gud forbarme sig! Hvad vilde De vel synes, om De skulde sidde oppe til over Midnat og plage Deres Dine med at sye, for maaskee at fortjene een Rigsdaler til imorgen?“ — „O mangelig Nat har jeg siddet derinde og arbeidet paa en lille Gave til Adolph Lidner... eller til Børnene... og været lykkeligere, end jeg nu nogensinde kan blive!“ — En anden Gang havde hun med sine Nærmeste ladet sig overtale til endelig efter mange Indbydelsers at tilbringe en Aften i Oberstens Huus. Paa Hjemveien talte de Andre om den behagelige og livlige Tone i dette Huus; da sagde Maria sagte, som til sig selv: „Ak! de kunne Alle forvinde hans Tab, undtagen jeg.“

Da Foraaret kom, forordnede Husets Læge, at Maria skulde tilbringe de bedste Sommermaaneder paa

Landet. Hendes Svoger og Søster foreslog hende et og andet af de skønneste Lyststeder til Sommerbolig, men intet af disse syntes at behage hende. Carl kom nu til Byen og indbød hende til at vælge sit landlige Ophold paa det Gods, som nu var hans. Han bad hende hjerteligt og sagde: „De maa dog see det særdeles skønne Marmorfors, som De selv har ladet sætte paa min Broders Grav.“ — Maria modtog denne Indbydelse med kjendelig Tilfredshed og bad ham om, at hun maatte behoe det landlige Huus, som Adolph havde indrettet til hende, istedenfor de Værelser paa Herregaarden, som vare bestemte for hende.

Kort efter reiste hun derud med Lise, til sin Opvartning blot fulgt af den unge Stine, som hun havde beholdt i sin Tjeneste. Victors Skolegang og Fredriks Embedsforretninger forbyde den øvrige Familie et stadigt Ophold langt fra Byen inden Ferietiden. Indtil da vilde de Alle tilbringe hver Lørdag og Søndag ude hos hende. Ogsaa Tomfru Holm ønskede at høre til dette Partie, eftersom nogle Slægtninge af hende fra Provindserne netop for en kort Tid opholdt sig i Kjøbenhavn. Denne Overeenskomst lod til at behage de Fleste af de Paagjældende. Det var kjendeligt, at Maria søgte Genfomsomhed, og Anna troede, at det vilde være helbredende for hendes Søster at kunne uforstyrret henleve en Tid i sine sørgelige Grindringer, hvilket efter hendes Mening

vilde svække deres Magt. Kun Victor var bedrøvet over at undvære sin Moders bestandige Nærværelse, og Lise græd ogsaa i Stillehed ved at forlade sin Broder og Tante Annas yngste Børn.

Maria følte en veemodig Trost i at leve paa det Sted, hvor Alt, hvad der omgav hende, ligesom talte om den tabte Ven og om hans Kjærlighed. I største Gensformighed tilbragte hun sin Tid. Om Dagen sad hun i sin lille Have. Der var et stort Kastanietræ, hvori Adolph havde skaar et sit og hendes Navn. Under dets Skygge valgte hun sin stadige Plads. Her beskæftigede hun sig med at undervise sin Lise, og naar den lille Pige, som nu var sex Aar, tilbragte sine ledige Timer med den i Nærheden boende Forvalters smaa Døttre, lærte Maria, eller vandrede ene omkring, helst mod Aften, og stedse endte disse Vandringer ved Adolphs Grav. Ofte saae man hende her sidde ganske stille paa det brede Fodstykke af det hvide Kors, som hun havde ladet sætte over Graven; og en eller anden Vandrers, som ikke var bekendt med disse hendes Veie, korsede sig ved paa dette Sted at see den Marmoret lignende Skikkelse i den sildige Aftenslumring. Naar hendes Nærmeste paa de bestemte Dage kom ud til hende, var det tydeligt, at hun blev glad over at see dem; hun var da den opmærksomste Vertinde, og mod Victor især var hun idel Omhed og opfandt alt Muligt for at glæde ham; men naar de

reiste bort, var det, som hun havde længtes efter at blive ene for at kunne begynde sine bestandig gjentagne Vandringer paany.

Ferietiden, som dennegang indskrænkede sig til neppe tre Uger, gik paa lignende Maade som de foregaaende Dage, naar Familien var samlet. Da det Huus, Maria beboede, var lidet, og Annas Familie stor, saa boede denne i det Huus, som tilforn havde været Line Jensens Bolig. Maria foretog saaledes sin Vandring til den kjære Grav, enten om Morgenens tidlig, naar de Andre ikke endnu vare synlige, eller paa en eller anden beleilig Time i Dagens Løb, naar hun kunde være ubemærket. Iøvrigt var hun saa mild, saa rolig, saa deeltagende i Alt, hvad man bragte paa Bane, at selv den opmærksomme Anna ikke vidste, hvad hun skulde tænke, men overlod til Tiden at bringe en Leilighed, der tillod hende at gjøre den gamle Fortrolighed gjældende og formaae den elskede Søster til at bryde sin ængstelige Tausshed.

Saaledes var hele Sommeren hengaaet, og September Maaned nærmede sig sin Ende. Forgjæves havde Marias Nærmeste anmodet hende om, ifølge Lægens Forskrift, at vende tilbage til Byen, inden det urolige Efteraarsveir indtraadte. Hun svarede kun undvigende; det lod til, at hun ønskede at tilbringe Vinteren paa Landet. Dog kom hun ganske uventet en Dag til Byen tilligemed Lise; men sagde strax ved Ankomsten, at hun

blot kom for et Besøg af nogle faa Dage. Hun gik ud, uden at sige, hvorhen, og da Anna og Jomfru Holm forundrede sig og udspurgte hende, loe hun og gav blot spøgefulde, undvigende Svar. Efter tre Dages Forløb reiste hun tilbage til sit landlige Opholdssted og tog Lise med sig og ogsaa Victor, som hændelsesviis havde nogle Dages Ferie. Ved Afreisen sagde hun til sin Søster: „Min bedste Anna! Gud veed, at jeg længes efter dig! men jeg kan endnu ikke rive mig løs fra det Sted, hvor jeg er. Jeg kommer imidlertid igjen her til Byen for at tale med dig, eller jeg skal skrive dig til.“ — Med disse Ord omfavnede hun Anna kjærlig og med et sær- eget Udtryk i sit blege Ansigt, hvorpaa hun steg hurtigt i sin Vogn.

Da Anna om Aftenen blev alene med sin Mand, yttrede hun med dyb Bekymring sine mørke Anelser om Marias Tilstand og sine Forundring over hendes hemmelighedsfulde Opførsel. „Til dig,“ sagde Frederik, „kan jeg vel betro det. Paa hendes hemmelige Gang har jeg selv fulgt hende, det var til min Ven Advocaten. Hun vilde endelig opstætte sit Testament saa lovformeligt, som muligt.“ — „O min Gud!“ raabte Anna grædende: „Jeg tænkte det nok, hun seer sin Død imode.“ — „Nei, nei kjære Anna! tag det ikke i den Mening! Hun sagde, at intet Menneske jo noget Dieblisk var sikker paa sit Liv, og at det var Pligt at ordne sine jordiske An-

liggender, medens man endnu har sin fulde Samling; og deri har hun jo Ret. Hør, lad nu være at græde! Du skulde glæde dig, naar du vidste, hvor fornuftigt og ædelt din Søster har disponeret over sit Efterladenskab. Det sagde ogsaa Advocaten. Det Meste af Formuen tilfalder naturligviis Børnene, men dog ikke Alt. En ikke ringe Capital skal sættes i Carl Lidners Gods for at fremme den afdøde Broders Planer. Nigelig har hun sørget for dig og dine Børn, for Jomfru Holm, for alle sine Tjenestefolk, for et ungt Menneske, som har tjent den omtalte salig Lidner" . . . Anna afbrød ham: „D ti, Frederik! jeg kan ikke taale at høre alt Dette. Jeg maa tale med hende — endnu imorgen. Lad mig reise til hende imorgen! jeg har ingen No!"

Det var henimod Aften, da Anna ankom til Godset. Hun fandt Marias Huus tomt, paa Stine nær. Børnene vare hos Forvalteren; Fruen var gaaet ud, som hun pleiede, sagde Pigen. Anna gik ogsaa, uden at vide hvorhen. Heldigviis mødte hun Carl, som hun i sin Urolighed talte til om sin Søsters Tilstand. Han indlod sig med Varme i denne Materie, fortalte Alt, hvad han selv havde udtænkt og iværksat for at opmuntre den sælseds Veninde. „Men," tilføiede han, „det er klart, at hun vil være ene. Som en Skygge vandrer hun omkring ad de samme Veie; jeg har ofte fulgt hende i en Afstand, men ikke villet nærme mig, af Frygt for at synes

paatrængende. Er hun ikke hjemme, saa tør jeg sige, at De finder hende ved min Broders Grav. Jeg skal følge Dem derhen."

Gjennem det Gitter, som omgav Kirkegaarden, saae de det høie, sneehvide Marmorkors, der i den opgaaende Maanes Straaler lyste som et Luftsyn mod den dunkle Baggrund af Buskene og det store Træ, som hvælvede sig over det. Skjønne, sildigt blomstrende Planter duftede omkring det. Paa det brede Fodstykke sad Maria, hun støttede sig mod Korset, hendes Hænder laae foldede i hendes Skjød, hendes skønne Ansigt saae op mod Himlen, Maanen speilede sig i hendes klare Øine, og ved dens blege Lys saae hun selv endnu blegere ud end sædvanligt. De Kommende stode et Dieblit tause. Derpaa fjernede Carl sig stille, og Anna ilede mod Maria, og kastede sig, hæftig grædende, i Søsterens Arme. "O Maria!" sagde hun, "skal jeg finde dig her! Saa bleg, saa kold, som om du allerede tilborte dette Sorgens Opholdssted!" — Da Anna havde fattet sig noget, sagde hun: at den smerteligste Urolighed førte hende hid. "Jeg veed," sagde hun, "hvilken Forretning, der førte dig til Byen, jeg veed Alt. Jeg burde takke dig, men jeg kan ikke. Grusomt handler du mod Dem, der elske dig; du bortkaster dit skønne Liv, forsætlig bortkaster du det af Kummer over en Afdød og tænker ikke paa, at du bereder os den samme Sorg, som nu fortærer dig; du

glemmer mig, din trofaste Søster, du glemmer dine Børn."

"O min Anna!" raabte Maria: "gjør mig ikke Bebreidelser! Bær over med mig, som du gjorde dengang, da du ligesom nu med kjærlig Belymring ilede til mig i Altona. Ja ligesom dengang føler jeg, at din Kjærlighed bryder det Segl, som Sorgen trykker paa den Medslagnes Læber, saa alle Taarer flyde tilbage til Hjertet og sammentrykke det. Kom! sæt dig hos mig, paa dette mig kjære og hellige Sted, hvor jeg hver Dag har siddet alene. Al Anna! Her hviler en christen Ridder! Det er det sande Udtryk for Adolph Lidners Character. Ingen elsker, som han elskede mig, Ingen er trofast, som han var det!" — "Jo, Maria! trofast var ogsaa du! Jeg veed alt Væsenligt om eders Forhold. Hvad du selv i dine Breve til mig har yttret, er ikke Meget; men sammenholdt med hvad Jomfru Holm udførligt har fortalt og betroet mig, er det Nok til at forklare mig den hele Sag. Jeg, som tilfulde kjender din rene, aabne Sjæl, jeg har forstaaet dig. Du har Intet at bebreide dig." — "Jo, Anna! det har jeg dog. Den gamle Synd, den første Synd, min hemmelige Kjærlighed til Wilson, den var hævnende forfulgt mig gjennem mit hele Liv; thi den har — som Adolph engang sagde — lukket mit Hjerte for ethvert senere Indtryk." — "Al, Maria! din Sorg, din eensomme Indslutten i dig selv, har gjort

din Sjæl syg og fordunklet dens klare Blik. Du veed
 det selv bedst, du har ikke kunnet handle anderledes; en
 dunkel Skjæbne, ikke din Brøde har modsat sig din tabte
 Vens Onske." — „Men Anna! Det er dog vist, at
 han er død for min Skyld. Sorg over mig har udhulet
 hans tidlige Grav. Mørk og taus vandrede han i nat-
 lige Timer omkring. Denne Tanke er mig saa smertelig.
 Og nu, da han er borte, da synes mig, at han er mig
 tusinde Gange kjærere, end da han levede; nu føler jeg
 først, hvad han var for mig. Allevegne savner jeg ham.
 Jeg kan ikke fatte, at han virkelig er saaledes ganske
 borte. Ofte i Vinter, naar den Time slog, da han
 pleiede at komme om Aftenen, forekom det mig, som om
 jeg fornøiet hørte disse Slag og kunde vente ham. Kom
 Noget med hurtige Skridt til min Dør, syntes jeg, det
 var hans Gang. Om Natten drømte jeg, at han var
 bortreist, og i Drømme tilskrev jeg ham Breve fulde af
 Længsel, for at kalde ham tilbage. Al mangengang —
 ja det var utaknemmeligt mod Forsynet — men mangen-
 gang har jeg med Bitterhed tænkt paa den Rigdom, som
 tilfaldt mig. Det forekom mig som en Spot af en
 ironisk Skjæbne at sende mig udvortes Lykke, som en
 Trost, ja som en Erstatning for Tabet af ham! Tabet
 af et Menneſke! O kan Noget i Verden erstatte dette?
 — Man siger: Den Døde, som døde kjærlig findet mod
 os, den Fraværende, om hvem vi vide, at han tænker

paa os, Ingen af Disse er tabt, skjøndt vi ikke see dem, ikke kunne tale med dem. O! saaledes siger ikke Den, som veed hvad Savn er, som har følt, at den daglige Skuen af det elskede Maaen, den daglige Bederqvægelse af de milde Ord ere for et Menneske, hvad Sol og Dug ere for Planten! — Og nu her i Lidners fordums Hjem, hvor Altting er fuldt af Minder om hans Godhed, hans Kjerlighed, hvilken veemodig Nydelse har jeg fundet her i at vandre paa de Steder, hvor hans Grindring meest omsvævede mig! Der henne i Maen har jeg i Baaden roet mig hen under de tætte Træer, hvor han første Gang tilstod mig sin Kjerlighed. Vi talte om Nattergalen; den slog igjen i Sommer; men han hørte den ikke; — jeg syntes, at den sang om ham. Siden sang ogsaa den mig ubekjendte Fugl, som hiin Aften hørte vore Ord. Dernede paa den Bænk ved Abreddens sad vi sammen og græd Begge. Nu sad jeg der ene og græd for ham. Da syntes mig altid, at en dyb Længsel drev mig til denne Grav. Her hvilede jeg mig. Her syntes mig, at han var mig nærmere. Ja, Anna! jeg vil tilstaae dig det! Jeg har ofte tænkt, at han endnu i sin bedre Tilværelse ogsaa savnede mig og kaldte mig til sig. Du veed det ikke! Til intet Menneske har jeg sagt det: Han bad mig i sin Dødstime om et Kys, og i det Dieblis mine Læber første og sidste Gang berørte hans, laae han død i mine Arme.“

Maria kunde neppe fremføre disse Ord. Efter et lille Ophold vedblev hun: „Det forekommer mig undertiden, som om dette Kys har trolovet mig med hiin Verden, og som om mine Dage vare talte. Al, Anna! vend dig ikke bort! lad ikke disse Ord saa dybt bedrøve dig! Det er ikke smerteligt at døe! O om du havde seet Lidner døe, saa vilde en Straale fra Saligheden have viist sig for dine Øine! Jeg misunder ham ikke hans Himmel, jeg længes blot efter ham og den. Og da jeg nu sidder saa fortrolig ved din Side, saa lad mig nu ogsaa udtale Det, som jeg igaar nævnede at jeg havde at meddele dig. Lad mig overgiøe i dine Hænder det Bedste, det Kjæreste, som jeg efterlader paa Jorden: mine Børn. Min Anna! trofaste Søster! vær dem en Moder, som du har været for mig, saa ville de ikke savne mig. Indgiv min Lise dine egne qvindelige Dyder, at hverken Nidom eller Skjønhed maa beruse hendes unge Sjæl i kommende Aar, at hun aldrig maa glemme at en qvindelig Sjæl maa sige, som vor Herre og Mester, at dens Nige ikke er af denne Verden. Lad min Victor følge sit Ønske — jeg haaber at turde sige — sit Kald, og blive Maler, at han i Kunsten maa finde en Modgift mod Nidommens fordærvelige Indflydelse. Tal til mine Børn om mig! lad dem ikke glemme mig.“

Maria kunde ikke sige mere. Hendes Taarer, der

allerede under disse hendes første lydelige Klager havde flydt, brøde nu frem med den største Hæftighed. Anna græd ogsaa, og de to Søstre holdt hinanden fast omslynkede uden at tale.

Endelig sagde Maria, idet hun lagde Haanden paa sit Bryst: „Hvor føler jeg mig lettet ved at have udgrædt i dine Arme, min Anna, ved at have udstøst mine Klager for dig!“

Anna svarede: „Dersom jeg er dig kjær, dersom jeg har været dig en Moder og en Søster — og min Samvittighed siger mig, at jeg har været det — saa hør mig, Maria! Du maa ikke døe, din Sygelighed kommer fra Sjælsens Lidelser, det siger ogsaa din Læge. Overvind din Sorg, vend tilbage til Livet! Jeg kjender dig ikke igjen! Du, som har lidt Saameget med Rolighed, med Resignation, vil du nu forsage, fordi en Ven, en Broder er gaaet foran til det forjættede Land, hvorhen vi Alle haabe at følge? Hvorfor see dine Tanker ned i Graven, hvor din Ven ikke er? Hvorfor synes du, at han her er dig nærmest? See heller op til det lyse Kors, som du selv har ladet sætte over Graven. Dette vor hellige Troes Symbol, ved hvilket vi Alle have lovet Taalmod og Haab, det forener os Alle, baade os, som ere her, og dem, som ere borte. Ikke paa en Plet som denne, der nærer Sorg og Modløshed,

men i vore bedste Timer, i vor Bøn, paa den Vej, som vi gaae i vort Kald, der ere de elskede Afdøde os nær."

"Al, min Anna! du misforstaaer mig. Jeg er ikke modløs; jeg har ikke fortvivlet; jeg bortkaster ikke forsættelig Livet; jeg veed, det er skjont; jeg er gennemtrængt af Kjærlighed til mine Børn, til dig og alt Herligt og Elskværdigt. Ikke for at hengive mig til Sorg og Længsel, nei, for at lindre dem, er jeg draget til disse Steder, og skjøndt jeg græder og længes, saa har jeg dog her havt salige Følelser. Ja flere Gange ved denne Grav har jeg, som Adolph, følt Slaget af de indre Sjælens Binger, og en uforklarlig Afsælse har bragt mig en Hilsen fra Paradisets Fred. Hvad jeg har lidt i Livet, er kun ringe; thi lykkeligere end Tusinde, har jeg altid mærket, at en kjærlig Aand styrede min Skjæbne og var mig nær i Sorgens Time. Alting i mig og om mig bringer Ro i min Sjæl. Jeg talter nu Gud inderlig for den Gave, som Julen bragte mig, den Formue, som sikker din og mine Børns Skjæbne og som var et Middel til at føre dig i min Nærhed. O min elskede Anna! jeg føler mig i dette Dieblis rolig og lykkelig. Jeg holder dig i mine Arme, jeg græder, men det er ikke af Smerte. Jeg velsigner dette Liv og glæder mig til det, hvorpaa jeg haaber."

"O!" udbrod Anna: "Bliv hos os, min kjæreste Maria! følg tilbage med mig, til dit Huus, til dine Børn!"

I dette Dieblif hørte man hurtige Fodtrin, og Victor og Lise styrtede Begge i hæftigste Sindsbevægelse hen i Marias Arme. „Børn!„ sagde hun: „hvad er det? hvor komme I fra?“ — „Al! det var mig,“ sagde Lise, neppe istand til at tale: „jeg blev saa gruelig angst!“ „Ja,“ begyndte Victor: „Lise kom ud i Haven til mig, hvor jeg gik med Forvalterens Dreng, og hun græd og sagde. . . .“

Det varede noget, inden Børnene i deres forvirrede Stemning kunde forklare, at Lise, som havde siddet ubemærket i en Krog af Forvalterens Stue, havde hørt en af de Børne omtale, at Maria hver Aften besøgte Adolfs Grav, og en Anden havde svaret: „Ja, det vil vel sagtens ikke vare længe, førend hun selv ligger nede i Jorden.“ — Denne Talemaade havde i Lises barnlige Sind næsten opvakt en Forestilling om, at hendes Moder bogstavelig kunde synke ned i Graven. Hun forlangte, at Victor strax skulde følge hende til Kirkegaarden, hvilket ogsaa stemte med hans eget Ønske: „Al Moder!“ sagde Victor: „Du vil ikke mere komme hjem med os til vort Huus i Byen, du vil blive herude, du vil forlade os, det mærker jeg nok!“ — „O min Victor! tal ikke saaledes!“ raabte Maria og rakte Armene imod ham. Han kastede sig knælende ned for hende og skjulte sit grædende Ansigt i hendes Skjød. Lise klyngede sig til hende og sagde: „O kjære Moder! følg med os!“

Gaa herfra! Jeg er saa angst! hav Medlidenhed med mig stakkels lille Pige!" — "Ja, mine Børn! mine elskede Børn!" sagde Maria og trykkede dem til sit Bryst: „ja, jeg gaaer herfra! jeg reiser med jer tilbage til vort Hjem. Ja, jeg vil see jer, jeg vil tilhøre jer i hver Time, jeg har tilbage."

Hun reisste sig og fulgte med dem til Udgangen fra Kirkegaarden, her vendte hun sig dog hurtig og gik tilbage til Graven. De Andre bleve staaende og saae efter hende. Med Engstelse udbrød Lise: „Ak, Tante Anna! See, hvor Moder bøier sig ned imod Graven!" — „Hun plukker kun en Blomst," sagde Victor: „See, nu kommer hun til os." — „Ak!" vedblev Lise: „Moder er saa bleg, jeg blev saa bange for, at hun allerede døde og gik ned i Graven." — „Nei, mine kjære Børn!" sagde Anna, idet hun bøiede sig ned til dem og omfavnede dem... „Nei!" gjentog hun og vendte sig bort for at skjule sine Taarer: „Endnu ikke!" —

